திருமாவளவன்

இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா அவர்கள்
எழுதியது.

எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சைத் தமிழ்ப் பாட புத்தகம்

வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பக

திருமாவளவன்

சோழர் குலக் கொழுந்து

தமிழ்ப் பண்டிதர், இலந்தையடிக் கவுணிய
இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா
எழுதியது

1952ஆம் ஆண்டு பெப்புருவரி மாதம் 29ஆக் திகதி வெளிவந்துள்ள இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானப் பத்திரிகையில் உதவி நன்கொடைபெறும் தன்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும், இருபாஷைப் பாடசாலைகளுக்கும், ஆங்கில பாடசாலைகளுக்குமான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19(A)ஆம் பிரிவில் பிரசுரிக்கப்பட்டதிற்கமைய இப்புத்தகம் ஒரு உபபாட புத்தகமாக **1965ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 31ஆந் திகதிவரை உபயோகித்தற்கு வித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.**

குணபால-சேனாதீர
செயலாளர்
பாடநூற் பிரசுர ஆலோசனைச் சபை

கொழும்பு 2,
23-11-60.

சுன்னாகம் :
வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

பதிப்புரிமை] 1962 [விலை ரூ. 1-10

எட்டாம் பதிப்பு (மறுபிரசுரம்) 1962

பதிப்புரை

திருமாவளவன் என்னும் இந்நூல் 1939ஆம் ஆண்டு கனிஷ்ட பாடசாலைத் தராதரப்பத்திர வகுப்புக்குத் தமிழ் இலக்கிய பாடமாக இலங்கை வித்தியாபகுதியாரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னர் வ. மா. ஆ. சங்கத்தினரால் (N. P. T. A.) நடாத்தப்படும் கனிஷ்ட பாடசாலைத் தராதரப்பத்திர வகுப்புக்குத் தமிழ் இலக்கிய பாடமாக நியமிக்கப்பட்டமையால் அருஞ்பத விளக்கம், வினைக்கள் என்பனவும் இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டு மறுபடியும் நம்மாற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, இந்நூல், அகில இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர் சங்கத்தினராலும் (A. C. T. T. A.) எட்டாம் வகுப்புத் தமிழ் இலக்கிய பாட புத்தகமாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளது.

15-2-60 பதிப்பகத்தார்

உரிமை பதிப்பகத்தார்க்குரியது

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

தன்னலம் மிக்க தமிழ்மொழி யதனைப் பயிலுறும் மாணவர், இதிகாச, புராண, கற்பனை நீதிக் கதைகளைப் படித்துணர்வதோடு சரித்திர வாராய்ச்சிக்கு ஒத்த கதைகளையும் பயிறல் பெருநலமளிக்கும். அதனை நான் என் அனுபவத்தாற் கண்டுணர்ந்தேன். ஆதலால், சரித்திரக் கதைகளைச் சுவைபடச் செந்தமிழ் மொழியில் எழுதிட முன்வந்தேன். 'சோழர் குல தீபம்' எனப் பெயர் புனைந்து வரிசையாகச் சில நூற்களை எழுதலானேன். அக்குல தீபத்தின் மூன்றுவது சுடராக விளங்கும் இச் சிறுநூல், சுவைபட வரையப்பட்டுள்ளது. மதுரமிக்க ஓசையுடைய நடையும் சொற்றெடர் நலனும் செஞ்சொலாழமும் செறிந்து விளங்க இந் நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலின், இச் சிறு நூல் மாணவர்கட்குப் பெருநலம் அளிக்கும் என்பது திண்ணம். பிழை காணிற் பொறுக்க.

இங்ஙனம்
இரா. சிவ. சா. சர்மன்

பொதுமறையகம்
சென்னை

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	மைந்தன் பிறப்பு	1
2.	இளைஞன் இடுக்கண்	11
3.	சிறை வெளிப்பாடு	19
4.	களிறு கொணர்ந்த காவலன் ...	25
5.	திருமாவளவன்	35
6.	பூம்புகார்	41
7.	சேட்சென்னி மைந்தரின் சூழ்ச்சி	51
8.	திருமாவளவன் வெற்றி மேம்பாடு	62
9.	ஆதிமந்தியார்	76
10.	அரசியல்	89
11.	தமிழ்ப்பற்று	93
12.	திருமாவளவன் காலம், மதம், குறைதிசயங்கள் ...	99
	அரும்பத உரை ...	103
	வினாக்கள்	121

திருமாவளவன்

1. மைந்தன் பிறப்பு

மங்கலத் தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடுகளுள் மிகச் சிறந்தனவென்று சான்ருேராற் கொண் டாடப்பட்டவை சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் என்பனவாம். அவற்றுள், நடுநாயகமாய் நிற்குஞ் சீர்மை பெற்றது, தீம்புனல் நாடு. சோழர் குலக் கொடியாம் பொன்னிநதி பொய்யா தளித்தலாற் செழுமை பெற்றதும் அந்நாடே. குடகுமலையில் உற்பத்தியாகிச் சோழ நன்ஞட்டிற் பல் கால்க ளாய்ப் பரந்து பாய்ந்து, பொன்கொழிக்கும் தீம் புனல் மிகுந்த காவிரியாறு பாவலர் பல்லோராற் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் மேன்மை பெற்றது. அதன் கிளை நதிகள் அந் நாட்டின் சமவெளிப் பிரதேசங் களிற் பரந்து பாய்ந்து வளப்பத்தை மிகுதிப் படுத்துகின்றன. 'கங்கையிற் புனிதமாகிய காவிரி' என மாலின் தொண்டர் ஒருவர் மகிழ்ந்து கூறும் மாண்பு பெற்ற அக் காவிரிநதி, அந் நாட்டின் மேன்மைக்கும் பொருளாதார நிலைமைக்குங் காரணமா யிருக்கின்றது. மற்றும், தன் இருகரை மருங்கிலுஞ் சிவத்தலங்களும் விட்டுணுத் தலங்க ளும் நிறைந்திருக்கும் பெருமையும் பெற்றது.

செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளங்க உதித்து, சோழ நன்ஞட்டினை நெடுங்காலமாக

ஆட்சி புரிந்து வந்தோர் சோழர்கள் எனப்படுவார். அன்னார், 'அன்புடையார் என்பும் பிறர்க்குரியர்' என்னும் பொய்யில் புலவன் பொருளுரைக் கேற்ப நல்லுடல் அரிந்து அளித்து, ஒரு புருவின் உயிரைக் காத்த மாட்சியைப்பெற்ற சிபி யென்னுஞ் சக்கர வர்த்தியின் மரபினில் உதித்தவராவர். சோழர்கள் இயல்பிலேயே அறநெறியும் அரசியல் நெறியும் வழுவாத வேந்தர்கள். கன்று இறக்க, ஆ படு துயர்கண்டு ஆற்ருது, தேர்க்காலில் தன்னொரு மகனைக் கிடத்தி அவன் மார்புமீது தேரூர்ந்த மன்ன னும் இந் நன்னாட்டவனே.

'மேதக்க சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று நரைமூதாட்டி நவின்ற நல்லுரையை நானி லந் தன்னில் உணராதார் யாரே! இயல்பாக மிக்க வளம் பெற்ற அந் நன்னாட்டை ஈகையின் பிறப்பிடம் என்னலாம். வரையாது அளிக்கும் வள்ளல்கள் பலரும் அந்நாட்டில் மல்கி உறைந்த னர். அந்நாடு வளமை பெற்ற தாதலின் அந் நாட்டரசற்கும் 'வளவன்' என்னுஞ் சீர்பெறும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. மிகப் பழைய அந் நன்னாட்டிற் சோழர்கள் எக்காலமுதற் குடி யேறி ஆண்டுவந்தனர் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரர்களாலும் எடுத்தியம்பும் திறத்ததன்று. எனி னும் நெடுங்காலமாகச் சோழர்கள் அந் நாட்டை ஆண்டு வந்தனர், என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியா ளர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். அத்தகைய சோழர் கள் சரித்திரங்களைச் செவ்வையாக உணரத்தகுந்த நூல்களின் சாதனங்கள் இல்லை யென்ருலும் இக் காலத்திற் கிடைத்துள்ள சிலாசாசன ஆராய்ச்சியா

லும், சில நூல்களின் துணையாலும் ஒருவாறு உணரலாம். பாரத காலத்திற்கு எத்துணையோ ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முந்தியது இராமாயணகாலம். அவ்விராமாயணத்திற் சுக்கிரீவன் வானரச் சேனைகளை நோக்கித் தென் தேசத்திற் சோழ பாண்டிய கேரள தேசங்களிற் சென்று சீதாபிராட்டியாரைத் தேடும்படி கட்டளையிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதலின், சோழர்கள் இராமாயண காலத்திற்கு முன்னமேயே சோழ நாட்டை ஆண்டுவந்தனர் என்பது உணரற்பாலதாம்.

இக்காலத்திற் காணப்படும் இலக்கியங்களில் மிகப் பழைய சோழவரசர்களாகப் போற்றிக் கூறப்படுவோர் **பெருநற்கிள்ளி, கரிகாலன், கோச்செங்கணன்** என்போராவர். இவர்கள் சிபியின் வமிசத்தவர்கள். ஆதலால் **செம்பியர்கள்** என்று வழங்கப்பட்டனர். இம் மூவருள் சோழன் கரிகாலன் சீர்மிகப்படைத்த செங்கோல் மன்னனாய்த் தோன்றினன்.

சோழ நன்னாட்டிற்குத் தலைநகரங்கள் பல இருந்தன. அவை கருவூர், உறையூர், திருவாரூர், தஞ்சை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பனவாம். இவற்றுள் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உறையூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு சோழநன்னாட்டை **இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி** என்னும் அரசன் அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்குச் **சேட்சென்னி, இளஞ்சேட்சென்னி** என மைந்தர்கள் இருவர் இருந்தனர். அரசகுமாரர்கள் இருவரும் கலைகள் பல கற்று

அரசாளுரிமை பெறும் பருவத்தை அடைந்தனர். பெருநற்கிள்ளி முதுமை அடைந்ததை அறிந்து, தன் மைந்தரில் மூத்தோனுக்கு அரசாளுரிமையை அளித்து, முடிகவித்துச் சின்னாள் வாழ்ந்திருந்து விண்ணவருக்கு விருந்தானான். மூத்தோனாகிய சேட்சென்னி தன் குலத்திற்கேற்ப உருவிலே திருவினை யொத்த பெண் ஒருத்தியை மணந்துகொண்டு சோழ நன்னாட்டைக் கோனெறிகோடாது அரசாண்டு வந்தனன். இளஞ்சேட்சென்னி மூத்தோனுக்கு உற்ற துணையாக இருந்து உதவிகள் பல புரிந்து வந்தான்.

இளையோனாகிய இளஞ்சேட்சென்னி வில், வாள், வேற் பயிற்சியிலும், யானையேற்றம் குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கினான். அவன் போர்த்தொழிலை நன்கு கற்றிருந்தான். மற்றும் போர்வீரர்களுக்கு ஊக்கத்தை ஊட்டி, ஆக்கத்தைக் காட்டி, மறப்பண்பை மிகுவித்து, அஞ்சா நெஞ்சோடு அமர்புரியச் செய்வதில் அவன் வெகு சமர்த்தன். அக்காலத்தில் இளஞ்சேட்சென்னியின் பெயரைக் கேட்டோர் எல்லோரும் மெய்ந்நடுங்குவரென்றால், அவன் வலிமையின் சிறப்பை விளம்பவும் வேண்டுமோ? இளஞ்சேட்சென்னி படையெடுத்துச் சென்று பல்வேறு அரசர்களுடன் போர்புரிந்து, அவர்கள் நாடுகளைக் கைப்பற்றி, மிக்க புகழுடன் விளங்கினான். அவனுக்கு உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரும் உண்டாயிற்று. பெருநற்கிள்ளியின் காலத்தைக் காட்டினுஞ் சேட்சென்னி

யின் காலத்திற் சோழநாடு விசாலப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் இளஞ்சேட்சென்னியின் தோள் வலியே என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ! சேட்சென்னி தன் தம்பியின் ஆற்றலையும் அறிவையும் அறிந்து அகமிக மகிழ்ந்தான். அரசுரிமையை ஏற்று நாட்டை ஆளும் நலமும் அவனுக்குண்டு என்பதை உணர்ந்து அவனை அரசாளும்படி விடுத்தான். முன்னுரைத்த மொழிக்கிணங்கி இளஞ்சேட்சென்னி சோழநாட்டை ஆண்டுவந்தான்.

ஆற்றல் மிகப்படைத்த இளஞ்சேட்சென்னி கொண்டல் நிகர்க்கும் வண்மையுடையோன். அவன் ஏழைகள் எவ்வாற்றுலும் இன்னல் அடைந்திடா வகை யறிந்து உதவி புரிந்துவந்தனன். பயிர்த்தொழில் குன்றிடா வகை யறிந்து வேளாண் மாந்தருக்கு உதவிகள் பல புரிந்துவந்தான். சிற்றரசர்களிடத்துங் குடிமக்களிடத்துங் காலந் தவருது தான் அடையவேண்டிய பகுதிப் பணத்தையும் வரிப்பணத்தையும் வசூலித்து வந்தான். தன் நாட்டிற் பல்வேறு தேசத்தினின்றும் போந்து வாணிபம் பேணும் வணிகமக்களுக்கு உதவிகள் பலவும் புரிந்துவந்தனன். சுருங்கக் கூறுமிடத்து இளஞ்சேட்சென்னி குடிமக்களின் நன்மையை நாடி அவர்களுக்கு உதவி புரிதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைத்து வந்தனன். அவன் நாட்டிற் கல்வியும் மேம்பாடுற்றது.

தொல்பெருங் குலமாய வேளாளர் குலத்தோர் தமிழ் நாட்டிற் பண்டைக்காலத்திற் சிறப்புற்று விளங்கினர். வேளாண் மாந்தர் என்போர் உபகாரஞ்

செய்தலையே தம் முதற் கடமையாகக்கொண்டு ஒழுகுபவர்கள். அன்னார் பழங்குடித் தமிழ் மக்கள். அன்னாரை அகத்தியமியற்றி அருந் தமிழ் பெருக்கிய குறுமுனிவர் வடநாட்டினின்றுங் கொணர்ந்தார், என்று கூறுவாருமுண்டு. அது ஒருவாற்ருனும் பொருந்தாதாகும். அகத்தியர் தென் திசைக்குப் போந்த காலத்திற்கு எத்துணையோ காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் வேளாண் குலத்தினர் இருந்தனர். ஆதலின் வேளாளர், தொல்குடித் தமிழ் மக்களே; என்பது விளங்கும். அத்தகைய வேளாளர்கள் அரசர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கினர். தமிழரசர்கள் வேளாளர் குலத்திற் பெண் கொடுப்பதும் பெண் கொள்வதும் உண்டு. சோழநாட்டில் **அழுந்தூர்** என்னும் ஊரில் **இரும்பிடர்த்தலையார்** என்னும் பைந்தமிழ்ப்பாவலர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உழுவித்து உண்ணும் வேளாண் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்; தமிழ்மொழியில் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு பயின்றவர்; ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவர். அத்தகைய இரும்பிடர்த்தலையாருக்கு 'அழகின் உரு' என்று சொல்லும்படியாக உருவிலே திருவினை ஒத்த உடன்பிறந்தாள் ஒருத்தி இருந்தனள். அந் நங்கையின் நல்லறிவையும் நல்லெழிலையுங் கண்டுகேட்டு இளஞ்சேட்சென்னி அவளை மணக்க விழைந்தான். அவன் பெரியார்கள் சிலரை, அந் நங்கையை மணம்பேசி வருமாறு தூதனுப்பினன். அவ்வாறே பெரியோர்கள் சிலர் இரும்பிடர்த்தலையாரை யடைந்து மன்னன் விழைந்ததை மகிழ்வொடு கூறினர். இரும்பிடர்த்தலையார் தம் தங்கையை இளஞ்சேட்சென்னிக்கு

மணஞ்செய்து வைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார். நன்னாளுங் குறிக்கப்பட்டது. உறையூர் எழில்பெறு இந்திரன் நகரமோ என ஐயுறும்வண்ணம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அந் நன்னாள் நணுகுதலும் இளஞ்சேட்சென்னி இரும்பிடர்த்தலையாரின் தங்கையை மணந்துகொண்டான். அன்னாளும் இளஞ்சேட்சென்னியின் குண நலன்களை நன்குணர்ந்து அவனுக்கொப்ப ஒழுகி இல்லறம் நடத்திவந்தாள். ஆண்டுகள் சில கடந்தன.

பெறுதற்கரிய பேறுகளுள் மிகச் சிறந்தது மக்கட்பேறு. அதனை அடையாதார் இல்லற வாழ்க்கையின் பயனை அடையாதாரே. ஆதலின் இளஞ்சேட்சென்னி தன் குலத்திற்கொத்த அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் முதலியவை சிறந்து விளங்கத் தக்க ஒரு மைந்தனைத் தந்தருளுமாறு நாளும் இறைவனை வழிபட்டுவந்தான். அவன் விரும்பியவாறே கடவுள் அருளுங் கைகூடியதால் அவன் மனைவி கருக்கொண்டாள். தன்மனைவி வயிறு வாய்த்திருத்தலைக் கேட்டு இளஞ்சேட்சென்னி மன மிக மகிழ்ந்தான். அதே காலத்திற் சேட்சென்னியின் மனைவியுங் கருப்பமுற்றிருந்தாள். மாதங்கள் கடந்தன. ஒருநாள் நிமித்திகன் ஒருவன் அரண்மனையை அடைந்தான். அவனைச் சேட்சென்னியும் இளஞ்சேட்சென்னியும் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். நிமித்திகன் அவர்களை நோக்கி, " மன்னவர்களே, நீவிர் எந்நாளும் இன்பமே எய்தி வாழ்வீராகுக. உம் குலமும், குலத்துட் பிறந்தார் செயல்களும், அச்செயல்களின் அருமை பெருமையும் அறைந்திடற் கரியதாகும். அன்னார் புகழே நில

உலகெங்கும் பரந்துள்ளது. அன்னார் குடிவழிவந்தநும் பெருமையும் அத்தகையதே. அன்னார் கோயில்கள் பல கட்டினர்; குளங்கள் பல வெட்டினர்; சோலைகள் பல வைத்தனர்; சாலைகள் பல உண்டாக்கினர்; தமிழ்ப் பயிரைத் தழைக்க வளர்த்தனர்; தமிழ்ப் புலவர்களுக்குத் தகுதியறிந்து பொருள் வழங்கினர். அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த முடிசூடா மன்னர் மரபில் வந்த நும் பெருமை மிக்க மேன்மை யுடையதென்று மீக்கூறுதல் மிகையேயாம். ஆதலின், வேந்தர்களே, கோல்நெறி கோடாது ஆட்சிபுரிந்து மாட்சியுற்று மேன்மை எய்துவீராக" எனப் போற்றி நின்றனன்.

தங்கள் குலப் பெருமையை விளக்கிக் கூறிய நிமித்திகனை நோக்கி, "ஐயா, வழிவழியாகத் தொல்புகழ் கொண்ட பழங்குடியான சோழர் குடியை மிக்க புகழுடன் விளங்கவைக்கும் மைந்தர்கள் எங்களுக்குப் பிறப்பார்களா?" என்று அரசர் இருவருங் கேட்டனர். அவர்க்கு நிமித்திகன், "மன்னர்களே, உங்கள் இருவருக்கும் ஆண்குழந்தைகளே பிறக்கும். ஆயினும் நமது இராசமாதேவியின் திருவயிற்றிலுள்ள குழந்தை சிறிது காலந் தாழ்த்திப் பிறக்கின் இத் தரணி முழுதும் ஆளுந் தரணிபனாவன்" என்று கூறினான். அந்நிலையில் சேட்சென்னியும் இளஞ்சேட்சென்னியும் தம்முள் யாருக்கு அத்தகைய மகன் வாய்ப்பானோ எனப் பலவிதத் தோற்றங்களை மனதிற் கொண்டவர்களாய் அமர்ந்திருந்தனர். அந்நிலையில் ஏவலாளன்

ஒருவன் ஓடிவந்து 'சேட்சென்னியின் மனைவி காமரு குழவியொன் றீன்ருள்' எனக் கூறி நின்றனன். சேட்சென்னியோ மனமுடைந்தவனுய், 'என்னே! இன்னும் சற்றுக் காலந் தாழ்த்துப் பிறக்கினன்ருே நம் தனயன் தரணி யாளுவன்? இளையோன் மைந்தனன்ருே இனித் தரணியாளுபவனுய்ப் பிறப்பன்! நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கின்றதே! ஆவது ஆகுங்காலத் தாவதும், அழிந்து சிந்திப்போவது அயலே நின்று போற்றினும் போதலுந் திண்ணம். இதற்கு நாம் வருந்திப் பயன் என்? நடப்பது நடந்தே தீரும்' என மனமுடைந்தான். இளஞ்சேட்சென்னியின் தேவியோ வயவுநோய் பொறுக்கலாற்ருளாயினும் தனக்குப் பிறக்கும் மைந்தன் தரணி முழுவதும் ஆளுந் தகைமை எய்தல் வேண்டுமென மனத்தில் உன்னி ஆற்றி இருந்தனள். நாழிகை செல்லச் செல்ல, வயவுநோய் மிகத் திரிபுவனப் பெருந்தேவி அதனைத் தாங்கி நின்ருள். நல் ஓரையும் நணுகிற்று. பாற்கடலில் வெண்மதியம் தோன்றிஞலன்ன காமரு மகவு ஒன்றைத் திரிபுவனப் பெருந்தேவி பெற்றெடுத்தாள். இளஞ்சேட்சென்னி அடைந்த இன்பத்திற்கோர் அளவில்லை. அன்னையுந் தந்தையும் தம் அருமைத் திருமகனைக் கண்ணும் மணியுமெனக் காத்துவருவாராயினர். குழந்தை இளம்பிறை ஒப்பவும், சான்ருேர் நட்பு வளர்வதுபோலவும் வளர்ந்து வந்தது. சேட்சென்னியோ துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் மனைவி தன் மைந்தன் நன்முகூர்த்தத்திற் பிறக்கவில்லையே என்று பெரிதும் வருந்திஞள்.

சேட்சென்னி அடைந்த துன்பம் அவன் மனத்தில் எழுந்த பொருமைக்குக் காரணமாயிற்று. நாளடைவில் அப் பொருமை வறண்ட புல்லிற் பற்றிய தீப்போற் கடிதுவளர்ந்து பகைமையைத் தோற்றுவித்தது. பகைமை முதிர்ச்சியை யடைந்ததாற் சேட்சென்னி, இளஞ்சேட்சென்னியையும் அவன் மைந்தனையும் வெறுத்தான். பிறர் ஆக்கங் கண்டு வெறுத்தலும் பகைகொள்ளலும், அழுக்காறு எய்துதலும் இவ்வுலகிற் குணநலம் இல்லார்க்கு இயல்பேயன்ரே?

---

2. இளைஞன் இடுக்கண்

இளஞ்சேட்சென்னி, தன் மைந்தன் நாளும் மேலோங்கி வளர்ந்து வருதல் கண்டு உள்ளங் களி கொண்டான். அவன் நாளும் பொலிவுற்று வளர்ந்து வருதல் தாய் தந்தையர்களுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியை அளித்தது. மைந்தன் கல்வி கற்கும் பருவத்தை எய்துதலும் இளஞ்சேட்சென்னி, மைந்தன் தக்க பருவத்தை அடைந்திருத்தலை அறிந்து தக்க ஆசிரியரிடம் ஒப்புவித்தான். அரசகுமாரன் அரசர்க்குரிய பல கலைகளையுங் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றனன். மற்றும் யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவற்றிலும் வில், வாள், வேற்பயிற்சியிலும் முற்றக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றனன். அவன் சுந்தர மேனியும் உரம்பெற்று விளங்கிற்று. கண்டாரனைவரும் வியப்புக்கொள்ளும்படி அரசிளங் குமரன் அரியேறன்னவாக வளர்ந்து வந்தனன். தாயும் தந்தையும் மைந்தன் திருமேனிப் பொலிவு கண்டு மகிழ்பூத்தனர். சேட்சென்னியோ நாளும் பொருமைப் பேயாற் கவரப்பட்டு மனக்களிப்பின்றி முகப் பொலிவு குன்றி விளங்கினன்.

யானைப் பிடர்மிசை அமர்ந்து பவனிவரும் அரசர்களேயாயினுந் தமக்குள்ள வாழ்நாள் குறைந்தால் இத் தரணிமிசை வீழ்வார் அன்றோ? நல்லனென்றுங் கருதாது செல்வனென்றும் ஏழை என்றும் நோக்காது நடுநிலைமை உடையவனாய்க் காலங் கருதியிருந்து நாளும் வர நணுகி ஒருவரும் அறியா நிலையில் உயிர் கவர்ந்து செல்லும் கூற்றுவன் இளஞ்சேட்சென்னியின் உயிரைக்

கவர்ந்துகொண்டனன். தாயுந் தனயனும் பட்ட துன்பத்தை அளவிட யாரே வல்லார்? சோழநாட்டுக் குடிகளனைவரும் ஆற்ருெணுத் துயரத்திற்காளாயினர். அந்நாட்டில் இளஞ்சேட்சென்னியின் பிரிவை எண்ணி வருந்தாதார் இல்லை. அந்தோ! இளஞ்சேட்சென்னி இறந்தது அரசிளங்குமரன் இன்னலுறுங் காலம் போந்தமைக்கு அறிகுறியேயோ!

சேட்சென்னி ஒருவனே அப் பெருநாட்டில் இளஞ்சேட்சென்னிக்காக வருந்தாதவன். இளஞ்சேட்சென்னி இறந்தது சேட்சென்னிக்குப் பெருநலமளித்தது. அவன் இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனை முற்றிலும் வெறுத்தான். சேட்சென்னிக்கு மைந்தர்கள் ஒன்பதின்மர் பிறந்தனர். பிள்ளைப்பேறின்றி வருந்திய அரசன் ஒன்பதின்மரைப் பெற்றதும் மன மாறுதலை யடைந்தான். தன் மைந்தருக்கு எவ்விதத்திலேனும் அரசாட்சி உரிமையை எய்துவிக்கவேண்டும் என்னும் பேரவா அவனைப் பிடர்பிடித்துந்தியது. என்னே இவ்வுலகின் கொடுமை! தன் தம்பியின் புதல்வன் தனக்கும் புதல்வனே என்பதையும் ஓராது இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனைக் கொல்லவும் அவன் கருதியிருந்தனன். ஆயினும் அவன் காலமும் இடனுங் கருதியிருந்தான். அவனுக்குப் பகைமை பாராட்டுதலினலே தன் கருமம் நிறைவுருதென்று கருத்திற் ருேன்றிற்று. ஆதலின் கரவுடைமனத்தினனாய் மிக்க அன்பும் அருளும் காட்டுவான்போல் இளஞ்சேட்சென்னியின் மைந்தனிடம் ஒழுகிவரலாயினன். வெள்ளைக்குக் கள்ளச் சிந்தை இல்லையன்ருே! ஆதலின் இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்

வன் தந்தையிடம் முற்றும் நம்பிக்கை வைத்து அவன் சொற்படி நடந்துவந்தனன். நாட்கள் செல்லச் செல்லச் சேட்சென்னி, தம்பியின் புதல்வனைக் கொல்லத் தக்க சூழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து செய்து வந்தான்.

இளஞ்சேட்சென்னி இறக்க அரசனாய் வருதற்கு, அவன் புதல்வனே உரிமை உடையான். எனினும், இளைஞனாயிருந்தமையின் சேட்சென்னியே ஆண்டு வந்தனன். இளஞ்சேட்சென்னியின் மைத்துனரும், அரசிளங் குமரரின் தாய்மாமனுமான இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் தன் தங்கையின் செல்வப் புதல்வனைச் சேட்சென்னி கொல்ல நினைந்து, சூழ்ச்சிகள் பல செய்துகொண்டிருந்தான் என்பதை எவ்வாறோ அறிந்துகொண்டார். அவர் தாம் தங்கையோடிருத்தலே தகுதியென்று கருதித் தங்கை வீட்டையடைந்து அவ்விடத்தே வதிந்து வருவாராயினர். சேட்சென்னி தன் கொடிய தோழர்களோடு ஆலோசித்துப் பிறர் அறியொணா நிலையில் அரசிளங் குமரனைக் கொன்றுவிடுவதெனத் திர்மானித்திருந்தனன். அந்தோ! அவன் கொண்ட கருத்து எளிதில் நிறைவுறுதபடி இரும்பிடர்த்தலையாரன்றோ அக் குமரனைக் காவல் செய்து வருகின்றார்! இரும்பிடர்த்தலையார் அங்கிருப்பது சேட்சென்னிக்கு இடையூறாயிருந்தது. தன் சூழ்ச்சிக்குத் தடையாய் நிற்பவர் அவர் எனத் தெரிந்த அவன் அவரிடத்தும் பகைமை பாராட்டினன். அதனையுணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையார் அவனுக்குப் பன்முறையும் நன்மொழியைச் செவியறிவுறுத்தியும் அவை யாவும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கேயாயின.

ஒரு நாள் இரும்பிடர்த்தலையார் வெளியே போயிருந்தார். சேட்சென்னி அதனை நன்குணர்ந்தான். அவர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன் கொடிய நண்பர்களை யழைத்துத் தம்பியின் புதல்வனைக் கொல்லத்தக்க சூழ்ச்சி யாதென வினவினன். அக் கொடியோர்கள் அவனிருக்கு மாளிகையில் தீ யிடுதலே தகுதியென்றனர். அவனும் அக் கயவர் மொழிக் கிணங்கினன். அந்தோ! அக் கொடியோன் நண்பர் அனைவரும் குழுமி, கருணை சற்றுமின்றி இரும்பிடர்த்தலையாரின் மகனும் தங்கையும் இருந்த மாளிகையில் தீயிட்டனர். தீ நாற்புறமும் சுற்றிப்பரந்தெரியலாயிற்று. இளஞ்சேட்சென்னியின் மனைவி செய்வது இன்னதென்றறியாது திகைத்து அங்குமிங்குமோடி அலமந்து எங்கும் உய்வழிகாணாது ஏங்கித் தரையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையுற்றனள். கொடிய தீ அவளைச் சூழ்ந்து பற்றி எரித்தது. மைந்தனோ அங்குமிங்கும் ஓடி அலமந்து தீயின் வெப்பம் தாக்குறா விடங்களை அடைந்து மெய்விதிர்த்துக் கண்ணீர் பெருக்கித் திகைப்புற்று நின்றனன். மாளிகையைத் தீ, இலங்கை நகரை எரித்தது போலவும், காண்டா வனத்தை எரித்ததுபோலவும், கடுகி வளர்ந்து எரிக்கலாயிற்று. திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணையன்றோ! அந் நிலையில் வெளியே சென்றிருந்த இரும்பிடர்த்தலையார் அங்கு வந்தனர். மாளிகை தீப்பற்றி இருத்தலைக் கண்டு மருள் கொண்டனர்; தங்கை என்னாயினளோ, மருகன் என்னாயினனோ! என்று மயங்கி நின்றனர்; பரபரப்புடன் மாளிகையின் பல்வேறிடங்களிலும் புகுந்து பார்த்தனர்; ஓரிடத்தே தன் மருகன் உய்வகை காணாது ஏங்கித் திகைத்து நிற்றலைக் கண்டார்.

அவனது மதி முகம் வாடிய முளரிபோல் வதங்கி யிருப்பதைக் கண்டு துக்கமேலீட்டால் ‘ஓ’ வென்று அலறினர்; முன்னின்ற தீ விரைந்து தழல்விட் டெரிதலையும் நோக்காது, தம் ஆருயிரையுங் கருதாது தீக் குளிப்பார்போல எரியுந் தழலுட் புகுந்த இரும்பிடர்த்தலையார் இமைக்குமுன் மருகனை யடைந்து, ஆகமுறத் தழுவி யணைத் தெடுத்துக் கொண்டு வேகமுற வெளிப்பட்டு வந்தார். வருங்கால் மருகனின் கால்களில் தழல்பட்டுப் புண்ணுயிற்று. இரும்பிடர்த்தலையார் சிறுபுண்ணை ஆற்றிக் கொள்ளலாம் என்னும் பெருந் துணிவால் உயிர் காப்ப தொன்றையே ஒரு பெருங் கருத்தாகக் கொண்டு மருகனைத் தூக்கி மார்போ டணைத்துக் கொண்டு தழலிடைப் புகுந்து வெளியே வந்தார்.

காலம் கொடியது; தீவினை விளையுங் காலம் வரின் துன்பங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்ருகத் தொடர்ந்து வருவது உண்மையே யன்ரே? மற்றும் ஊழ்வினையினுல் உறும் தீங்கை யாவரே தடுக்க வல்லார்? அதனை அறிவார்தாம் யார்? ‘விதியினுல் விளையும் விளைவை யார் அறிவார்?’ என்பதும், ‘விலக்கரியதாய விதியினுல் விளையும் விளைவை யார் அறிவார்?’ என்பதும், ‘செயற்கை வெவ்வேறு ஆய நாள், அவ்விதியை வெல்லும் வகையை யார் வல்லாரே’ என்பதும், ‘ஊழ்வினை உருத்து வந்தூட்டும்’ என்பதும் உலகில் உணராதார் யாரே? சேட்சென்னியின் பகைவர்கள் ‘மாளிகையின் மதிற்புறத்தே யாரேனுந் தப்பிப் பிழைத்து வருவரோ; வருவாராயின் கொல்லு

வேம் எனக் கருதி மறைந்து ஒளித்திருந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு மறைந்திருத்தலை இரும்பிடர்த்தலையார் எங்ஙனம் அறிவர்! அந்தோ திக்குத் தப்பிப் பிழைத்தோமென்று அகமிக மகிழ்ந்து அரும்பெறல் மகனை அணைத்துக்கொண்டு விரைந்தோடிச் செல்லும் இரும்பிடர்த்தலையாரை வெறுந்தடியர் தடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டனர். அவர்கள் அம் மைந்தனைப் பெறுதற் பொருட்டு அவரோடு பெரிதும் மலைந்தனர். இரும்பிடர்த் தலையார் தம்மால் இயன்றமட்டும் நல்லுரை பகர்ந்து உடல் வலிகொண்டு தடுத்து மருகனைக் காக்க முயன்றனர். என் செய்தும் என்னே! கல்லாதவரிடத்து இவர் நல்லுரை என் பயன் தரும்! இவரோ ஒருவர்; பகைவரோ பலர். கள்ளத் தன்மை பொருந்திய பகைவரிடத்து இவர் மனக் கனிவு காண்பது எவ்வாறு? மூடர்களான அவர் கள் இவரோடு மலைந்து மைந்தனைப் பறித்து ஈர்த் துக்கொண்டு மறைந்து சென்றனர். இரும்பிடர்த் தலையார் ஏக்கங்கொண்டு 'கன்றுபிரி காராவின் துயரனைய' துயரினைத் தாங்கி, மணியிழந்த நாகம் போல் மனமொடிந்து, செயலழிந்து கண்களில் நீர் வாரக் கவலையுற்றிருந்தனர். இப்பால், பகைவர் இளஞ்சிறு மைந்தனான இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனைக் கண்டு, புதல்வனைக் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துச்சென்று சேட்சென்னியின் முன் விட்டனர். கதியற்றுத் தன் முன்னிற்குந் தம்பியின் புதல்வனைக் கண்டு சிறிதும் இரக்கங் கொள்ளானாய்ச் சேட் சென்னி அவனைச் சிறையிலிடுமாறு ஏவலாளர் களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தன் சூழ்ச்சியை

முற்றுவித்துக் கொடுத்த நண்பர்களுக்கு, சேட்சென்னி பொன்னும் மணியுந் துகிலும் பட்டும் வேண்டிய அளவு வரையாது கொடுத்து, விருந்தும் இட்டான். இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வன் சிறையிடப்பட்ட பின்னரே சேட்சென்னியின் மனஞ் சாந்தமடைந்தது.

சிறையிலிடப்பட்ட சிறுவனே தனக்கு நேர்ந்த இன்னலை நினைந்து நினைந்து வருந்தினன். தன் தாய் தீக்கிரையானதை யுன்னி ஏங்கிப் புலம்பினன். தன்மீது பொய்யன்பு காட்டிப் பெருந் துன்பத்திற் புகுத்திய சேட்சென்னியின் கொடிய செயலை யுன்னி நைந்தான். தம்முயிர்க் குறுதி எண்ணாது தழலிற் புகுந்து தன்னைத் தப்புவித்த தாயின் தமையனரான இரும்பிடர்த்தலையாரை எண்ணி ஏங்கினன். சிறைப்பட்ட தான் எவ்வாறு தப்புவது என்பதை அறிந்துகொள்ளவியலாது அறிவு மயங்கி ஏங்கிக் கலங்கினன். தீயினற் பட்ட புண்ணின் வருத்தத்தைத் தாங்கினன். நாட்கள் சில சென்றன. உண்ண உணவும், பருகத் தண்ணீரும், படுக்கப் பாயும், உடுக்க உடையும் அவ்வரசிளங் குமரனுக்குத் தகுந்த முறையில் அகப்படவில்லை. சாளரத்தின் வழியே நோக்குங் காலத்துத் தன்னையொத்த இளஞ் சிறுர்கள் தெருவில் விளையாடுதலைக் கண்டு அழுங்குவான். ஒவ்வொரு சமயங்களில் அவன் தனக்குற்ற பொல்லாங்கையெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அழுவான். இவ்வாறு சிறைச் சாலையில் அவன் பட்ட கஷ்டங்கள் பல. சிறைக் காவலருட் சிலர் அவனிடத்தே அனுதாபங் காட்டினர். சிலர் ஆதரவும் அளித்தனர். விதிவலியா லல்லலுற் றழுங்கிச் சோரும் அரசிளங்குமரனுக்கு

தி - 2

அன்னார் அன்பும் அனுதாபமுங் காட்டியது அவனுக்குப் புத்துயிர் அளித்ததெனலாம். அலைகடலிடையே கலமுடைந்து நீரில் மூழ்கி அலமந்து திகைக்கும் ஒருவனுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு வாய்த்தாற்போல அரசிளங்குமரன் அவர்கள் காட்டிய அனுதாபத்தால், ஒருவாறு தனக்குற்ற இடுக்கண்களினின்றுந் தான் தப்பிப் பிழைக்கலாமென எண்ணங் கொண்டனன். அக் காவலர்கள் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனிடத்து அன்புமிக்குடையோர்களாகி உணவுப் பொருள்களும் கொடுத்து அவனோடு அளவளாவுவாராயினர். அரசிளங்குமரன் அவ்வவ்வமயங்களில் அவர்களோடு ஏற்றமுறையில் உரையாடி இரும்பைக் காந்தம் இழுக்குமாப்போல அவர்கள் மனத்தைத் தன்பால் இழுத்துக்கொண்டான். சின்னஞ்சிறு சிறுவன் சிறையாக்கப்பட்டு வருந்துதலை யாவரே கண்டு இன்புற்றிருப்பர்? காவலாளிகள் அவனிடம் மிக்க அன்புடையராய் இருந்தாரேனும் அவர்கள் அவனைச் சிறைவிடுத் தனுப்ப வல்லாராவரோ? அரசிளங்குமரன் அவர்கள் மனநிலை யறிந்து பொருந்தப் பழகி அவர்களைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஒருவற்கு இன்பமும் துன்பமும் இவ்வுலகில் நெடுநாள் நிலைத்திராதனவன்றே? கல்வியறிவில்லா மூடரே இன்பம் வந்துற்றகாலைப் பெரிதுங் களித்தும், அல்லல் வந்துற்றகாலை அழுங்கியும் நெஞ்சு புண்ணுவர். மதிநலமிக்குடைய மன்னன் மகன், அறிவுடையார் செயல்போல இடுக்கணினின்றும் நீங்கி வெளியேறுதற்கு அற்றம் நோக்கியிருந்தனன்.

3. சிறை வெளிப்பாடு

சிறைப்பட்ட செல்வனைக் கண்டு தேற்றியும் அவன் சிறை மீட்சிக்குரிய துறைகளை நாடி அறிந் துழைத்தும் நன்மை புரிதற்கெண்ணிய நற்றமிழ் நாவலராகிய இரும்பிடர்த்தலையார், சேட்சென்னி யிடத்திற்குச் சென்று நயத்திலும் பயத்திலும் நல்லுரை புகன்றனர். சேட்சென்னி இரும்பிடர்த் தலையாரின் மொழிகளைச் சிறிதுஞ் செவிசாய்த்துக் கேட்டிலன். அதனையறிந்த புலவர் பெரிதும் வருந்தி அம் முயற்சி வீணனதென்று விடுத்தனர். பின்னர் ஒரு நாள் அவர் தம் மருகனைச் சிறைச் சாலையில் ஒருவருங்காணு நிலையிற் சென்று காண விழைந்தனர். அவ்வாறே ஒரு நாள் மாலைப் பொழுது ஒருவருங்காணு வகையிற் சிறைச்சாலைக் குட் சென்று மருகனைக் கண்டனர். அறிவும், ஆற்ற லும், அழகும், அஞ்சா நிலையும் பொருந்தப்பெற்ற அவ் விளங்குமரன் இன்னல் வந்துற்றதே என்று ஏக்கமுருது, ஊக்கமும் உழைப்புங் கொண்டு உள் ளத்துணர்ச்சியை முகத்திற் காட்டி ஒப்பற்ற ஆண் சிங்கத்தைப்போல் நிற்பதை இரும்பிடர்த்தலையார் கண்டனர். அப்பொழுதே அவர் மனம் களிப் படைந்து மருகனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டார்; இன்சொல் பல இயம்பினுர்; அவனுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் பொன்வார்த்தைகளைப் புகன்ருர். அவ ஞல், அச் சிறைக் காவலாளிகள் அவனிடம் ஒழு கும் நிலையை அறிந்துகொண்டார். அன்று முதல்

அவர் தினந்தோறுஞ் சிறைக்கூடத்திற்குச் சென்று தன் மருகனைக் கண்டார். அரசிளங் குமரனுக்குச் சிறைக்கூடமே பல கலை கற்கும் பள்ளிக்கூடமாய்த் துலங்கிற்று. இரும்பிடர்த்தலையார் அவனுக்குப் பல கலைகளையும் அச் சிறைக்கூடத்திலேயே போதித்தார். வாட்பயிற்சி, விற்பயிற்சி முதலியவைகளையும் அங்கேயே அவன் கற்ருன். சிங்கக் குருளையைப்போல் விளங்கிய அச் சிறுவன் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அறிவும் ஆற்றலும் மிக்குடையோனுகி உரமும் பெற்று அஞ்சா நெஞ்சுந் துணிவும் அகத்திற் கொண்டான்; சேட்சென்னி இழைத்த இன்னல்களை எண்ணுந்தோறும் அக் கொடியோனிடம் அருவருப்பும் அடங்காச் சினமுங் கொண்டான். அன்னை திக்கிரையானதை நினைக்குந் தோறும் நினைக்குந்தோறும் அழலிடையிட்ட மெழுகென அகங்குழைந்தனன். அரிய மாதுலரான இரும்பிடர்த்தலையார் அழலினின்றும் காப்பாற்றிய திறத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினன். காவலாளிகள் தன்பால் வைத்த கருணையை எண்ணி எண்ணிப் போற்றினன். தனக்கும் ஒரு நன்னுள் உண்டு என்பதையும் வினைவன யாவும் நன்மைக்கே என்பதையும் ஒப்புயர்வற்ற அவன் மனம் உணராதிருக்கவில்லை. அவ்விளஞ்சிங்கம் அச் சிறைச்சாலையினின்றுந் தப்புவதற்கு அற்றம் நோக்கி அமைதியுடனிருந்தனன்.

சீரிளங்குமரன் சிறைச்சாலையிலுஞ் செம்மையுற்றுத் திகழ்வதைச் சேட்சென்னி வெறுத்தான். அவ்விளங் குமரன் உயிரோடிருக்கும் வரை னக்குந் தன்மைந்தர்களுக்கும் அரசு நிலைத்திடா

தென்பதையும் இன்னலும் பழியும் எய்துமென்பதையும் அவன் உணர்ந்தான். ஆதலால் எவ்வகையிலேனும் அவ் விளங்குமரனைக் கொன்றுவிடுதலே தக்கதென்று அவன் கருதினன். ஆனால், அவனைக் கொன்றிட்டால் நாட்டோர் வெறுப்பரே என்னும் நடுக்கம் அவனைப் பற்றியது. நாட்டோர் தன்னை இகழ்ந்துரையா வகையில் தன் கருத்தை முற்றுவித்துக்கொள்ளக் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். அவன் தன் கொடிய தோழர்களோடு திர ஆலோசித்து அவ் விளங்குமரனைக் கொன்றுவிடுதலே தகுதியென்னும் ஒரு முடிபுக்கு வந்தான். அதனை எவ்வாறோ அறிந்துகொண்ட இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வன் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி உறுதி செய்துகொண்டு அற்றைநாள் மாலைப் பொழுதிற் சிறைச்சாலைக் கதவங்களைப் புடைத்துத் திறந்துகொண்டு இளஞ் சிங்கம் கூட்டினின்றும் புறப்பட்டாற் போல வெளிக்கிளம்பினன். அப்பொழுது அங்கு காவல் செய்துகொண்டிருந்த காவலாளர் நீண்ட கூரிய கைவாளுடன் எதிர்த்து வரச் சிங்கக்குருளை அன்னான் சீறி யெழுந்து, அவர்கள் வாளைக் கையாற் பற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவர்கள் தலைகளை வெட்டி உருட்டித் தப்பித்துக்கொண்டு விரைந்தோடினன். ஆண்டிருந்த சிறைக் காவலர் சில்லோர் அவ்விளஞ் சீயத்தின் வீராவேசத்தைக் கண்டு மதிமயங்கி, அறிவழிந்து, உணர்வற்றுச் செயலற்று நின்றனர். அரண்மனை யெங்கும் பரபரப்புண்டாயிற்று. காவலாளர் சில்லோர் விரைந்து சென்று அரண்மனையிற் புகுந்து சேட்சென்னியை அணுகிப் பணிந்து நடந்தவை நவின்று மெய்ந் நடுக்குற்று நின்றனர்.

சேட்சென்னி, தம்பியின் புதல்வன் சிறையி னின்றுந் தப்பினன் எனக் கேட்டலும் பெருந்துய ருற்றான். தான் எண்ணிய எண்ணம் வீணாகக் கழிந்ததை உன்னி உன்னி வருந்தினான். யாது விளையுமோ என்று ஏங்கினான்; அச்சம் அவன் மனதிற் குடிகொண்டது; முறை தவிர் கொடுங் கோல் மன்னனும் சேட்சென்னி பலப்பல எண்ணி னான். தப்பிச்சென்ற சிறுவன் தனக்கும் தன் மைந்தர்களுக்கும் எத்தகைய தீங்கை விளை விப்பானோ என்று ஏக்கங்கொண்டு மனஞ் சாம்பி னான். அச்சிறுவன் மாதுலனாலேயே விடுபட் டிருத்தல் வேண்டுமென அவனுக்குத் தோற்றியது. என்செய்வான்? காவலர்மீது எரிந்து வீழ்ந்தான். அந்தோ! அந்நிலையில் அவன் மனம் பட்டபாட்டை ஏட்டில் எழுத இயலுமோ? அவன் ஏவலாளர் களைக் கூவி, "நாட்டில் எவ்விடத்தில் அச் சிறு வன் இருப்பினும் அன்னானைப் பிடித்துவருக" எனக் கட்டளையிட்டான். கணக்கிலடங்காக் காவ லாளர் பல்லோர், காவலன் கட்டளையைக் கடிது மேற்கொண்டு காடும் மலையுங் கடந்து சென்று தேடினர். சிற்றூர்களிலும் பேரூர்களிலும் புகுந்து தேடினர். வீடுகள்தோறும் நுழைந்து பார்த்தனர். எங்குந் தேடியும் அச் சிறுவனைக் கண்டாரில்லை. அரசன் கோபத்திற்கஞ்சிய அவர்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் பரந்துசென்று தேடியும் பார்த்திபன் புதல்வனைப் பார்த்தாரில்லை. முடிவில் அவர்கள் அரசனை அடைந்து "மன்னவ, பல்வேறிடங் களில் நாங்கள் பல நாட்களாய்த் தேடிப் பார்த் தோம். அச் சிறுவன் எங்குங் காணப்படவில்லை. எங்கள் கட்புலனுக் கிலக்காகுவானெனில் அவனைக்

கொன்று கொணர்ந்திருப்போம் அல்லேமோ? அவன் என்ன மாயஞ் செய்து எங்குச் சென்று ஒளித்தனனே அறியேம். இனி அவனைக் கண்டோமாயின் அவனை எங்கள் வாளுக்கு இரையாக்காது விடோம். அவனும் ஆருயிர் தாங்கி நிற்றல் அருமையினும் அருமை. என்னே! சீயம்போற் சீறியெழுந்து கட்புலம் கதுவாது விட்புலம்போய விஞ்சையனே அவன்! காவல, எந்நாளிலேனும் அவன் எங்கள் கண்களிற் காணப்படாதிரான்; காணுவோமாயின் அவன் உயிரை உண்ணுதிரோம்" எனக் குழறிக் கூறி நின்றனர். அரசன் மனமிகவுடைந்து செயலற்று அரியணையிற் சாய்ந்தான். அவன் மனதிற் பலப்பல எண்ணங்கள் தோன்றின. இரும்பிடர்த்தலையாரே தம் மதி வன்மையால் அவனைச் சிறைமீட்டு நாட்டினின்றுங் கடத்திக்கொண்டு சென்றிருக்கவேண்டுமென்று சேட்சென்னி நினைத்தான். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவன் வருதலுங் கூடுமென்றும், வந்தால் தன்னையும் தன் குலத்தையுங் கருவேரறுத்திடுவானென்றும் அவன் கருதினான். அப்பொழுது அவனுடைய மனம் பட்டபாட்டை என்னவென் றியம்புவது! அச்சம் அவனிடத்திற் குடிகொண்டது. அவன் நெஞ்சு நடுக்குற்றது. அவன் நிலைகுலைந்தான். எண்ணாதன எண்ணி ஏங்கினான். அவன் மனமும் மதியுங் கலங்கின. அறிவிழந்து பலவாறு பிதற்றிக்கொண்டு தன் உள்ளக் கருத்தை முகத்திற் றேக்கி வெகுண்டு நின்ற வேந்தன் நிலையைக் கண்ட காவலாளர் விரைந்து அகன்றனர்.

இரும்பிடர்த்தலையார் அன்றே மருகன் சிறைச்சாலையினின்றுந் தப்பித்தோடினன் என்று கேள்விப்பட்டு மனமகிழ்ந்தனர். அன்றைத் தினமே அவர் அவ்வூரை விடுத்து அழுந்தூரடைந்தார். அடைந்தாரேனும் அவர் மருகன் யாண்டுறைகின்றனனோ என்று அறிய ஆவலுற்றவராய் அம்முயற்சியிற் கண்ணுங்கருத்துமா யிருந்தார். மருகனுக்கு நற்காலம் பிறந்துள்ளதை யறிந்து நகைகொண்டார். அறிவாற்றலாற் சிறந்தோனாதலின் மருகன், சேட்சென்னிக்கு இனி அகப்படான் என நினைந்து அகம் மகிழ்ந்தார்.

4. கவிறு கொணர்ந்த காவலன்

இளஞ்சேட்சென்னியின் அரும் புதல்வன் தன் பெரிய தகப்பனுற் பல்வகைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, சிறைப்பட்டானென்றும் அவன் தாய் எரிமூட்டப்பட்ட மாளிகையிலே தீக்கிரையாளுள் என்றும் சிறைப்பட்ட சிறுவன் தப்பியோடினுனென்றும் அவனைக் கொல்லுதற்குச் சேட்சென்னி பல்வகையிலும் முயன்று வந்தானென்றும் நகரமக்கள் நன்குணர்ந்தனர். இச் செய்தி சில நாட்களில் நாடெங்கும் பரவிற்று. நாட்டில் எங்கும் மக்கள் குழுமிக் குழுமி இதனைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சேட்சென்னியின் மனநிலை மாறுதலடையாது நாளுந் நாளும் வலிமைபெற்று வருதலை உணர்ந்த நகர மக்கள் அவன்பால் வெறுப்புக் கொண்டனர். சேட்சென்னியைப் பற்றித் தூற்றிக் கூருதார் அந்நாட்டில் ஒருவருமில்லை. இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனுக்காக அந் நாட்டில் வருந்தாதாருமில்லை. சேட்சென்னியோ பல்லாற்ருனும் முயன்று பார்த்தும் தன் எண்ணம் நிறைவேருது ஒழிந்தமையைக் குறித்துச் சால வருந்தினுன். அவன் மனம் கவலை என்னும் நோயாற் பீடிக்கப்பட்டு அல்லலுற்று அழுங்கியது. அந்தோ கவலைக்குட்பட்ட மன்னன் நாளடைவில் மனநோய் மிகுந்து வருந்தினுன். மன்னனுக் குற்ற மனநோய் நாளடைவில் முதிர்ந்து அவன் மரணத்திற்குக் காரணமாயிற்று. சேட்சென்னி சின்னுளில் மாண்டொழிந்தான். அந்நாட்டு மக்களனைவரும் அவன்

ஒழிந்தது குறித்துக் களித்தாரேயன்றி வருந்தினரில்லை. அந்தோ! 'தாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்' என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க மன்னன் தன் எண்ணம் நிறைவுறாது மனநோய் கொண்டு மண்ணுலகை நீத்துப் பொன்னுலகு புக்கான். உலகில் தீமை கருதுவோர் எந்நாளும் இன்பமுறார் என்பது அவனிடத்து நன்கு விளங்குவதாயிற்று.

சேட்சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் பகைத்தெழுந்து அரசாட்சியைப் பெறுவதற்காகப் போர் புரிவாராயினர். அம் மைந்தர்களுள் ஒருவரிடத்திலேனும் சீர்பெறு செந்தமிழ்ச் சோழநன்னாட்டை அரசுபுரியும் ஆற்றல் அமைந்திலது. அத்தகைமையைக் குடிமக்களும் நன்குணர்ந்திருந்தனர். ஆதலின் அவர்கள் எவ்வாற்றானும் அம்மைந்தர்கள் அரசு செய்யாதிருத்தலை விழைந்தனர். சோழநன்னாட்டுப் பெரியோர் பலரும் பல நல்லுரைகளை எடுத்துப் புகன்றும் அம் மைந்தர் கேட்டாரல்லர். ஆதலின் நாட்டிற் குழப்பந் தோன்றிற்று. உள்நாட்டுக் கலகங்களும் பல எழுந்தன. அவற்றை யடக்கி நாட்டை நன்னிலைப்படுத்தும்பொருட்டு விழைந்த பெரியோர் பலரும் அரசன் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்தல் அவசியம் என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர். சேட்சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் சச்சரவிட்டுக்கொண்டிருந்ததால் ஒருவரும் அரசெய்தும் தகைமை பெற்றிலர். ஆதலால் அக்காலத்து வழக்கம்போலப் பட்டத்து யானையை விடுத்து அரசுரிமை எய்தும் திருவுடையாரை

அவ் வியானை தூக்கிக்கொண்டுவர ஏற்றுக்கொள்வ தெனும் முடிவுக்கு வந்தனர். பின் அனைவரும் ஒருங்கு கூடிக் கழுமலம் என்னுஞ் சீர்காழிப் பதியின் கண்ணே பிணித்து நின்ற களிற்றினைக் கட்டவிழ்த் துப் பிடித்துவந்து, அதனை நீராட்டி அழகுபடுத்தி மலர்த்தொடையல் ஒன்றை அதன் கையிற் கொடுத்து அரசனைத் தேர்ந்தெடுத்துவருமாறு நன்னாளிற் கடவுளைத் தொழுது விடுத்தனர். இது நிற்க.

அழுந்தூரில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலை யார் சோழ நன்னாட்டிற் குழப்பங்களும், உட்கல கங்களும் மலிந்திருப்பதை யறிந்து மகிழ்ந்தார். சேட்சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முட் டாம் பகைத் தெழுவதையறிந்து அவ்வொன்பதின் மரும் அரசெய்துதற்கு உரியரல்லரென்று புலவர் மனதில் உறுதிகொண்டார். சோழ நாட்டில் நன் முதுமக்கள் நானிலம்போற்றும் நலம்பெறு மன்னனை நாடியறிவதில் நழுவார் என்னும் உறுதியும் புலவர் கொண்டனர். ஆதலின் தன் மருகன் எந்நிலையி லும் சோழ நன்னாட்டு அரசுரிமையை எய்துவான் என்னும் திண்ணிய எண்ணம் புலவர் மனதில் தோன்றியது. அன்னான் யாண்டுளன் என்பதை அறிந்துகொள்ள விழைந்த புலவர் பெருந்தகை தம் நண்பர் பலரையும் உசாவி, மருகன் கருவூர்த் தொல்பதிக்கண் சென்றுளான் என்று அறிந்து கொண்டனர்.

சிறையினின்றுந் தப்பிப் பிழைத்த செம்மல், சோழநன்னாட்டு உறையூரினும் பிற ஊர்களினும்

தன்னை ஒருவரும் அறிந்துகொள்ளாவகை உருக் கரந்து சுற்றித் திரிந்தனன். தான் அந்நாட்டில் உள்ளவரை தனக்கேதம் ஏற்படும் என உணர்ந்து சீருடைச் செம்மல் சோழநன்னாட்டைக் கடந்து சேர நாட்டின் தலைநகராய கருவூர்த் தொல்பதியை யடைந்தான். அங்குச் சின்னாள்வரை தன்னை ஒருவரும் அறிந்துகொள்ளாவகையில் உருமாறித் திரிந்து வந்தனன். அரச குடும்பத்திற் பிறந்தும் இளமைப் பருவத்தில் தாங்குதற்கரிய பேரின்னல்களைப் பொறுத்துத் தாங்கித் தன்னை இன்னன் இனியன் என வெளிப்படுத்தாது கரந்துறையும் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுகிய இளஞ்சேட்சென்னியின் அரும்புதல்வன் நிலையை, நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் உலகில் மக்கட்கு எந்நிலையினுந் துன்பமுண்டாகித் தாழ்நிலையுறச் செய்யுந் தகைமை பெற்றது ஊழ்வினை என்பது உணர்தற்பாற்றன்றோ! கருவூரின்கண் தன் மருகன் உள்ளான் என்பதை யறிந்த இரும்பிடர்த்தலையார், கருவூர்த் தொல்பதிக்கண் தமக்கினியாராய்ப் பொருந்தி வாழும் பெரியோர் பலர்க்கு ஓலைகள் போக்கி, அம் மைந்தனை ஒருவரும் அறியாவகையிற் பாதுகாத்து வருமாறு வேண்டிக்கொண்டனர். இரும்பிடர்த்தலையாரின் ஓலைகண்ட கருவூர்ப் பழம் பதிக்கண் உறையும் பெரியார் பலரும் தத்தம் இல்லங்களுக்கு இளஞ் சேட்சென்னியின் புதல்வனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று ஊண் உடை உவக்க அளித்துப் போற்றி வருவாராயினர். இரும்பிடர்த்தலையார் தன் மருகனுக்கு எந்நிலையினும் சோழ நன்னாட்டின் அரசை அளித்திட எண்ணிப் பல்வேறு உபாயங்களையும் நாடுவாரானார். புலவர்

சோழநாட்டில் நிகழ்வுற்ற செய்திகள் யாவற்றை யும் நன்குணர்ந்துகொண்டு மருகனுக்கு அரசாட் சியை அடைவிக்குங் காலம் அதுவே என உணர்ந்து அதற்குரிய முயற்சியிற் குன்றாது, பாண்டியநாடு நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

தேனினும் இனிய தமிழ்மொழி வளர்ந்த செந் தமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டில் அந்நாள் திதுதிர் மதுரையைத் தலைநகராக்கிக்கொண்டு அரசாட்சி புரிந்த சீர்பெறு பாண்டியன் சினங்கெழு கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி. அன்னான் ஆற் றலும் அறிவும் ஏற்றமும் பொருந்தப் பெற்றவன். படைவலி மிகுத்துப் பகைவரைக் கெடுத்துப் பண் புடை நெறியிற் பாண்டி நன்னாட்டைப் பாங்குற வாண்ட பாண்டியர் பல்லோருள் ஓங்கிய சிறப் புடைப் பெரும்பெயர் வழுதியும் ஒருவனாவன். அன்னான் வாளேந்திய கையினை யுடையனாய் யானை எருத்தத்தமர்ந்து, நாகம்போற் சீறி, புலி போற் பாய்ந்து, போர்க்களங் குறுகிப் பகைவரைத் தாக்குவனேல் அன்னான் வாளுக்கு இரையாகாத பகைவரும் உளராவரோ? அன்னான் வீரப் பொலி வுடைத் தோற்றமே பகைவரை மலங்கச் செய்து புறங்காட்டி யோடும்படி செய்யுமெனின், அவன் அமர்க்களம் புகுந்து போர்புரிதலும் வேண்டுமோ? அன்னோன் மிகு வலி படைத்திருந்தான் எனினும் அறநெறியிற் சிறிதும் வழுவுற்றிலன். தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரைப் பாவிக்கும் தகைமை வாய்ந்த பேரருளான் அவன். அவன் குடியோம்பிக் கொள்ளுமா கொண்டு, கோனெறி கோடாது அர சாட்சி புரிந்துவந்தான்.

இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டியன் சிறப்பைப் பாங்குற உணர்ந்திருந்தார். அன்னார் அவனது தமிழ்ப்பற்றையும், தமிழ்ப் புலவரிடத்து வைத்திருந்த அன்பின் பெருமையையும், வள்ளன்மையையும், சொன்ன சொல் தவருமையையும், உறுதிப்பாட்டையும் நன்குணர்ந்திருந்தார். ஆதலின் அவர் அப் பாண்டியனிடத்து நெடுங்காலமாக நட்புக்கிழமை பூண்டொழுகினர். பாண்டியன் அழுந்தூர்ப் புலவரான இரும்பிடர்த்தலையாரை அடிக்கடி கண்டு அளவளாவி இன்புற்றிருப்பான். அவரைக் காணுவிடிற் பாண்டியன் ஏங்குவான். இரும்பிடர்த்தலையாரோ பாண்டியனைப் பன்முறையுஞ் சென்று கண்டு நல்லறிவுறுத்தி வருவார். இரும்பிடர்த்தலையாரிடத்துப் பாண்டியன் அச்சமும் பெருமதிப்பும் அகத்தே கொண்டிருந்தனன். ஆதலால் இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டியன் தனக்குப் பல்லாற்ருனும் உதவுவான் என்னும் நம்பிக்கைகொண்டிருந்தார்.

சோழநாட்டுக் குழப்பங்களை யுணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டிநாடு நோக்கிப் பயணமாஞரென்று கூறினேமன்ருே? அப்பெருந்தகையார் கன்னித் தண்டமிழ் நாட்டுத் தொல்பதியாம் மதுரைமாநகரமடைந்து அரண்மனைக்குச் சென்று பாண்டியனைக் கண்டனர். பாண்டியன் அவரைத் தந்தைபோல் தழுவி அன்புடன் வரவேற்றனன். காவலனும் பாவலரும் சிறிது நேரம் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் பாண்டியன் அவர் வந்த காரணம் என்னென்று கேட்டான். புலவர் பெருமான் பாண்டியனை நோக்கி, "மதிவழி வந்த

தொல்குல வேந்தே, யான் இங்கு வந்திருக்கும் நிலையை நீ ஒருவாறு ஊகித்திருத்தலுங்கூடும். என் மருகன், சோழன் சேட்சென்னியால் அடைந்த இன்னலுக் களவில்லை. அச்சிறுவன் தாங்கரும் இன்னலைத் தாங்கிக்கொண்டு கருவூர்ப் பெரும் பதிக்கண் புகுந்து கரந்துறைந்து வருகின்றான். சோழநாட்டிற் சேட்சென்னி இறந்தானாக அவன் மைந்தர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் மலைந்து அரசெய்துதற்குரியரல்லராய் நிற்கின்றார். சோழ நாட்டு மூதறிஞர் பல்லோருஞ் சேட்சென்னியின் புதல்வர்க்கு எடுத்துரைத்த நல்லுரைகள் யாவும் பயனிலவாயின. ஆதலால், அப் பெரியோர்கள் அனைவரும் ஒருங்குகூடி அரசெய்துதற் குரியாரைத் தேர்ந் தெடுத்தல் இன்றியமையாத தென்னும் முடிபிற்கு வந்தனர். பாண்டியனே! எங்கள் நாட்டில் நெடுங்காலமாக அனுட்டித்துவரும் பழக்க மொன்றுண்டு; உரைக்கிறேன், கேள்: "கழுமலம் என்னுஞ் சீர்காழிப்பதியில் அரசர் பட்டத்தியானை பிணிக்கப்பட்டு நிற்கும். அரசெய்துதற்குரியார் இலராகின் யாரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் முறை என்று அறியாது அந் நாட்டுப் பெரியோர்கள் திகைப்புறுங் காலத்தில், அக்களிற்றினை அவிழ்த்து நீராட்டி அழகுபடுத்தி அதன் புழைக்கையிற் பூமாலை ஒன்று கொடுத்துக் கடவுளைத் தொழுது கட்டவிழ்த்து விடுவர். அப்பேரானை நாடெங்குஞ் சுற்றித் திரிந்து அரசாட்சி எய்துதற்குத் தகுதி யுடைய நல்லாழ் உடையானை நாடியறிந்து, அவன் கழுத்திற் பூமாலையைச் சாத்தி அவனைப் பிடரி மிசைச் சுமந்துகொண்டு விரைந்தோடிவரும். அத்

தகையோனை நாங்கள் அரியாசனத்தமர்த்தி முடி சூட்டி, அரசனுக்குவோம். இத்தகைய வழக்கம் சோழ நன்னாட்டிற் பண்டைக்காலத்திலும் இக் காலத்திலும் நடந்துவருவது. பெரும் பெயர் வழுதி, அவ்வியானை கூரிய அறிவுடையது. எங் கள் குலத்தாரையன்றி வேறெவரையும் மாலை சூட்டி எருத்தத் தேற்றிக் கொண்டுவராது. அதன் நுண்ணறிவை நீ அறிவையாயின் பெரியதோர் வியப்புக்கொள்வாய். மன்னவ, இப்பொழுது சோழ நாட்டில் அரசெய்துதற்கு உரியார் இலராயின ரன்றோ! அந்நாட்டு முதுமக்கள் சேட்சென்னியின் புதல்வர்களுக்கு அறிவுறுத்திய பொன்மொழிகள் யாவும் அவலமாயின. அப் பெரியோர்கள் கழு மலத்தை யாத்த களிற்றினைக் கட்டவிழ்த்துக் கையிற் பூமாலை கொடுத்து அரசுரிமை எய்துதற் குரியாரை அதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள விரும்பி யுள்ளனர். புரவல, பண்டொருகால் எனக்கு வேண் டும் உதவிபுரிவதாக வாக்களித்தாயன்றோ? உன் உதவியை நாடி அடைதற்கு எனக்கு நற்காலமும் வாய்த்தது. என் மருகனை நான் என் மைந்த னெனவே போற்றிக்கொள்கிறேன். சோழநாட்டுக் குடிகள் விடுக்கும் யானை உறுதியாக என் மருக னையே மாலை சூட்டி எருத்தத் தேற்றி வரும் என் னும் திண்ணெண்ணம் என் மனத்திற் குடிகொண் டுள்ளது. ஈசன் திருவருளும் வாய்க்குமென்றே நம்புகின்றேன். ஆதலின் மாறனே, என்னுடன் உறையூர்ப் பெரும்பதிக்கெழுந்தருளி அவ்விந்தை யைக் கண்டு களிப்பாயாக" என வேண்டி நின்றார். பாண்டியன் ஒள்வாட்கைப் பெரும்பெயர் வழுதியும்

அதற்கிசைந்தனன். பின் புலவரும் புரவலனும் புறப்பட்டு உறையூரடைந்தனர்.

சோழநாட்டுக் குடிமக்கள் கழுமலத்து யாத்த முதுகளிற்றைக் கட்டவிழ்த்து நீராட்டிக் கையில் வேந்தர் சூடுந் தொடையல் ஒன்றையுங் கொடுத்துக் கடவுளை வாழ்த்தி அரசெய்துதற்குரியாரை அறிந்து எடுத்துவருமாறு கூறி விடுத்தனர். அக் களிறு சோழ நாடெங்குஞ் சுற்றித் திரிந்து பின் சேரநாட்டுத் தலைநகரான கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கண் புகுந்தது. புக்க களிறு அந்நகர்ப் பெரு வீதியிற் பன்முறை கையில் மாலைதாங்கிக் கம்பீரமாகச் சுற்றிவந்து, ஓரிடத்துக் களைத்து உய்வகை நாடி உள்ளத்தாற் பலபல சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும், இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனை யடைந்து நின்றது. அவ் வியானையைக் கண்ட இளமைந்தன் துணுக்குற்றான்; எனினும் அஞ்சினனல்லன். யானை ஒருமுறை அவனை உற்று நோக்கியது. அதன் கையிலிருந்த விழுப்பம் பொருந்திய வேந்தர் சூடத் தகுந்த மாலையை அவன் கழுத்திற் சூட்டித் தன் புழைநெடுங் கரத்தாற் பற்றித் தன் எருத்தத்தின்மீது பொற்புற வமைத்துக்கொண்டு உறையூர் நோக்கிக் கடுகி நடந்தது. கருவூர்ப் பெருமக்கள் அனைவோரும் அவ்வியானையின் பேராற்றலையுங் கூரிய அறிவையுங் கண்டு வியந்து நின்றனர். யானை உறையூர்த் திருநகரின் பெரு வீதிகளில் இரும்பிடர்த்தலையாரின் ஒரு பெருமருகனைத் தன் எருத்தத்திற்றாங்கிக் கொண்டு வலம் வந்து அரண்மனையின் பெருமுற்றத்தில் அவனை இறக்கியது. அந்நிலையைப்

பாண்டியனும் இரும்பிடர்த்தலையாருங் கண்டு களிப்பெனும் கடலுட் படிந்து திளைத்து அவ் வியானையின் கூரிய அறிவுடைமையை வியந்து போற்றிக் கடவுளின் திருவருட்செயலை நினைந்து மகிழ்ந்தனர். உறையூர்த் தொல்பதிவாழ் மூதறிஞர்களுங் குடிகளும் பெருமகிழ்வுற்றுக் **களிறு கொணர்ந்த காவலனை** நன்னாளில் நன்முகூர்த்தத்தில் அரியணைமீதமர்த்திப் பெருமுடி கவித்து அரசனாக்கினர். அக்காலையில், தீயினின்றுந் தப்பி வந்தபொழுது நெருப்புப் புண்பட்டு, கரிந்து போகிய காலை அனைவருங் கண்டு அவனைக் கரிகாலன் என அழைப்பாராயினர். சில வடமொழி நூற்கள் அவனைக் **கல்மாஷபாதன்** என்று கூறுகின்றன. இரும்பிடர்த்தலையார் தம் எண்ணங் கைவரப்பெற்றது கண்டு இன்பக் கடலுள் மூழ்கினார். பல்லோரும் போற்றக் கரிகாலன் களிற்றாற் கொணரப்பட்டுக் கவின்பெறு சோழ நன்னாட்டுக் காவலனானான். பாண்டியன் மதுரையை அடைந்தான்.

5. திருமாவளவன்

இளமைப் பருவத்துப் பிறராற் சுடப்பட்டு உயிர் உய்ந்து போகிய கரிகாலன் மீண்டும் நல்வினை நலத்தாற் சோழ நன்னாட்டின் பேரரசாட்சியைப் பெற்று இனிது அரசுபுரிந்து வந்தனன். கரிகாலன் ஆண்டில் இளையனாயினும் அறிவின் முதிர்ந்து விளங்கினான். கல்வி அறிவும், நிறைந்த பொறுமையும் அவனிடத்திற் குடிகொண்டிருந்தன. அவன் நல்லோர் பலரையுந் தன்னவையிற் கூட்டி, அவர்கள் கூறும் நன்மொழிகளைப் பொன்னேபோற் போற்றிக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தனன். இரும்பிடர்த்தலையார் எக்காலத்தும் கரிகாலனை விட்டுச் சிறிதும் பிரிந்திடாது அவனுடனிருந்து ஏற்ற அமயங்களில் நன்னெறிகளைப் போதித்து வந்தனர். அவர் கரிகாற்சோழனை அடுத்திருந்தது அவன் ஆக்கத்திற்கும் பெருமைக்குங் காரணமாயிருந்தது. சேட்சென்னியின் புதல்வர்களோ முன்னிலும் மிகப் பகைமை பாராட்டி வந்தனர். அவர்களுக்கு மனத்தில் அச்சந் தோன்றியது. தந்தை இழைத்த தீங்குகளையுந் தாம் பகைத்து நிற்குந் தகைமையையும் அறிந்துள்ள கரிகாலன் தங்களுக்கு என்ன தீங்கிழைப்பானோ என்று அஞ்சினர். அதனால் அவர்களுக்கு மனவமைதி உற்றிலது. மற்றும், கரிகாலன் புகழ் நாளும் பரவுதலை நோக்கி அழுக்காறுகொண்ட அவர்களுடைய மனம், கரிகாலன் வீழ்ச்சிக்குரிய கருமங்களை நாடி அறிதலிலேயே முனைந்து நின்றது.

கரிகாலன் இரும்பிடர்த்தலையாரின் பெருந் துணையால் நாட்டிற் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய் தனன். வழக்கொடு வருவோர் வாய்மொழி கேட்டு நெறியிற் றிறம்பா நேர்மையோடு, அவன் நீதி கூறிவந்தான். குடிமக்கள் அவனாட்சியில் அச்ச மின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். அவன் செங்கோல் மாட்சியும் நல்லறிவாண்மையும் நானிலமெல்லாம் போற்றுந் தன்மை பெற்றிருந்தான். நீதியிற் றிறம் பல் செல்லாக் கரிகாலன் வழக்குக் கேட்டு உரை முடிபு கூறுந் தகுதியினை அந்நாட்டுக் குடிமக்க ளனைவரும் நன்கறிந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் ஆண்டின் இளையனாய், அறிவில் முதிர்ந்திருந்த கரிகால் வளவன் சோழ நன்னாட் டைச் சிறப்புடைவகையாற் குடிகளுக்கு ஐவகை அச்சமுந் தோன்றாதபடி நடுவுநிலைமையோடு பரி பாலித்து வந்தான். அவன் நாட்டிற் செல்வம் பெருகிற்று; குடிமக்கள் இன்புற்று வாழ்ந்து வந் தனர்; அவன் புகழ் எங்கும் பரவியது. அவன் பெருமையைக் கற்றோரும் மற்றோரும் புகழ்ந்து பாராட்டினர். மீன் குட்டிக்கு நீச்சம் பழக்குவதில்லை யன்றோ? குலவித்தை கல்லாமலே வருமாதலின் சோழன் கரிகாலன் கூரறிவுடைமையான் இனிது ஆண்டுவந்தனன். சோழ நன்னாடு பொன்னுலகோ எனப் போற்றுந் தகைமை பெற்றது. அவனை அனை வரும் **திருமாவளவன்** எனப் போற்றிக் கூறினர்.

ஒருநாள் நல்லறிவுடைய முதியோர் இருவர் தம்முட் பகைத்தெழுந்த காரணத்தால் வழக் கொடு கரிகாலன் பேரவை நண்ணினர். இருவரும் அரியணைமீதமர்ந்திருந்த கரிகாலனைக் கண்டு, 'தம்

வழக்கைத் தீர்த்து முடிவு கூறுவதற்குரிய அறிவு அவனிடத்தில் இல்லையே; ஆண்டில் இளையோனு யிற்றே; நாம் கூறும் வழக்கினை ஆய்ந்து காணும் நல்லறிவினை அவன் எங்ஙனம் பெற்றிருப்பான்' என எண்ணி வருந்தினர். அவர்கள் கருத்தை யறிந்த கரிகாலன் அரியணையினின்றும் இழிந்து விரைந்து அரண்மனைக்குட் புகுந்து சிறிது நேரத் திற்கெல்லாம் நரைமுடியும் வெண்மையான தாடி யும் ஊன்று கோலுங் கொண்டு கிழஉருப் பட்டு வந்து அரியணைமீதமர்ந்தான். அவனைக் கரிகால னென வறியாத அவ்விரு முதியோரும் தம் வழக் கினை நலம்பட உரைத்து வாதாடி நின்றனர். கரிகாலன் இருவர் சொல்லையும் ஏழுதரம் கேட்டு அவர்கள் சொற்கொண்டே இருவர்களும் ஒப்ப உரைமுடிபுகூறினன். அன்னுர் அவன் சொல்வன்மை யையும் தெளிந்த அறிவின் திறத்தையும் நீதி பாலிக்கும் பெருந் தகைமையையுங் கண்டு மகிழ்ந் தனர். திருமாவளவன், நரைமுதுமக்கள் தன் உரைமுடிபை உவப்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட அக் கணமே, நரைமுடியையும் வெண்தாடியையும் ஊன்று-கோலினையும் நீக்கி, அரியேறென்ன அரியா சனத்துப் புன்முறுவல் பூத்து அமர்ந்திருந்தனன். அத்தகையோனை அரியாசனத்திற் கண்ட அவ் விரு நரைமுதுமக்களும் 'கரிகாலனே நரைமுது வேடந் தரித்து உரைமுடிபு கூறினர்' என வுணர்ந்து தாம் நாணுட்கொண்டாராய் 'உருவு கண்டு எள்ளார் அறிவுடையோர் என்னும் முது மொழியை மறந்து அவமானம் அடைந்தோமே; நங் கருத்தறிந்து முதுமை பூண்டு உரைமுடிபு கூறிய உரவோன் திருமாவளவனின் பெருமையை

என்னென்று கூறுவது' என நைந்தார். அவ்விருவரும் கரிகாலனை நோக்கி "சுடர்வழி வந்த பீடுடைத் தோன்றல், நின்குலப் பெருமையை என்னென்றியம்புவது! மீன் குட்டிக்கு நீச்சும் புலிக்குட்டிக்குப் பாய்வும் கற்பிப்பார் உலகில் உளரோ! 'குலவித்தை கல்லாமற் பாகம்படும்' என்னும் சான்றோர் மொழி சாலச் சிறந்ததே; காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோய், நின்கொற்றம் நெடுங்காலம் வாழ்வதாகுக. நீ இளைஞனயினும் நீதி செலுத்தும் வன்மையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றனை. உன் குலப் புகழனைத்தும் உன் புகழ்க்கு ஈடாமோ? வளவர் சிகாமணியே, எம் அறியாமையை நீக்கி அகந்தையை ஒழித்தாய். நீதி செலுத்துந் திறமை இயற்கையாகவே சோழர் குடியிற் பிறந்தார்க்கு உண்டு, என்பதை யறிவோம். அதனை யாம் அங்கை நெல்லிக்கனி எனக் கண்டனம். சோழர் குலதிலகமே, நின்னைப்போன்ற அரசன் எமக்கு முன்னும் இருந்ததில்லை; பின்னும் வரப்போவதில்லை. செம்பியர் சியமே, அறியாமையான் முன்னம் நின் பெருமையையறியாது அவமதித்த எங்களை மன்னிப்பாயாக" என்று அவனடி வீழ்ந்து பணிந்து விடைகொண்டு சென்றனர்.

அரசவையிலிருந்தோரும், இரும்பிடர்த்தலையாரும், கரிகால்வளவனது கூரிய அறிவு கண்டு, வியந்து கொண்டாடினர். அவன் புகழ் பரவுதற்கு அஃது ஒரு காரணமாயிற்று. அன்றே அரண்மனையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கும் அந் நாட்டோர்க்கும் தெரியலாயின. அவன் கூரிய அறிவினைக் கேட்டு அனைவரும்

வியந்து புகழ்ந்தனர். 'சோழர் குடிப்பெருமை அவ ஞல் நிறுவப்படும்' என்று உரைத்தனர் சில்லோர். 'சோழநாடு செய்த தவப் பேற்ருல் இத்தகைய நல்லரசனைப் பெற்றது இந் நன்ஞடு; இனி நன் னிலை எய்தும்' என்று நவின்றனர் சில்லோர். 'சோழர் தொல்குலம் விளங்க வந்த கரிகாலன் இமசேது பரியந்தம் கைக்கொண்டு ஒரு குடைக் கீழ்த் தனியாளும் அரசனுவான்' என்றனர் சில் லோர். இவ்வாறு அவன் புகழை நாடெங்கும் மக்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

சோழர்குலத்து வந்தோர், சோழவள நாட்டி லுள்ள பிடவூர், அழுந்தூர், வல்லம், நாங்கூர், நாகூர், ஆலஞ்சேரி, கிழார், பெருஞ்சிக்கல் என்னும் ஊர்களில் வாழ்ந்துவந்த வேளிர் குலத்து வந்தவ ரான வேள், அரசு, காவிதி எனும் பட்டங்களைப் பெற்று விளங்கிய வேளாளர் குலத்திற் பெண் கொடுப்பதும் பெண் கொள்வதும் வழக்கம். வேளா ளர் உழுது உண்போர், உழுவித்து உண்போர் என இரு வகையினர். அவருள், சீர்காழியைச் சார்ந்த நாங்கூரிடத்தே உழுவித்துண்ணும் வேள் என்னும் பட்டம் எய்திய வேளாளரிடத்துத் திருமாவளவன் பெண் கொண்டனன். இவன் தந்தை அழுந்தூர் வேளிடத்துப் பெண் கொண்டா னன்ருே? திருமாவளவன் இந் நாங்கூர் வேள் மகள் அன்றி, வேறு பல மகளிரையும் மணம் புரிந்து இன்புற்றிருந்தான். அவன் ஆண்டுகள் சில கடக்கச் சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி, நெடுங் கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் மூன்று ஆண்மக் களையும், ஆதிமந்தியார் என்னும் பெண் மகளையும்

பெற்றெடுத்தான். நெடுஞ்சேரலாதனை மணந்து சேரன் செங்குட்டுவனை ஈன்றெடுத்த நற்சோணை என்பவளும், சோழன் வேற்பஃறடக்கை பெருவிரற் கிள்ளி என்பவனும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்பவனும், கரிகாலனது புதல்வியும் புதல்வர்களும் ஆவரென்று கூறுவாரும் உண்டு. திருமாவளவன் நல்லெழிலும் அருங்குணமும் வாய்ந்த தம் மனைவியர் பலரொடும் மக்களோடும் இன்புற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனன். அவன் சோழர்களுக்குரிய ஆத்திமாலையையும், புலிக்கொடியையும் உடையவனாய் ஆன்றோராற் சிறப்பித்துக் கூறும் உறையூரின்கண் அமர்ந்து இன்ப அரசு நடத்தி வந்தான். அவன் புகழ் உலகெங்கணும் பரவியது. சேட்சென்னியின் மக்கள் ஒன்பதின்மரும் அவன் புகழ் கேட்டுப் புழுங்கிய உள்ளத்தராய்த் தீநெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினர். திருமாவளவன் இன்னா செய்தார்க்கும் நன்னயம் செய்யும் இயல்பினன். ஆதலின், அவர்களுக்கு யாதொரு இடையூறும் செய்திலன். திருமாவளவன் ஆன்றோர் புகழச் சோழநாட்டை இனிது பரிபாலித்து வந்தனன்.

6. பூம்புகார்

ஒரு நாட்டின் சிறப்பெல்லாம் அந்நாட்டின் செல்வநிலை, கைத்தொழில், வேளாண்மை, வாணிபம், கல்வி முதலியவற்றாலேயே கணித்தறியப்படுகின்றது. 'சோழ நன்னாடு சோறுடைத்து' என ஔவையாரால் போற்றிப் புகழப்பட்டது என்பது யாவரும் உணர்ந்ததே. உலகிற் கல்வியறிவால் உய்வழி கண்ட மக்கள் தம் நாட்டை எவ்வாற்றானும் சீருஞ் சிறப்பும் பெற்றுப் பொலியுமாறு செய்கின்றனர். அன்னார் பல்வேறு நாடுகளிலும் விளங்கிடும் செல்வ நலன்களையெல்லாம் தாமும் தம் நாட்டிற் பெற்று அனுபவிக்கப் பாடுபடுகின்றனர். அரசனாயிருப்பவன் நாட்டின் முன்னேற்றத்தை நாடியவனாய் நாட்டிற் கல்வி, வாணிபம், வேளாண்மை முதலிய கைத்தொழில்கள் செம்மையாய் நடைபெறுதற்குரிய துறைகளில் ஊக்கமும் முயற்சியுங் கொண்டு பாடுபடத் தக்கவனாவான். திருமாவளவன் தன்னாட்டை மேம்படுத்த எண்ணினான். கரிகாலன் நாங்கூர் வேள் மகளை மணம் புரிந்துகொண்டதும் பெரும் நன்மையேயாயிற்று. நாங்கூர் வேளிர் அனைவரும் அழுந்தூர் வேளிர்களுக்கும் உறவின்முறை ஆனவர்களே. இந்நிலையில் நாங்கூர் வேளிர்களும் அழுந்தூர் வேளிர்களும் கரிகாலனுக்கு உறவினராயினர். இரும்பிடர்த்தலையார் தன் மருமகன் எவ்வாற்றானும் துணைவலி பெற்றுச் சீரும் சிறப்பும் எய்தி வாழ்தல் வேண்டு

மென்று விழைவு கொண்டனர். நாங்கூர் வேண்மாளைக் கரிகாலன் மணந்துகொண்டது இரும்பிடர்த்தலையாரின் விழைவை நிறைவேற்றியது. கரிகாலன் வேண்மாளோடும் மற்றை மனைவியரோடும் அருளும் அன்பும் தாங்கி அறவோர்க்களித்தல், அந்தணரோம்பல், சுற்றம் தழுவல், விருந்தினர்ப் பேணல், இரவலர்க்களித்தல் முதலியனவாகிய இல்லறத்தானுக் குரிய நல்லறத்தைச் செவ்வனே ஆற்றி இனிது வாழ்ந்திருந்தனன்.

கரிகாலன் தன்னாட்டை மேம்படுத்தும் எண்ணத்தை இரும்பிடர்த்தலையார் முதலாய பெரியோரனைவரிடத்தும் கூறிச் செய்யத்தகுவது யாதெனக் கேட்டனன். திருமாவளவனின் பெருநோக்கத்தை நன்கு அறிந்துகொண்ட பெரியோர்கள் அவனோடும் கலந்து உசாவி அதற்கேற்றவாறு செய்யத் துணிந்தனர். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அதன் செல்வ நிலையாலேயே நிலைநாட்டற்பாலதாதலால் அச் செல்வ நிலையை மேம்படுத்தும் முறையைக் கரிகால்வளவன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். ஒரு நாட்டின் செல்வநிலை அந் நாட்டின் வாணிபத்தாலேயே பேணிக்கொள்ளற்பாலதென்பதையும், வேளாண்மையை விருத்தி செய்தல் வேண்டுமென்பதையும் கரிகாலன் நன்குணர்ந்திருந்தான். அலைகடல் நடுவிற் பலகலம் போக்கி வாணிபம் பேணிப் பொருளீட்டுவது சிறப்புடைய நெறி என அவன் உணர்ந்தான். வாணிபத் துறையை மேம்படுத்தும் வழியை ஆராய்கின்ற போது உறையூர் கடற்கரைக்கு வெகுதூரத்தில் உள்நாட்டில் இருந்ததால், அந் நகர் வெளிநாட்டு

வாணிக முறைக்குச் சிறந்ததாகாதென மனத்தி லெண்ணிக் கடற்கரையையடுத்தும் இயற்கையான துறைமுகத்தையுடையதும், வெளிநாட்டு வர்த்த கத்திற்கு உதவிபுரியக் கூடியதுமான காவிரிப்பூம் பட்டினமே சிறந்ததென எண்ணி உறையூரி னின்றும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குத் தலைநகரை மாற்ற எண்ணினன். தான் எண்ணியதை அரசன் அறவோர் அனைவருக்கும் எடுத்துக் கூறினன். அவர்களும் அவன் கருத்திற் கிசைந்தனர். உடனே மன்னன் உறையூரை விடுத்துக் காவிரிப்பூம் பட் டினத்தைத் தலைநகரமாகக் கொண்டான். காவிரி நதி கடலோடு கலக்கும் இடத்திற் சங்கமுகம் என் னுந் துறையினையுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினம் சோழ நாட்டிற்கு இராஜதானியாயிற்று சோழர் குடியில் வந்த அரசர்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் முதலான நகர்களை மாறிமாறி இராச தானியாக்கிக் கொண்டு, ஆட்சி புரிவது உண்டு. இரு நகர்களும் ஒரே அரசன்காலத்தில் இரு தலை நகர்களாகக் கொள்ளப்பட்டமையும் பண்டும் பின் னும் இருந்துவந்த வழக்கமாம். காவிரிப்பூம்பட் டினம் இயற்கையாகத் துறைமுகத்தைப் பெற்றிருந் ததினுல் மேல்நாட்டாரோடு கப்பல் வியாபாரம் புரிந்திட வசதியாயிருந்தது. மற்றும் அப் பட்டினம் தமிழரசர்களது தலைநகரங்களான மதுரை, வஞ்சி, தொண்டி, கொற்கை முதலிய பட்டினங்களுள் தலை சிறந்தும் விளங்கியது. அப்பட்டினம் பண்டையில், பெருநகராகப் பெருமையுற்றிருந்ததென்பதை இளங்கோவடிகளும் பிறரும் எடுத்துரைக்கின்ற வாற்ருல் நன்கு உணரலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் தொன்மை, மேன்மையில் மிக்கது. இந்திரன் முதலிய இமையவரும் அந்நகரின் பொலிவைக் கண்டு போந்திருந்தனரென்று தொன்னூல்களால் அறியப்படுகின்றது. மற்றும், காந்தமன் என்னும் அரசன் அந்நகரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டு வந்தானென, இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த கூலவாணிகச்சாத்தனார் என்னும் புலவரால் எழுதப்பட்ட 'மணிமேகலை'யினால் அறியக்கிடக்கின்றது. அக் காந்தமன் சோழர் குடியிற் பிறந்தவனென்றும், சமதக்கினியின் புதல்வரான பரசுராமர் க்ஷத்திரிய குலத்தை வேரறுத்திடுவதாக உறுதிகொண்டு கொல்லத் துணிந்த காலத்தில் அக் காந்தமன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தானென்றும் பழைய நூலால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆகவே அந்நகர் இராமாயணகாலத்திற் சிறந்து விளங்கிய நகரமென்று கூறுவதில் யாதொரு ஐயப்பாடுமில்லை. அந்நகருக்குப் பூம்புகார், புகார், காகந்தி, சம்பாபதி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று பெயர்கள் வழங்கிவந்தன. பெரிபளஸ், டாலமி என்ற பிறநாட்டிலிருந்து தேசசஞ்சாரஞ் செய்ய வந்தவர்கள் காமாரம், கபேரிஸ் என்று பெயர்களிட்டழைத்தனரெனச் சரித்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினம், பல்லவனீச்சரம் என்னும் பனிமதிசூடும் சடைமுடிப் பெருமான் தலத்திற்கு அடுத்து விளங்குவதாகும்.

கரிகாலன் அதனைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியதும் அந் நகரினைப் பொன்

னுலகோர் போற்றும் அமராவதியோ என்று கூறத் தக்க நிலையில் அழகுபடுத்தினன். அந்நகரம் பட்டி னப்பாக்கம், மருவூர்ப்பாக்கம் என இருபிரிவினை யுடையதாயிருந்தது. பட்டினப்பாக்கம் அரசவீதி, விழாவீதி, அரண்மனைகள் என்பனவும், புரோகிதர், அந்தணர், மந்திரிகள், மருத்துவர், சேனாதிபதிகள் முதலியோர் வசிக்கும் மாளிகைகளும், நியாயஸ் தலங்களும் விளக்கமுற்றிருக்க அழகுறப் பொலிவ தாகும்; ஆவண வீதிகளும், வணிகர் வீதிகளும், வேளாளர், இடையர் வீதிகளும், இசைக் கருவி யாளர், சூதர், மாகதர், சோதிடர் வாழும் மாளிகை களும் நிரம்பப்பெற்றது. அகன்ற விசாலமான அப் பாக்கத்தின் தெருக்களில் யானை, குதிரை, தேர் என்பன போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டுமிருக் கும். இடையேயுள்ள பொதுவிடங்களை நாளங்காடி என்று வழங்குவர். அதில் பகற்பொழுதே கடை கள் கூடும். அங்குப் பண்டங்களை விற்போர் வாங்கு வோர்களின் ஓசை நிறைந்திருக்கும். அப் பட்டினப் பாக்கத்திற் பலவகை மன்றங்களும் மண்டபங்க ளும் உண்டு. எங்கும் மலர்தரு மரங்களும் கனி தரு மரங்களும் நிறைந்திருக்கும். மற்றுந் திருமால் கோயில், பலதேவன் கோயில், குமரக்கோட்டம், வாசவன் கோயில், சிவன் கோயில், வச்சிரக் கோட்டம், அருகன் கோயில், புத்த விகாரம் முத லிய தேவாலயங்கள் சிறுசிறு குன்றுகள் போற் செறிந்து விளங்கும். எங்கும் உதய மண்டபமும் பொழுது போக்கிடங்களும் நிறைந்து காணப்படும்.

மருவூர்ப் பாக்கமோ நிலா முற்றங்களும் மாடங் களும் உடைய சோலைகளுக்கிடையே விளங்கும்.

கூல வீதிகளில் நெல் முதலிய தானியங்களும், கடை வீதியில் முத்து, பவளம் முதலிய இரத்தினங்களும், பட்டாடை முதலியவைகளும் குவித்தும் தொகுத்தும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். பூ, முகவாசம், சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைத்திரவியங்களை விற்போர் வீதிகளிற் சுற்றித் திரிவர். பட்டு, மயிர், பருத்தியினுற் செய்யப்பட்ட கம்பளங்கள் எங்கும் நிறைந்து, விற்கப்படும். நெய்வோரும், கொல்லரும், தச்சரும், கன்னுரும், பிறருமான பல்துறைத் தொழிலுடை மக்கள் அங்கு வசித்து வந்தனர். வியாபாரத்தின் பொருட்டுக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குக் கப்பலோடு வந்த யவனர்கள் செல்வத்தாற் சிறந்த அந்நகரின் ஓரிடத்தே வசித்து வந்தனர். சுங்கச் சாலைகளும் (Customs House), கலங்கரை விளக்கமும் (Light House) மருவூர்ப்பாக்கத்தேதான் அமைந்திருந்தன. அந்நகரிற் காவிரிச் சங்கமுகத் தீர்த்தமே அல்லாமல், சோமகுண்டம், சூரியகுண்டம் என்னும் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் இருந்தன. மற்றும், பல்வகைத் தெய்வங்களுக்கும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு விளங்கின.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு முசுகுந்தன் என்னும் சக்கரவர்த்தி ஆண்டுவந்தான். அவன் இந்திரனுக்குற்ற துன்பத்தையறிந்து விண்ணுடு சென்று அசுரர்களோடு கடும்போர் புரிந்து அவர்களைக் கொன்று இந்திரன் துன்பத்தைத் துடைத்தான். அவன் செய்த பேருதவிக்காக இந்திரன் கைம்மாருகப் பூதம் ஒன்றைக் கொடுத்தான். அப் பூதம் நாளங்காடியில் வந்து

தங்கியது. அப் பூதத்திற்கு மறக்குடி மகளிரும் தாழ்குடிப் பெண்களும் பலியிட்டுக் கொண்டாடுவர். அவர்கள் குரவை முதலிய கூத்துக்களையும் ஆடுவர். அந்நகரிற் சிறந்து விளங்கிய மன்றங்களுள் பட்டிமண்டபம் என்பதும் ஒன்று. அது மகதநாட்டு மன்னனாற் கொடுக்கப்பட்டதாகும். அது மயன் என்னும் தெய்வத் தச்சனாற் செய்யப்பட்டுப் பொன்னும் மணியும் பொருந்திட விளங்கும். அங்கு அமைச்சரும் அரசரும் அருங் கவிவாணரும் நிறைந்திருப்பர். அடுத்ததாகிய வெள்ளிடை மன்றம் வெளியான ஓரிடத்திலிருப்பதாகும் அங்குப் பண்டப்பொதிகளை அடுக்கி வைத்திருப்பர். அங்கு வைத்த பொதிகளை எவருங் கவர நினையார். அவற்றைக் கவர நினைப்பாராயின் அம் மன்றத்திலுள்ள பூதம் அவர்களைத் துன்புறுத்தும். அடுத்ததாகிய இலஞ்சி மன்றம் என்பது நீர் நிறைந்த அழகியதோர் குளிர்ந்த பொய்கை. அதிற் படிந்தோர் எத்தகைய நோயுடையராயினும் நோய் நீங்கப்பெற்று வலியும் வனப்பும் ஒருங்கெய்தப் பெறுவர். அப் பொய்கையில் தினந்தோறும் எண்ணிலடங்காப் பற்பல தேயத்து மக்கள் வந்து குளித்து நீராடி நோய் நீங்கப்பெற்றுச் செல்வர். கல்மன்றம் எனப்படுவது கண்ணாடிக் கல்லாற் செய்த பெரிய தூணொன்று நடுவண் விளங்குவதாய்ப் பரந்த இடத்தையுடையதாகும். அத்தூண் மிக்க ஒளிவீசும், அதனை வணங்கி நிற்பார், தம் வடிவை அதிற் காண்பார். மருந்தூட்டப்பட்டாரும் பித்தேறியவரும் பாம்பினாற் கடியுண்டவரும் அத்தூணை வணங்கி நிற்பாராயின் யாவும் நீங்கப்

பெறுவர். பாவைமன்றம் என்பது ஒரு பெருவீதியின் நடுவண் பிரதிமை ஒன்று நிலைநாட்டப்பட்டுள்ள இடம். அரசன் நீதிமுறையினின்று வழுவினனாயினும் அறங்கூறும் அவையத்தோர் நடுவு நிலையினின்று வழுவினராயினும் அப் பாவை அழும். அதனால் முறையல்லன செய்தார் நீதி நெறிபற்றி ஒழுகிச் செய்த குற்றத்திற்கு மன்னிப்புப் பெறுவர். பூதசதுக்கம் என்னுந் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மன்றம் ஒன்று அந்நகரில் இருந்தது. அது நாற்சந்தியின் நடுவண் அமைக்கப்பெற்றது. அம் மன்றத்தின் நடுவில் ஒரு பூதம் நிலைநாட்டப் பட்டிருந்தது. அதனைச் சதுக்கப் பூதம் என்பர். அது பேசுந்தன்மையுடையது. அது குரல்கொடுத்து விழித்தால் நான்கு காவத தூரம் கேட்கும். தீத்தொழில் புரிவோர்களையும், வஞ்சித்துத் திரிவோரையும், கற்பிற்றவறும் பெண்டிரையும், பிறன்மனை விரும்பும் பேதையரையும், பொய்க்கரிபோகும் மானிடரையும், புறங்கூறுவோரையும், அரசரை வஞ்சிக்கும் அமைச்சர்களையும் தம் கைப் பாசத்தினாற் கட்டி நிலத்தில் ஓங்கியடித்துக் கொன்று தின்று களிக்கும். பட்டி மண்டபம் முதலாகப் பல்வேறு மன்றங்களுக்கும் பூதசதுக்கத்துக்கும் மக்கள் பொங்கலிட்டுப் பூசித்துத் திருவிழாக் கொண்டாடுவார்கள்.

சூரியகுண்டம், சோமகுண்டம் என்னும் இரு பொய்கைகளும் காவிரிநதி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் உள்ளன. அவற்றிற்கருகில் காமன் கோயில் ஒன்றுண்டு. நெய்தல் மலர்களின் இதழ்கள் நிறைந்த நறுமணம் வீசும் சோலையின் நடுவே

அது விளங்கும். அந் நீர்நிலைகளில் நீராடிக் காமன் கோவிலுக்குச் சென்று அத் தேவரை வழிபடுவாராயின் பிரிந்த கணவரை இம்மையிற்கூடி இன்புற்று, மறுமையிலும் போகபூமியிற் போய்ப் பிறப்பர் என்று கூறுவர் புலவர்.

முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் அசுரர்களால் மிகத் துன்புற்றான். அக்காலத்தில் திருமாவளவனுடைய முன்னோர்கள் அவ்வசுரர்களைக் கொன்று இந்திரனை அத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கினார்கள். அதனால் மகிழ்வுற்ற இந்திரனால் முன்னார்க் கூறப்பட்ட மன்றங்களும் குன்றங்களும் கொடுக்கப்பட்டனவாம். அவைகள் அக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் சிறப்பையும் மேன்மையையும் அளித்தன. அக்காலத்தில் அப்பட்டினத்திற்கு ஒப்பானதும் மிக்கானதுமான பிறிதொரு பட்டினம் இல்லை. கரிகாலனுடைய முன்னோர்களிற் சிலர் அப்பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டிருந்தார்கள். சிலர் அதனை விடுத்து உறையூர் முதலானவற்றையும் கொண்டனர்.

பூம்புகார் என்னும் அந்நகரில் ஆண்டுகள் தோறும் இந்திரன் விழா நடைபெற்று வந்தது. அப் பூம்புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்டு பண்டொருகால் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்னும் அரசன் ஆட்சி புரிந்துவந்தான். அவன் காலத்தில் மழை பொய்த்ததனால் நாடு வறுமையுற்றது. மக்கள் பெரிதும் வருந்தினர். அதனையறிந்த சோழன் அகத்திய முனிவரையடைந்து என்செய்வதென்று கேட்டனன். அவர்

ஆண்டுதோறும் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தி வருவாராயின் பொய்யாது மழை பொழியும் என்றும், அதனால் நாட்டில் வறுமை குன்றுமென்றும், நாடுசெழிக்குமென்றுங் கூறினர். தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தினன். நாட்டில் மழை பொழிந்தது. நாடு வற்கடத்தினின்றும் விடுபட்டது. நீர்வளம் மீக்கூர நாட்டில் வளப்பமுஞ் செல்வமும் மிக்கோங்கின. அதுமுதற் சோழவரசர்கள் ஆண்டுதோறும் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தி வந்தனர். இந்திர விழாவை ஒருநாளும் நடத்துதற்கு மறந்திடார். அந்நாட்டோர் அவ்விழாவை நடத்துதற்கு மறந்திடுவாராயின் நாளங்காடிப் பூதம் துன்புறுத்துமென்பதையும், தீநெறிபற்றி ஒழுகுவோர்களைப் பாசத்தாற் பிணித்துக் கொல்லுந் தகைமை வாய்ந்த சதுக்கபூதம் அந்நாட்டை விட்டகலுமென்பதையும் அறிந்திருந்தனர். ஆதலின் இந்திர விழா சோழர்களாற் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்ட விழாக்களில் ஒன்றாகும். திருமாவளவனும் தன்முன்னோர்போல அதனை வழுவாது நடத்தி வந்தனன்.

7. சேட்சென்னி மைந்தரின் சூழ்ச்சி

குடகுமலையில் உற்பத்தியாகி, மலையின் வளங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, கீழ்த்திசை நோக்கி ஓடிச் சென்று, சோழநாட்டிற் பரந்து பாய்ந்து, அவ் வளப்பத்தை அந்நாட்டிற் தங்கவைத்துச் செல்வநிலையையுயர்த்தி, பொய்யாது அளிக்கும் பொன்னி என்னும் காவிரி ஆற்றினைச் சோழர் குலக்கொடி என்று கூறுவர் பெரியோர். சோழ நாடு சமநிலப்பிரதேசமாதலால் அந் நாட்டிற் பல விடங்களிலும் அப் பேராற்றின் கால்வாய்களும் கிளைநதிகளும் பரந்து பாய்ந்து நாட்டிற்கு வளப் பத்தை யுண்டாக்குகின்றன. வேளாண் மாந்த ரனைவரும் அந்நாட்டில் விரும்பிக் குடியேறி வேளாண்மையைச் சிறப்பாக நடத்தி வந்தனர். கழனிகளும் தோட்டங்களும் அந்நாட்டில் எங்குங் காணப்படும். கழனிகளில், விதைவிதைத்தலும், களைகட்டலும், எருவிடலும், பரம்படித்தலும், விளை யுள் கொளலும் எக்காலத்தும் இடைவிடாது காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளாம். வாழை, கரும்பு, மஞ்சள் முதலிய நன்செய் புன்செய் பயிர்களை எக்காலத்துங் காணலாம். எங்கும் நெற்குவியல்கள் மலைபோற் குவிந்திருக்கும். இத்தகைய நாட்டிற் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நானில னும் சிறந்து மிளிருமன்றோ! மருதநிலத்து உழவர் ஓதை எழுகடல் ஓதையையும் அடக்கும். கழனி களில் தாமரை, அல்லி, நீலோற்பலம் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்து காணப்படும். சுருங்கச் சொல்லின்

சோணாடு புண்ணிய நதியாம் பொன்னியாற்றாற் பெருமைபெற்று விளங்குவதாகும்.

திருமாவளவன் தன் நாட்டை மேன்மேலும் சிறப்புப்படுத்த எண்ணி ஒவ்வொரு நகரிலும் நியாயத் தலங்களை அமைத்தான்; அறச்சாலைகளையும் கல்விச்சாலைகளையும் ஏற்படுத்தினான். திருமாவளவன் காவிரிநதிப் பெருக்கால் தீமை விளையாதபடி அந்நதி பாயும் ஊர்களிலெல்லாம் இரு கரைகளிலுங் கரை கட்டும்படி தன் சிற்றரசர்களுக்கு ஆணை தந்தான். அவ்வாறு ஆணைபெற்றாருள் **பிரதாபருத்திரனும்** ஒருவனாவன். கரைகள் கட்டியபின் கரிகாலன் பற்பல கால்வாய்களையும் வடி மதகுகளையுங் கட்டினான். அதனால் வேளாண் வாழ்க்கை பெருகிற்று. விதைத்த ஒன்று ஆயிரமாக விளைந்திட நாடு வளம் பெற்றது. குடிகளனைவரும் பொன்னிக் கரைகண்ட பூபதி என்றும், தக்க பொன்னி ஆறு கரைகண்ட தரணிபன் என்றும், சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி ஆயிரம் விளையுட்டாகக் **காவிரிபுரக்கும் நாடு கிழவோன்** என்றும், **கரிகால் பெருவளத்தான் திருமாவளவன்** என்றும் அவனை வாயாரப் புகழ்ந்து கூறுவாராயினர். புண்ணிய நதியாம் பொன்னி நதிக்குக் கரிகால்வளவன் திரிசிரபுரத்திற் கடுத்து விளங்கிடும் பேரணையைக் கட்டினனென்றுங் கூறுவர். ஆனால் சிலர் இவ்வணையைக் கட்டியவன் **இராஜகேசரி வர்மனான வீர இராஜேந்திரன்** என்று கூறுவர். திருமாவளவன் தன்னாட்டில் ஊர்கள்தோறும், ஏரிகள், குளங்கள் முதலியவற்றையும் வெட்டுவித்தான். மற்றும் நிலங்களை அளந்து கொடுத்துக்

குடிகளிடஞ் சிறிதளவைக் கடமையாகக் கொண்டு பல்லாற்ருனும் அக்குடிகளுக்கு நன்மைகளையே புரிதலில் முயற்சியுடையவனுய் இருந்தான். குடி ஓம்பிக் கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குச் செல்வம் வெள்ளத்தின் மேலும் பலவாகவன்றே பெருகும். ஆதலின் திருமாவளவன் செல்வத்தால் நிறைந்து விளங்கினுன். எந்நாட்டவரும் முன்னுட்டிக் கூறும் சிறப்பினை யுடையதாகத் துலங்கியது சோழ நன்னுடு.

> "ஏரியும் ஏற்றத்தி னுலும் பிறநாட்டு
> வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாங்—தேரின்
> அரிகாலின் கீழுகூஉம் அந்நெல்லே சாலுங்
> கரிகாலன் காவிரிசூழ் நாடு"

என்று புலவர்கள் புனைந்து கூறுவாராயினர்.

முல்லையும் மருதமும் எங்கும் பரந்திருத்தலின் காடுகளும் வயல்களும் நிறைந்திருந்தன. காடுகளிலுள்ள மிருகங்கள் கழனிகளிலுள்ள பயிர்களை மேய்ந்து இன்புற்றிருந்தன. திருமாவளவன் சிற்சில காலங்களில் மனமகிழ்ச்சிக்காக மாவேட்டை புரிதலுமுண்டு. அவன், மாவேட்டைக்கேகுங்கால் வேடர்கள் பலர் அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வர். வேட்டுவர்கள் வேட்டையாடும் தொழிலினை யுடையவர்கள். அவர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தும் முல்லை நிலத்துஞ் சென்று வேட்டையாடுவார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை நோக்குமிடத்து நாம் வருந்த வேண்டியதாயிருக்கும். சுற்றிலும் மரங்களடர்ந்த மலைச்சாரல்களில் அவர்கள் வீடுகள் குடிசைகளாக அமைந்திருக்கும். அம்மரங்களில் வலைகளும்,

யானைக் கொம்புகளும், புலித்தோல்களும் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும். முட்பன்றி, புலி, கரடி முதலிய காட்டு மிருகங்கள் எங்கும் திரிந்துகொண்டிருக்கு மிடத்தில் அவர்கள் அச்சமின்றி வாழ்வர். புலிக் குட்டிகளோடும் யானைக் கன்றுகளோடும் மான் குட்டிகளோடும் அவர்கள் சிறுர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். எளிய வாழ்க்கையையுடைய வேடர்கள் திருமாவளவனோடு வேட்டைக்குச் சென்று விலங்குகளைக் கலைத்து அவனோடு வேட்டையாடி உதவி புரிவார்கள்.

ஒரு சமயம், திருமாவளவன் வேட்டையாடச் சென்றான். மறவர்கள், வேடுவர்கள், இருளர்கள் முதலியோர் வலைகள், குறுந்தடிகள், வேல்கள், கோல்கள், வில்கள், அம்புகள், ஈட்டிகள் முதலியன கையிற்கொண்டு, நாய்கள் பின் தொடர்ந்துவரப், பறை, தடாரி முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, அவ னுடன் வேட்டையாடச் சென்றனர். காட்டிற் பல விடங்களிலும் வலைகளை விரித்துக் கட்டிப் புதர்கள் தோறும் பதுங்கியிருந்த மிருகங்களைக் கலைத்தார் கள். நாய்கள் ஓடும் மிருகங்களை வளைத்து வளைத் துத் தப்பியோடிப் பதுங்குவதற்கு வழியின்றித் தடுத்து நின்றன. திருமாவளவன் மனமகிழ்ச்சி யோடு வேட்டையாட்டத்தில் விருப்புக்கொண்டவ னாய்க் கானகமெங்கும் அலைந்து திரிந்து வேட்டை யாடுவானானான். இதுநிற்க:

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் ஒன்பதின்மரும் கரிகாலனுக்கு உண்டாகும் புகழையுஞ் செல்வ மேம்பாட்டையுங் கண்டு பொருமை கொண்டனர்.

அவர்கள் பல்வகையிலும் அவனுக்கு இடையூறு விளைக்க முயன்றுவந்தனர். ஆயினும் அவன் அரசனுகவிருந்தானுதலின் அவர்கள் யாதுஞ் செய்யக் கூட வில்லை. வேட்டைக்குச் சென்ற அச்சமயத்திலும் அவர்களால் இடையூறு இயற்ற முடியவில்லை. ஆனல் அவனுக்குப் பெரியதோர் மானக்கேட்டை விளைக்க நினைத்தனர். திருமாவளவன் சீரிய குலத்தில் வந்தோனுதலின் தனக்கு மானம் அழிந்து போகும் நிலை எய்தின் '**மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே**' என்னுங் கருத்திற் கிணங்கி உயிர் துறந்து விடுவானென எண்ணினர். அவர்கள் நினைத்த சூழ்ச்சியைச் சிறப்புடைத்தெனச் செப்பினர் சில கயவர். திருமாவளவன் சென்ற காட்டிற் கயலிலிருந்த இடையன் ஒருவன் வீட்டுக்குச் சென்றூர்கள். அவ்விடையன் வீட்டில் அழகிய மாது ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அழகிற் சிறிது மேம்பட்டவளென்றே கூறவேண்டும். அவளைக்கொண்டே தங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ள எண்ணிய அவர்கள், அவள் வீட்டிற்குச் சென்றூர்கள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் இடையன் வீட்டை யடைந்தனர். ஒருவன், அப்பெண்ணை நோக்கி "நங்காய், நின் எழிலைக் காணுந்தோறும் நீ தெய்வ மடமங்கையோ என ஐயுறுகின்றனம். மகிதலம் புகழும் மன்னர் குலத்துதிக்கும் மாண்புடைய நீ இடையர்குலத் துதித்தது என்னே? நின்னைக் காணின் எவரே நின்னை மணக்க விரும்பாதார். பொற்கொடி போல்வாய், நான் நின்னை அரசியாக்க விரும்புகின்றனன். ஆதலின் நங்காய், யான் கூறும் வழியில் நிற்பையேல் எளிதில் அரசி ஆக

லாம். நின்னைக் கண்ட எனக்கு நின்னை அரசியாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றி, அவ்வவா நின்னிடம் என்னைச் சேர்த்தது. திருவனையாய், யான் நினக்கு ஒரு தகுதி உரைக்கின்றேன் ; கேள். அவ்வாறு ஒழுகுவாயாயின் நீ பல்லோர் போற்றும் பேர் அரசி ஆகிவிடலாம்" எனக் கூறிக் கண்கவர் வனப்புடை ஆடைகள் பலவும், அணிகலன்களும், பொன்னும் அளித்தனன். குல முறையிற் கண்டறியாத உயர்தரு ஆடையணிகளையும் பொன்னையுங் கண்டு மகிழ்பூத்த நங்கை, பொருள் மயக்குற்று அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்ததாகக் குறிப்புக்கள் காட்டி நின்றாள். சேட்சென்னியின் புதல்வன் அதுவே தக்க தருணமெனக் கொண்டு "சுடர்த்தொடி நங்காய், இதுபோது சோழ நன்னாட்டை ஆளும் மன்னன் மாவேட்டமாட உன்னி இப் பெருவனத்திடை வந்துள்ளான். அன்னான் விரைவில் இப் பக்கம் வருவான். அக்காலை நீ பட்டுடை உடுத்தி நல்லணி அணிந்து சொல்லியல்பெரு நல்லியல் வாய்ந்து, மெல்லிய மேனி ஒல்கிடப் பூங்கொடிபோலப் பொள்ளெனக் காட்டி மெள்ள மறைவாயாயின், அன்னான் நின் வடிவழகில் திளைத்து மலர்முகங் கொண்டு நின்பாலடைந்து வேட்கைவயத்தனாய் மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு நின்னை வேண்டிக் குறையிரந்து நிற்பன்" என்று கூறினன். அவளும் அவன் கூற்றுக்கிசைந்தனள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் தம் சூழ்ச்சிகள் பலித்தன வென்றெண்ணி அகம் மிக மகிழ்ந்து அவ்விடம் விட்டகன்றனர்.

திருமாவளவன் மாவேட்டையாடிப் பல்வேறு சூழல்புக்கு அலைந்துதிரிந்து ஒரு பெரும் சோலையை நண்ணினன். அச்சோலை வானுறவோங்கி வளர்ந்த மரங்கள் நிறைந்தது. பல்வேறு மலர்தரு செடிகள் அங்கு நிறைந்திருந்தன. அதனை அடுத்து ஒரு நன்னீர் ஓடை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மரங்களும் செடிகளும், தளிர்த்துத் தழைத்துப் பூத்து விளங்கின. ஓடையில் நீர் தண்ணென்று தெளிவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அச்சோலையில் புள் ஒலி எங்கும் பரந்து கேட்டது. இளந்தென்றல் 'சில்' என்று வீசிக்கொண்டு இருந்தது. வசந்த காலத்தைச் சேர்ந்த அத்தினத்தில் மாவேட்டம் ஆடப்போன மன்னன் திருமாவளவன், தன்னந் தனியனாய் அச்சோலையுட் புகுந்து ஓடையின் அருகிற் காணப்பட்ட கற்பாறையின் மீது அமர்ந்தான். இயற்கை வளத்தை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த மன்னன் கண்களுக்கு விருந்தான மாது ஒருத்தி மின்னற் கொடிபோன்று தோன்றி மறைந்தாள். அவள்பின், கன்று காலிகள் இளந் தளிர்களை மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. அவள் அங்கும் இங்கும் அலைந்து மன்னன் கண்களுக்கு மின்னற் கொடிபோன்று தோன்றித் தோன்றி மறைந்தாள். திருமாவளவன் அம் மடக்கொடி மங்கையின் வடிவழகில் ஆழ்ந்து, மது உண்டு மயங்கும் மதுகரம் ஒப்ப மயக்குற்றுச் செயலற்று, வைத்த கண் வாங்காது உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். பொங்கெழில் விளங்கும் நங்கையைக் கண்ட மன்னன் பலப்பல எண்ணிப் பின் ஒருவாறு துணிந்து அவள்பால் அணுகினன்.

மன்னன் தன்பால் அணுகி வருதலைக் கண்டு அம் மட நல்லாள் நாணி ஒதுங்கி நின்றனள். மன்னன் அவள் முன்னின்று, "பொற்பின் செல்வி, இப்பெருங் காட்டிடையுள்ள இச்சோலையில் நீ தன்னந் தனியாய்த் திரிந்துகொண்டிருப்பது ஏன்? வன விலங்குகள் திரியும் இக் காட்டிடத்தே நீ தனிமையுற்றிருத்தல் தகுமோ? பெண்ணே, நின் வடிவழகைக் காணுந்தோறும் என்மனம் நின்னிடத்தே விரைந்து நாடாநிற்கும். ஆதலின் நின் வரலாற்றை அறிய விரும்புகின்றனன். கிளிநிகர் மொழியாய், நீ யாவள்? நின் பெயர் யாது? நின் தாய் தந்தையர் யாவர்? இவற்றை எனக்கு விளங்கக் கூறுதி. இப்புவி புகழும் ஒப்பிலா நங்காய், நாண் என்பது மாதர்க்கு நல்லணிகலனே, எனினும், நீ செம்பவள வாய்திறந்து நின் வரலாற்றைக் கூறுவாய். நின் அமுதனைய மொழிகளை விருப்புடன் கேட்கும் பெரு விருப்புடையேன், என்பதை நீ அறிதல் வேண்டும்", என்று கனிந்து பரிவுடன் வினவினன்.

இடையர் குலத்து உதித்த அப்பெண் சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் செய்த சூழ்ச்சியின் வயமாகி நின்றனள். ஆதலின், நாணினள்போன்று பாவனை காட்டி, ஒரு புறத்துக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி "மன்னவ, யான் இளமைப்பருவ முற்றிருந்த காலத்திற் பகைவர்களால் துரத்தப்பட்ட என் தந்தையும் தாயும், என்னோடு இக் காட்டில் வதிந்தனர். என் தந்தை கொடுவாய்ப்புலிக் கோட்பட்டு இறப்ப, என் தாயும் என்னை இக் காட்டிடை வதியும் இடையன் ஒருவனகத்தே விடுத்து அகன்

ருள். இற்றைநாள் அளவும் யான் என் தாயின் செல்விடம் அறியேன். யான் ஓர் அரசன் மகளே" என்று கூறினள்.

அவ் வனிதை தான் மன்னன் மகளெனக் கூறக்கேட்ட திருமாவளவன் உளமிக மகிழ்ந்தான். பின் அவன் தன் விருப்பத்தை வெளிப்படையாக அவளுக்கு எடுத்துக் கூறினன். நங்கை அவனை நோக்கி, "மன்னவ, உயர்குலத்துதித்த நீர், இழி குலத்து வாழ்ந்துவரும் மங்கையை மணக்க விரும்புவது நன்றன்று. மற்றும், அடியேன் நின்னை மணக்கப் பெறுவேனேல் யான் நற்பேறு பெற்றேனாயினும், நின் கோயிலினுள்ளாரும் சுற்றத்தாரும், என்னையும் நின்னையும் இகழ்ந்துரையாடுவர். ஆதலின் நீர் யாவரினும் மேலாக என்னைப் பெருமைப்பட வைத்துக்கொள்வீராயின் யான் நுங் கருத்திற்கு இசைதல் கூடும்" என்றனள். மன்னன் அவள் விருப்பத்திற்கு இணங்கினன். பின்னர், அவன், அவளை யானையின் எருத்தத்தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு சென்று அணிநகர்க்குட் புகுந்து அரண்மனை அடைந்தான். பின் அவளை, அவன் விதிமுறைகடவாநெறியில் மணந்து இன்புற்றிருந்தான். ஆண்டுகள் சில கடந்தன.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் அவள்பால் பெண்கள் பலரை விடுத்துப் பல்வேறு வகையில் அவள் குணத்தைக் கெடுத்து அரண்மனையில் உள்ளாரோடு பகை கொள்ளுமாறு செய்தனர். அம் மடந்தை அவர்கள் சொல்வழிப்பட்டு ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது அரண்மனையிலுள்ளாரோடு

பகை கொண்டனள். அரண்மனையிலுள்ளார் அனைவரும் அவளிடத்தே வெறுப்புற்றுப் பழித்துக் கூறுவாராயினர். அம்மொழிகள் மன்னன் செவிகளுக் கெட்டின. அவளிடத்தே தாழ்ந்த சொற்களும் இழிநடத்தைகளும் உண்டெனக் கேட்டறிந்த மன்னன் அவளுடைய குணஞ் செயல்களை நாடி அறிந்திட விரும்பினான். அவன் பல்வேறு வழியினும் நெடுநாள்வரை அவளுடைய நடத்தைகளையுஞ் சொற்களையும் மறைந்து காத்திருந்தறிந்தனன். **குலத்தளவே ஆகுங் குணம்** என்பதும், **பொல்லாது சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதை தன் சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்** என்பதும், **மணலுள் மூழ்கி மறைந்து கிடக்கும் நுணலும் தன் வாயாற் கெடும்** என்பதும் ஆன்றோர் மொழிகளன்றோ? குணஞ் செயல்களால் அவளது மாறுபாட்டை அறிந்த மன்னன், தன்னை வஞ்சித்து நின்ற தகைமையை எண்ணி அடங்காச் சினங்கொண்டு உடைவாளைக் கையில் ஏந்தியவனாய் அவள் முன் வந்து, "கள்ளி, நீ கொடியள் — ஓ — நஞ்சினும் கொடியள்; நீ பசப்பு மொழிகளால் என்னை ஏமாற்றினை. நீ யார்? எக்குலத்தினள்? வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலி, இனியும் வஞ்சித்தொழுகல் இயலாது. உண்மையைக் கூறு; இல்லையேல் நின்னை இவ் வாளுக்கு இரையாக்குவேன்" என்று உரப்பிக் கூறினான்.

மன்னன் சினங் கண்டு மெய்ந்நடுக்குற்ற மங்கை வாய்குளறத் தன் வரலாற்றை விளங்க எடுத்துக் கூறினாள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களால் தூண்

டப்பட்டு ஆட்டுவிப்போன் தன்மையில் ஆடும் பாவை நிகர் மங்கையின் மதியின்மையை அறிந்து, வருந்தித் தான்கொண்ட சினந் தணிந்து அவளைத் தனி மாளிகை ஒன்றில் இருத்தி அவளுக்கு ஏற்ப ஒழுகிவரலாயினன். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களின் சூழ்ச்சியும், திருமாவளவனின் அறிவுடைச் செயலும், அந்நாட்டில் எல்லோருக்குந் தெரியலாயின. அந்நாட்டவர் சேட்சென்னியின் புதல்வர்களிடத்து வெறுப்புந் திருமாவளவனிடத்து, அவன் அறிவு கண்டு புகழ்ந்து, அன்புகொண்டும் ஒழுகினர். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களோ தங்கள் சூழ்ச்சி பலவும் பயனற்றவையானமை கண்டு வருந்திச் செய்வ தறியாது திகைத்தனர். மற்றும் நாட்டவர் பழிப்புரை நாளும் பெருகுதல் கண்டு நலிவுற்றனர். அந்நிலையினும் அவர்கள் திருமாவளவனிடத்தே, பொருமையுற்றிருந்தனரென்ருல், அவர்கள் அறிவின்மையை என் என்று கூறுவது! அத்தகைய கொடுமனங் கொண்ட சேட்சென்னியின் புதல்வர்களிடத்துத் திருமாவளவன் சிறிதுங் கொடுமை பாராட்டிலன். அன்ஞன் அவர்கள் அறியாமைக்கு மிகவும் வருந்திஞன். அவர்களை நல்வழிப்படுத்தலும் இயலாததாம் என்பதை உணர்ந்த திருமாவளவன், தன்னைத்தானே காத்துக்கொண்டு அவர்களைச் செல்லு நெறியில் விட்டுவிட்டான்.

8. திருமாவளவன் வெற்றிமேம்பாடு

திருமாவளவன் நாட்டிற்கு நலம் பல புரிந்து அரசாண்டு வந்தான். திருமாவளவனின் மாட்சி ஓங்க ஓங்க, சேட்சென்னியின் புதல்வர்களின் உள்ளம் புழுங்கின. உலகிற் பொருமை என்னும் குணம் மக்கள் மனதைக் கொள்ளைகொள்ளுமாயின் அன்னார் செய்வினை அறியும் திறன் படையாது, நல்வினை குன்ற, தீவினையால் நலிந்து, அல்லன செய்தற்கு ஒருப்பட்டு அல்லல் உறுவர். அக்காலே, அவர்களைப் பேய்க்கோட்பட்டாரென்றே கூறிவிட லாம். எத்துணைப் பெரியோர்கள் வந்து விழுமிய நல்லுரைகள் கூறினும் யாவுஞ் செவிடன் காதில் ஊதுஞ் சங்கேயாகும். அன்னார் தாம் செய்யப்புகும் கருமங்கள் யாவை என்பதையும் எத்தகைய வினை வுண்டாகும் என்பதையுஞ் சிறிதுஞ் சிந்தித்துண ரார்கள். அந்தோ! பொருமை என்னும் பேய்க் கோட்பட்டார் அல்லலுற்று நலமிலா வாழ்க்கையில் நாளும் மனக் களிப்பின்றி வாழ்நாளைக் கழிப்பர். பொருமையே கோபம், கொலை முதலிய தீக் கரு மங்களுக்குக் காரணமாகும். பொருமையே பகை மையைத் தோற்றுவித்து அழியாப் பழியையுந் துன்ப முடிவையும் உண்டாக்கும்.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் பொருமை மிகுதி யாலும் பகைமையாலும் எவ்வாருயினுந் திருமா

வளவனுக்குக் கேடு சூழ நினைத்தனர். அவர்கள் நெடுநாட்களாகச் சிந்தித்துக் காலமும் இடனும் கருதி இருந்தனர். உலகில் ஒத்த நிலைமையை உடைய அரசர்களுள் ஓர் அரசன் பேரும் புகழும் படைத்துச் சீருஞ் சிறப்பும் எய்துவானேல் அத் தகைமை பிற வரசர்களுக்குப் பொருமையையும் பகைமையையும் உண்டாக்கும் அன்றோ! உலகில் மன்னர்களுக்குட் போர் நிகழ்தலின் காரணத்தை ஒருவன் சற்றுச் சிந்தித்துக் காண்பானாயின் மண் காரணமாகவன்றோ நிகழ்வது என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கா நிற்கும்.

அக்காலத்தில் சேரநாட்டைச் **சேரன் பெருஞ் சேரலாதன்** என்பான் ஆண்டுவந்தான். அவன், அறிவு ஆற்றலாலும், வள்ளன்மையாலுஞ் சிறந்த வன்; எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவன்; பகைவர்களைப் போர்முனையிற் கலக்கி வலியழித்து வெற்றி கொள்ளும் விறலோன். அவன் முன்னிய பகையை முடித்துப் பகைவரை வெந்நிட்டோடச் செய்வதில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கினான். மற்றும் அவன் அழகும் ஆண்மையும் பொருந்தியவன்.

சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், சோழனுக்கு உண்டாகிய சிறப்பும் புகழுங் கேட்டு மனம் புழுங்கினான். மும் மன்னர்கள் என்று கூறப்படும் அரசர்களுள் தன்னைப்போற் சோழனும் ஓர் அரசனேயன்றோ? அங்ஙனமாக, அவன் தங்களிலும் மேம்பட்டு விளங்குதல், சேரன் பெருஞ்சேரலாதனுக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தது. ஆதலின் அவன் மனத்தைப்

பொருமை என்னும் பேய் கொள்ளைகொண்டது. அவன் சோழனுக்கு உண்டாயிருந்த வலியையும் புகழையும் ஒடுக்க விரும்பினான். அவன் மன நிலையை எவ்வாறோ சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் அறிந்தனர். அவர்கள் அவன்பாலடைந்து ஆவன கூறி அவனிடந் தோன்றிய பகைமையை மிகுவித்தனர். எரி நெருப்பில் நெய் ஊற்றினாற் போல சேரன் பெருஞ்சேரலாதனுக்குச் சோழனிடம் பகைமை மூண்டு வளர்வதாயிற்று. சேரலாதன் செவிகளில், சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் கூறிய விஷ வார்த்தைகள் அமுதமெனப் புகுந்தன. ஆதலின் தன்னைப்போல் சோழனிடம் பகைமை பூண்டுள்ளார் துணையை நாடுவானானன்.

மூவேந்தருள் ஒருவனான பாண்டியன் சோழனிடம் பகைமையும் பொருமையும் பூண்டவன். அந்தோ! உலகில் பிறர் ஆக்கங் கண்டு பொருமை கொள்ளல் சாதாரண மனிதர்களுக்கு இயல்பு. அத்தன்மை அரசர்களிடமும் உள்ளது என்றால், அதன் வலியை என்னென்று கூறுவது! பாண்டியன் சோழன் வலியை அடக்கும் வகையை நாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்நிலையில் சேரன் பெருஞ்சேரலாதன் சோழனிடம் பகை பூண்டுள்ளான் என்னுஞ் செய்தி பாண்டியனுக்கு எட்டிற்று. அது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும் ஊக்கத்தையும் அளித்தது. தன் ஒற்றர்களில் ஒருவனை அழைத்து, அவன்பாற் போகவிட்டுத் தன் கருத்தை அறிவித்தான். சேரலாதனும் தன் கருத்தை விளக்கிப் பாண்டியன் துணையை நாடினான். ஆகவே சேரனும் பாண்டியனும் சோழனை

வலியடக்க ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டு செய்யத் தகுவன யாவை எனச் சிந்திப்பாராயினர். அவர்களிருவருஞ் சோழனோடு மாறுபட்டு எழுவதுகண்டு சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் களிப்பென்னுங் கடலுள் ஆழ்ந்தனர்.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் தஞ் சூழ்ச்சியின் வலியால், அழுந்தூர், நாங்கூர் என்னும் இரு ஊர்களினிடத்துள்ள வேளிர் தவிர, மற்றப் பதினொரு வேளிர்குலக் குறுநில மன்னர்கள் மனத்தையும் கலைத்துத் திருமாவளவனுடன் பகைமை பாராட்டு மாறு செய்தனர். அவர்கள் சூழ்ச்சிவலையிற் சிக்குண்ட குறுநில மன்னர்களும் நாடோறும் உள்ளத்தே பகைமையும் பொறாமையும் மிக்கு வளர வளர, நாட்டிற் பல வேறு இடங்களிலும் குழப்பத்தை யுண்டாக்கினர். திருமாவளவன் அவ்வப்போது எழும் குழப்பங்களைச் செவ்வனே அடக்குவானாயினன். அதனால், குழப்பங்களை யுண்டாக்குதலினால்மட்டும் திருமாவளவனுடைய பெருவலியை ஒழித்தல் இயலாதென்பதை யுணர்ந்த வேளிர் ஒருவாறடங்கி, வேறுவகையில் அவனை எதிர்ப்பதெனச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்நிலையில், சேரனும் பாண்டியனும் சோழனோடு பகைத்து எழுதலைக் கண்டு அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ள வேளிர் பதினொருவரும் விரும்பினர். அவர்கள், சேரன் பெருஞ்சேரலாதனை யடைந்து தங்கருத்தை வெளியிட்டனர். சேரன் கொண்ட களிப்பிற்கும் பெருமிதத்திற்கும் அளவே இல்லை. சோழன் வலியை அடக்குவது எளிதே என, அவன் மனத்திலே தோன்றிற்று. பின் அனைவரும் ஒருங்குகூடி

எக்காலே படையெடுத்துச் செல்வதென ஆலோசித்து ஒரு முடிவிற்கு வந்தனர். பாண்டியன், சேரன், வேளிர் ஆய எல்லோரும் படைவலி கொண்டு, தாக்கிச் சோழன் வலியழித்து வெற்றி கொண்டு தம் புகழ் பெருக்க எண்ணிப் போருக்கு வேண்டுவனவற்றை ஆயத்தப்படுத்தினர். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களோ, தங் கருத்து முற்றுப் பெறுங் காலம் நெருங்கியது கண்டு அளவிலா உவகை கொண்டனர்.

சேர, பாண்டியர்களின் சூழ்ச்சியை முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசிலான திருமாவளவன் உணர்ந்தான். இரு பெரு வேந்தரும் பதினொரு வேளிரோடு ஒருகளத்தவியப் பொருவதற்குத் தானைகள் பலவுந் தகுமுறையிற் சித்தப்படுத்திக் கொண்டான். அவனுடைய தானைத் தலைவர்களோ அவனையணுகி வணங்கி, "மன்னவ, நெடுநாட்களாகப் போரில்லாமையாற் சேனையில் உள்ள வீரர்கள் வாளா உண்டு வாழ்கின்றனர். அவர்கள் போரை விரும்பி எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அன்னார் ஆயுதங்களோ துருப்பிடித்துள்ளன. எங்கள் பூரித்த புசங்களோ போர் நசை பெரிதுடையவாயின. களி இயல் யானைக் கரிகால்வளவ, அச் சேர பாண்டியா இக்காலே போர்தொடுத்து வருவாராயின் அவர்களுக்கு நாங்கள் நன்றியறிதலுடையராவேம். நின்கொற்றம் வாழ்வதாக" என்று கூறி நின்றனர். சோழன்கரிகாலன் சேர, பாண்டியர் எக்காலே தோன்றி எதிர்ப்பினும் அக்காலே, எதிருன்றி அவர்களோடு பொருது வெற்றி கொள்ளச் சித்தமாயிருந்தனன்.

சேர, பாண்டியரும் வேளிரும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு சோழநாட்டின்மீது படை எடுத்து வந்து தாக்கினர். திருமாவளவன் தன் சேனைவீரர் களைத் திரட்டிக்கொண்டு மறப்பண்பு மிக, போரினை விரும்பி அவர்களை, **வெண்ணிப்பறந்தலையில்** எதிர்சென்று, தாக்கித் தேக்கி நின்றனன். உரு பெரு வேந்தரும் பதினொரு வேளிரும் கொணர்ந்த பெருஞ் சேனையிலும் பன்மடங்கு அதிகமான சோழன்சேனைகள், கடுவரை நீரிற் கடுத்து வரக் கண்டு, அவர்கள் அஞ்சினர். மாற்றலர் கூற்றார் மேவச் செகுத்திடுந் திறல்வாய்ந்த சோழன் சேனை வீரர்கள், ஆரவாரித்து எதிர்த்துத் தேக்கித் தடுத்துநின்ற தகைமை கண்ட சேர, பாண்டிய, வேளிர் சேனைவீரர்கள், நெஞ்சுடைந்து நிலை அழிந் தனர் என்பது பொய்யன்று. போருந் தொடங் கிற்று. இருதிறத்தார் சேனைகளுங் காய்கெழு சினம் மிகப் பொரலாயின. ஆயினும் என்னே! அக் கன்னிப்போரிலேயே சோழன் — திருமாவளவன் தன் ஆற்றல் தோன்றப் பொருதனன். ஒவ்வொரு கணமும் சேர, பாண்டியர்களுக்குத் தோல்வியைத் தரும் என்று தோற்றி நின்றது. சோழன் தானே போர்க்களம் குறுகிப் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனன். ஓரமயம் திருமாவளவன் ஓர் அம்பு தொடுத்து விடுத்தனன். அவ்வம்பு சேர லாதனது மார்பிடம் துளைத்து ஊடுருவி முதுகின் வழியாக வெளிப்பட்டு அப்பாற்சென்று பிறர்மேலும் தைத்தது. முதுகிற்பட்ட புண்ணால் மனமுட்கிப் போர்முனை நீங்கிச் சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், கையிலே தாங்கிய வாளுடன் வடக்கிருந்து பட்டினி கிடந்து உயிர் துறந்தனன். பாண்டியன் பட்டபாடு

எத்தகையது என்று கூறவேண்டுமோ! பாண்டிய னும் பதினொரு வேளிரும் போர்க்களத்தே உயி ரிழந்தனர். அவர்கள் சேனைகளோவெனின் போரிற் பட்டொழிந்தன போக, எஞ்சிய உய்வகை நாடி அஞ்சி யோடின. காய்சின மொய்ம்பின் பெரும் பெயர்க் கரிகால்வளவன் வெண்ணிப்பறந்தலை யிற் பகைவர்களை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டதால் மட்டும் சினந் தணிந்திடப்பெருதவனாய், அவர்கள் நாட்டு ஊர்களையும் மதில்களையும் அழித்து மீண்டனன்.

பகைவர்களைப் போரிற் கலக்கி, அடங்காச் சினத்தோடு நின்ற கடகளிறனைய கரிகால்வளவன் முன் ஒன்பது மன்னர், தத்தம் சேனைகளை அணி வகுத்து நின்று **வாகை** என்னும் இடத்தில் எதிர்த்து நின்றனர். சோழன் தனித்துள்ளான் என்று கருதியே அவர்கள் அங்ஙனம் ஒருங்கே சேர்ந்து படை எடுத்துத் தடுத்து நின்றனர். சோழன் கரிகாலனோ சிறிதும் நெஞ்சுடையாது அவர்களை எதிர்த்து நின்று பொருதனன். அப் போரில் அவ் வொன்பதின்மரும் பீடழிந்து தத்தம் வெண்கொற்றக் குடைகளையும் இழந்தவராய், அந்தோ! ஓடி ஒளித்தனர். அவர்கள் குடைகளை யும் ஆயுதங்களையும் ஆனை, குதிரைகளையும் விட் டோடினர். திருமாவளவன் அவைகளைக் கைப் பற்றிக்கொண்டு வந்தான்.

வரும்வழியில் இருந்தது **அருவாநாடு**. அதற்கு **மாவிலங்கை** என்றொரு மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அது **அருவாவடதலை நாடு** என்றும், **அருவாநாடு** என்றும் இரு பெருங் கூறினையுடையது. அதன்

தலைநகர் **கச்சிப்** பெரும்பதி. அப் பெருநாடு சோழ நாட்டின் வடபாலமைந்ததாகும். அந் நாட்டின்கண் **குறும்பர்** என்னும் ஒருவகைக் கொடிய சாதியார் வசித்து வந்தனர். அந் நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் அக் குறும்பர் என்னும் கொடிய சாதியாரால் அளவிடற்கரிய இன்னலுற்று வந்தனர். குறும்பர், நாட்டிற் புகுந்து மக்களுக்குப் பல்வகையிலும் இன்னல் இழைத்துப் பொருள்களையும் கொள்ளைகொண்டு சென்றனர். அதனால், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் அக் கொடியோர்க்கஞ்சிப் பிற நாடுகளிலுஞ் சென்று வதிவாராயினர். அந்நாட்டிலுள்ளார் படுந் துயரைக் கேள்வியுற்ற திருமாவளவன், அந்நாட்டைச் சீர்ப்படுத்த எண்ணினன். ஆதலின், அவன் அந்நாட்டிற்குட் சென்று அக் குறும்பர்களையும் பிடித்துத் தண்டித்து அவர்கள் வலி அடக்கினன். நாடும் ஒழுங்குபெற அமைவதாயிற்று. பின், திருமாவளவன் அந்நாட்டை இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாகப் பகுத்தான். அவைகளுக்குத் திருமாவளவன் தலைவர்களை நியமித்தான்; மற்றும் ஆவன நாடிப் புரிந்தனன்.

அக் கோட்டங்களைக் கொண்ட நாடுகளாவன :— ஆமூர், இளங்காடு, ஈக்காடு, ஈத்தூர், ஊற்றுக்காடு, எயில், கடிகை, கலியூர், களத்தூர் குன்றபத்திரம், சிறுகரை, செங்காடு, செந்திருக்கை, செம்பூர், தாமல், படுவூர், பல்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மன்னூர், வெண்குன்றம், வேங்கடம், வேலூர் என்பனவாம். மேற்கூறப்பட்ட இருபத்து நான்கு கோட்டங்களிலும், திருமாவளவன் வேளாளர்களைக் குடியேற்றிச் சீர்திருத்தினன். அதனால், நாடும் செழிப்புற்றுச் சிறப்படைந்தது.

பின்னர்த் திருமாவளவன் கச்சிப் பெரும்பதியின்கண் சிறப்புற்று விளங்காநின்ற காமக்கோட்டத்தின் திருப்பணியை மேற்கொண்டு அப்பணியைச் செவ்வனே செய்து வழிபட்டனன். அக்காலை வெண்ணிப்பறந்தலை, வாகைப்பறந்தலை என்னும் இருவிடங்களில் வெற்றி கொண்ட விறலோனும் காமக்கன்னியின் திருக்கோயிலைச் செப்பனிட்டு வழிபட்டோனுமாகிய திருமாவளவன் முன், அக்கோயிலின் காவற் றெய்வமாகிய **சாத்தனார்** தோன்றி அம்மன்னனது சிறந்த தெய்வ பத்தியை மேம்பட எடுத்துப் புகழ்ந்து பேசி, தம் கையிலிருந்த செண்டு என்னும் ஆயுதத்தையுந் தந்தருளினார். அக்காலை அத் தெய்வம் அம் மன்னனிடம், "மன்னவ, இச் செண்டால் அடிக்கப்படும் எப்பொருளும் நின் ஆணையில் அடங்கும்; நின் கொற்றம் ஓங்குவதாக" என்று கூறி வாழ்த்தியது. அச் செண்டே திருமாவளவன் இமயவெற்பைத் திரித்தகாலையிற் கைக்கொண்டதாகும் என்பர் பெரியோர்.

தமிழ்நாட்டின் வடக்கேயுள்ளது **வடுகநாடு**. தமிழகத்தின் வடபேர் எல்லையாய் விளங்கிடும் **திருவேங்கடம்**, வடுக நாட்டில் உள்ளதாகும். வடுக நாட்டில் வாழ்ந்தோர் **வடுகர்**. அவர்கள் பேசிய மொழி **வடுகு** எனப்படும். இவ் வடுகு பின் தெலுங்கு எனும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. மன்னன் திருமாவளவன் அந்நாட்டையும் தன்னடிப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பிப் படை எடுத்துச் சென்றான். வடுக நாட்டிற் பல சிற்றரசர்களிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து பெருஞ் சேனையுடன்

வந்து திருமாவளவனை எதிர்த்தனர். திருமாவளவனோ அச்சேனை கண்டு அஞ்சுபவன்! அவன் வடுகர்களை, கொல்களிற்றுக் குழாத்திடைப் புகும் அரியேறென்னப் பாய்ந்து முறியடித்து அவர்கள் பின்னிடைந்து ஓடுமாறு செய்து வாகை மிலைந்து ஓகையோடு நின்றனன். வடுகவரசர் வண்டமிழ் மன்னன் வலிகண்டு அஞ்சி வாய்பொத்தி ஏவலில் நின்றனர்.

பின்னர்த் திருமாவளவன் **தொண்டை நன்னாட்டை** யாண்ட **தொண்டைமான்** இளந்திரையனையும் போரிற் கலக்கி, வெற்றிகொண்டு **மலையமா நாட்டை** நோக்கிச் சென்றனன். அந்நாட்டினை வளப்படுத்துவது **பெண்ணையாறு**. அப் பேராற்றுக் கரைக்கண் அமைந்துள்ளது திருக்கோவலூர். அத் திருநகர் மலையமாநாட்டிற்குத் தலைநகராக **விளங்**கிற்று. மலையமா நாட்டானாகிய **மலையமான்** சோழ நாட்டரசர்களின் ஆணைக்குட்பட்டு நடக்கும் சிற்றரசன். அவன், திருமாவளவனின் வருகை கேட்டு வந்து நல்வரவேற்றுக் கப்பப்பணத்தையும் தன் நாட்டிற் கிடைக்கும் நற்பொருள்களையும் அளித்து, நட்புக் கொண்டனன். ஆதலால், திருமாவளவன் அந் நாட்டை விடுத்துப் பன்றிநாட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

பன்றிநாடு, பாண்டிநாட்டிற்கு வடக்கே இருக்கும் ஒரு சிறு நாடு. அதன் தலைநகர் **நாகைப் பட்டினம்.** அந் நாட்டின்கண் வாழ்ந்தோர் **எயினர்** என்றழைக்கப்படுவோர் ஆவர். அவர்களுள் **நாகர், ஒளியர்** என இருவகையினர் உண்டு. ஒளியர் என்பார் நாகருள் ஒருவகையினரே. **ஒளிநாகர்**

அரசு பட்டம் எய்துதற்கு உரியராவர். அவர்கள் வலி மிகப் படைத்தவர்கள். அவர்களாற் குறுநில மன்னர்கள் பெரிதும் துன்புற்றனர். அதனை அறிந்த திருமாவளவன் அவர்கள்மீது போர் தொடுத்துச் சென்று, வலியழித்து அடக்கினன். பின், திருமாவளவன் **பாண்டிநாடு** நோக்கிச் சென்றான்.

பாண்டிநாடு, **தென்பாண்டிநாடு, பாண்டிநாடு** எனும் இருபிரிவினையுடையது. தென்பாண்டிநாடு என்பது தற்காலம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவேயாகும். பாண்டிநாடு என்பது மதுரை ஜில்லாவாகும். திருமாவளவன் பாண்டிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றதும், **பாண்டியன் வெள்ளியம்பலம் துஞ்சிய பெருவழுதி** பெருஞ் சேனையுடன் வந்து எதிர்த்தனன். பாண்டியனையும் போரிற் கலக்கி முறியடித்து வெற்றிகொண்டு திருமாவளவன் **சேரநாடு** நோக்கிச் சென்றான். சேரநாடு **பூமிநாடு, குடநாடு, குட்டநாடு, வேநாடு, கற்காநாடு** எனப் பிரிக்கப்பட்டு இருந்தது. இவ்வைந்து சிறுநாடுகளையும் தன்பாற்கொண்ட சேரநாட்டிற்கு இராசதானி நகரமாக விளங்குவது **திருவஞ்சைக்களம்.** இந்நகரை வஞ்சி என்றும் கூறுவர். வஞ்சி என்பது கருவூர் என்று கருதுவாருமுண்டு. ஆனால், திருவஞ்சைக்களமே சேரநாட்டிற்குத் தலைநகராயிருந்தது என்பதும் கொள்ளத்தக்கதே.

திருமாவளவன் **குடவர்** என்று வழங்கப்பட்ட சேர மன்னரையும் **பொதுவர்** என்று வழங்கப்பட்ட இடைக்குலத் தரசர்களையும் வென்று, வேளிரையும் வலியழிக்கவெண்ணி ஐம்பெருவேளிரையுந் தாக்கி

வலியழித்து வெற்றிகொண்டான். **இருங்கோவேள்** முதலிய வேளிர் ஐவரும் திருமாவளவனுக்குக் கப்பங் கட்டுவதாக ஒப்புக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு தமிழகம் முழுவதையும் தன்னடிப் படுத்திக்கொண்ட மன்னன் திருமாவளவன், வட நாடு நோக்கிச் சென்றனன். செல்லுங்கால், பல ஆரிய மன்னர்களும் அவன் வலிமை கேட்டு அஞ்சி அவனோடு நட்புக் கொண்டு கப்பம் கட்ட ஒப்புக்கொண்டனர். மற்றும், அவர்கள் அளித்த திறைப்பொருள்களோ அளவில. யாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு, இருநிலமருங்கிற் பொருநரைப் பெருது செல்லும் திருமாவளவனைப் பனிதூங்கு சிகரத்து **இமயப்பெருங்கிரி** குறுக்கிட்டது. சோழன், கச்சியம்பதியிற் சாத்தனால் அளிக்கப்பட்ட செண்டால் அதனை அடிக்கவே, அது அச் செண்டிற்கு நெகிழ்ந்து அகன்று நின்று வழிவிட்டது. அக்காலை மன்னன் இமையவர் உறையும் பனிதூங்கு சிகரத்து இமயமலையை யடித்ததை எண்ணி வருந்தி, பின் அதன் சிகரத்தின்மீது தன் கொடியின் இலச்சினையான புலியைப் பொறித்துவிட்டு மீண்டனன்.

மீண்ட திருமாவளவன் வச்சிர நாட்டை யடைந்தான். **வச்சிர நாடு, சோணை நதியின்** பெருக்கால் வளம் பெற்று விளங்குவதாகும். சோணை நதி பண்டல்கண்டு (Bundelkhand) நகரை அடுத்து உற்பத்தியாகிப் பாடலிபுரத்தருகில் (Patna) கங்கையோடு கலக்கும் ஓர் உபநதி. வச்சிர நாட்டு வேந்தன், பொன்னிநாட்டுப் புரவலனுக்குப் பகைவனும் அல்லன்; நட்பினனும் அல்லன். அயலானே

எனினும், அவ்வேந்தன் காவிரிநாட்டுக் காவலன் புகழையும் வலியையுங் கேள்விப்பட்டு மிக்க மரியாதையுடன் தன் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து அரண்மனையிலிருத்தி விருந்துகள் நடத்தினன். பின் அம்மன்னன் திருமாவளவனுக்கு முத்துக்களினல் ஆக்கப்பட்ட **முத்துப்பந்தரை** அளித்தான். வச்சிரநாட்டு மன்னனிடம் விடைகொண்டு அவன் கொடுத்த முத்துப்பந்தருடன் திருமாவளவன் **மகத நாடு** அடைந்தான். மகதநாட்டரசனே திருமாவளவனேடு பகைமை பூண்டு போருக்கு எழுந்தனன். போரினை விரும்பி வடக்கே போந்தும் போரின்மையால் வருந்திய திருமாவளவன் மனக்களிப்புற்றுக் கடும்போர் புரிந்தனன். பொன்னி நாட்டுப் புரவலன் படைமுன் மகத நாட்டு மன்னன் படைகள் கலங்கி மயங்கி வெருண்டு இரிந்து ஓடின. மகத நாட்டு மன்னன், சோழன் வலியைச் செவ்வனே யுணர்ந்து சமாதானத்திற்கு வந்து சோழனேடு நட்புப்பூண்டதுமன்றி, **பட்டிமண்டபம்** என்பதனையுங் கொடுத்தனன். அதனைப்பெற்றுக்கொண்ட திருமாவளவன் அம் மன்னனையும் தனக்குக் கப்பங் கட்டும் மன்னருள் ஒருவனுக ஏற்றுக்கொண்டு **அவந்திநாடு** நோக்கிச் சென்றுன். அவந்திநாட்டரசன் சோழனுக்கு நண்பினன். அதனுல், அம்மன்னன் திருமாவளவனைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று விருந்துகள் நடத்தினுன். மற்றும் அம்மன்னன் உவகை மிகுதியால், தன் நண்பனுகிய புனல் நாடனுக்கு நவரத்தினங்கள் இழைத்த **வாயிற் ருேரணத்தை** யளித்தனன்.

மா நீர்வேலி வச்சிர நாட்டுக் கோன் அளித்த முத்துப் பந்தரையும், மகத நன்னாட்டு வேந்தன் பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டபத்தையும், அவந்தி வேந்தன் உவந்து கொடுத்த தோரண வாயிலையும் பெற்ற திருமாவளவன், ஆரியமன்னர் பலரிடந் திறை கொண்டு மீண்டனன். மீண்ட அன்னோன் கடன்மீதிலும் ஆணை செலுத்துங் கருத்துடையோனாயினனாகவே இலங்கை மீது படை எடுத்துச் சென்றனன். அக்காலத்தில் **முதற் கய** வாகுவிற்கு முன் ஒரு சிங்கள ராசன், சோழன் படையெடுத்து வருதலையறிந்து சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு எதிர்த்து நின்று சோழனோடு போர் புரிந்தான். எங்கும் வெற்றியின் மேல் வெற்றியாக வாகை சூடிவரும் திருமாவளவன், அவனையும் போரிற் கலக்கி வெற்றிகொண்டு, அவனால் அளிக்கப்பட்ட திறைப் பொருள்களையும் பிறவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு சோழ நன்னாட்டையடைந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் புக்கனன். அந்நகர் அன்று தேவலோகம்போற் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தது. புகார் நகரில் தேவேந்திரனைப்போற் புகுந்த மன்னன் கொலுமண்டபத் தமர்ந்து இமயம் முதற் சேதுபரியந்தம் ஒருகோலோச்சுவானாயினன். நாவலந்தீவை ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்ட ஒப்பற்ற தமிழ் மன்னன், ஓங்குயர் விழுச்சீர் பெற்ற திருமாவளவனே யன்றோ!

9. ஆதிமந்தியார்

மன்னன் திருமாவளவன், நாங்கூர் **வேண்மாள்** என்னும் பொற்புடை மனைவியோடு இனிது வாழ்ந்து வரும் நாள்களில் மூன்று ஆண்மக்களும் ஒரு பெண்ணும் தோன்றினர் என்று படித்தோம் அன்றோ? மன்னவன், அப் பெண்மகவுக்கு **ஆதிமந்தியார்** என்று பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து வந்தனன். ஆதிமந்தி என்னும் அப்பெண் இளம் பருவத்திலேயே உருவிலுந் திருவிலும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கினாள். அவளது கவின்பெறு வனப்பைக் கண்டு, இன்புற்ற திருமாவளவனும் வேண்மாளும் அப் பெண்ணமுதை இரும்பிடர்த்தலையாரிடம் விடுத்து, கல்வி கற்குமாறு செய்தனர். இரும்பிடர்த்தலையார் ஆதிமந்திக்குத் தமிழ்க் கல்வியை யூட்டிவந்தனர். அந் நங்கை உருவிலுந் திருவிலும் ஒப்ப வ்ளர்ந்ததொப்ப, கல்வியிலும் மேம்பட்டு விளங்கினாள். இசையிலும் அவள் சிறந்து விளங்கினாள். யாழ், குழல் முதலியனவற்றிலும் அவள் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தாள். அம்மட்டோ! அவள் குணத்தாலும் நலத்தாலும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கினாள். தம்மகள் பல்லாற்றானுஞ் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ட திருமாவளவனும் வேண்மாளும் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. பொறையிற் புவிமகளையும், உருவில் திருமகளையும், கல்வியில் நாமகளையும் ஒப்ப விளங்கிய ஆதிமந்தி நாளும் குணனும் நலனும் ஒருங்கு வளர வளர்ந்து மணப்பருவம் எய்தினள்.

மகள் மணப்பருவம் எய்தியிருத்தலை அறிந்த மன்னன் அவளுக்கு மணஞ் செய்து காண விழைந்தனன். அவளது குணநலங்களுக்கு ஏற்றவாறு தக்கதோர் மணாளனைத்தேடி மணஞ் செய்து வைக்க வேண்டியது அவனுடைய கடமையேயன்றோ! உலகில் நன்மணாளனைத் தேடித் தம் புத்திரிகளுக்கு மணஞ் செய்து வைப்பதில் தாய் தந்தையர் அடையும் துன்பங்கள் எண்ணிறந்தன வன்றோ! கருத்தொருமித்த காதலனையும், காதலியையும் இவ்வுலகிற் காணக்கிடைத்தல் அரிதே! ஆதலினால் திருமாவளவனும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் ஆதிமந்திக்கு இசைந்ததோர் மணாளனை நாடி மணம்புரிவிப்பதிற் பெருமுயற்சி கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பலதேய அரசகுமாரர்களின் எழில், குணம், கல்வி முதலியனவற்றைப் பற்றி ஆராய்வாராயினர். முடிவில் மாமனும் மருகனும் ஓர் அரசிளங் குமாரனைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவன், ஆதிமந்தியின் எழில், குணம், கல்வி முதலியவற்றிற்கு இசைந்த மணாளனே. அவன் பெயர் **அத்தி** என்பதாகும். அவனை **ஆட்டன் அத்தி** என்றுங் கூறுவர்.

ஆட்டன் அத்தி சேரநாட்டரசன். அவன் வில், வேல், வாள் பயிற்சியிலும், குதிரையேற்றத்திலும் யானையேற்றத்திலும் சிறந்தவன். மற்றும், போரிற் பகைவர்களை வெந்நிட்டோடும்படி துரத்திப் போர் மலைந்து வாகை சூடும் வீறலோன். அவனது உருவம் ஆடவர் அவாவும் தன்மைத்து. முருகனோ, மதனனோ என மருளுந் தகைமை வாய்ந்த வடிவழகைப் பெற்ற ஆட்டன் அத்தி, சங்கீதப் பயிற்சியும்

கலைத்தமிழ்ப் பயிற்சியும் பெற்றவன். அவன் இசையிற் பெருவிருப்புடையனு யிருந்ததுமன்றிப் பரத நாட்டியத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றவன். அவன் பண்டைப் பரத நாட்டிய நூல்களைச் செவ்வனே பயின்று நாட்டிய இலக்கணங்களை நன்கு உணர்ந்திருந்தான். ஆதலின், அவன் அடிக்கடி கீதங்கள் பாடி மகிழ்வதோடு அக் கீதங்களுக்கிசையச் சதியிட்டு நாட்டியமும் புரிந்து மகிழ்வான். ஆதலின் அன்றே அவன் **ஆட்டன் அத்தி** என்று பெயர் பெற்ருன்! அவன் அரசியலைச் செவ்வனே நடத்தி வந்தான். ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தியின் வடிவழகையுங் குண நலங்களையுங் கல்விச் சிறப்பையுங் கேள்வியுற்று அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பினன். ஆதலின், இரும்பிடர்த்தலையாரும் திருமாவளவனும் அவனை அணுகி, ஆதிமந்தியை மணந்துகொள்ளும்படி கேட்டது, அவனுக்குப் **பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோல்** ஆயிற்று. அவனும் ஆதிமந்தியை மணந்துகொள்ள இசைந்தனன்.

திருமாவளவன் தன் அவைக்களத்திலுள்ள நிமித்திகர்களைக் கூவிப் பெரியோர்கள் துணைகொண்டு நன்னுள் ஒன்றைக் குறித்தனன். அந் நன்னுளில் ஆதிமந்தியை ஆட்டன் அத்திக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக மணம் புரிவிப்பதெனக் குறித்துப் பல்வேறு தேயத் தரசர்களுக்கும் செல்வர்களுக்கும் ஓலைகள் போக்கினன். காவிரிப்பூம்பட்டினம் பொன்னுட்டு அமராவதியினும் பொலிவு பெற்று விளங்கும்படி சிங்காரிக்கப்பட்டது. ஆட்டன் அத்தியும் சுற்றத்தாரும் பெரியோர்களும் நால்

வகைப் படைகளும் புடைசூழ, சோழ நன்னாட்டுப் பூம்புகார் நகர் வந்தடைந்தனர். அந்நகரில் எங்கும் பல்வேறு தேசத்து மன்னரும் மக்களும் வந்து நிறைந்திருந்தனர். திருமாவளவன் அவரவர்களுக்கு ஏற்றவாறு இருப்பிடங்களும் பிறவும் அளித்து உபசரித்தனன். சேர நாட்டினின்றும் போந்த மக்களும் பிறருஞ் செவ்வையாக உபசரிக்கப்பட்டனர். ஆட்டன் அத்தியையும், அவன் சுற்றத்தாரையும் புதியதோர் அரண்மனையில் இருத்தினன். திருமண நாள் நெருங்கியது. திருமணத்துக்குரிய நாளன்று ஆட்டன் அத்தியையும் ஆதிமந்தியையும், கங்கை முதலிய புண்ணிய நீர்கொண்டு நீராட்டுவித்து, ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து, அழகிய திருமண மண்டபத்தில் அரதநபீட மிசை அமர்வித்தனர். நன் முகூர்த்தவேளை நணுகியது. வேதியர் வேதம் ஓத, மங்கையர் பல்லாண்டு பாட, பல்லியங்கள் இயம்ப ஆட்டன் அத்தி மங்கலநாணை மகிழ்வோடு ஆதிமந்தியின் கழுத்திலே புனைந்தனன். எல்லோரும் மணவினை கண்டு மகிழ்ந்தனர். திருமாவளவன் தன் பண்டாரத்தைத் திறந்து யாவர்க்கும் வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவரை அளித்தான். பல்வேறு தேசத்தரசர்களும் ஆதிமந்திக்கு அரும்பொருள்களை அளித்து ஆசி கூறினர். திருமாவளவன் தன் மகளுக்கு ஒப்பற்ற உயர்வு பொருந்திய பொருள்களைச் சீதனமாகக் கொடுத்தான்; பெரு விருந்துகள் நடத்தினன். சுருங்கச்சொல்லின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஒரு மாதம்வரை ஆதிமந்தியின் திருமண வைபவம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. பின் அனைவருந் தத்தம் நாடுகளுக்குச் சென்றனர்.

திருமாவளவனும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. அவர்கள் பலகாலும் ஆட்டன் அத்தியைச் சோழநாட்டிற்கு வரவழைத்துத் தம்மிடையில் அவனை வைத்துக் கொண்டு உரையாடி மகிழ்வர். ஆதிமந்தி, தான் செய்த புண்ணியப்பேறே தனக்கு நன் மணாளனைத் தந்தது என மகிழ்ந்து கணவன் கருத்திற்கு இசைந்த பெண் என்னும் பெருமையோடு இல்லறம் நடத்தி வந்தாள். கருத்தொருமித்த காதலனும் காதலியுமான, ஆட்டன் அத்தியும் ஆதிமந்தியும் அறவோர்க்களித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், விருந்தினர்ப் பேணுதல் முதலிய நல்லறங்களை இன்பத்தோடு புரிந்து வந்தனர். **இல்லற மல்லது நல்லறம் அன்று** என்பது நரை மூதாட்டியின் நல்லுரையன்றோ! அவர்கள் இருவரும் உடல் வேறுடையவராயினும் உயிர் வேறுபடாதவரே! **காதல் மனையாளுங் காதலனும் கருத்தொருமித்துத் தீதிலொரு கருமஞ் செய்யவே** என்னும் பொன்மொழியை அவர்கள உள்ளத்திற் கொண்டு ஒழுகி வந்தனர். அவர்கள் உண்மையில், **காகத் திரு கண்ணிற்கு ஒன்றே மணி கலந்தாங்கு, இருவர் ஆகத்திலும் ஓருயிர் கண்டனம்** எனக் கண்டோர் கூறுமாறு இல்லறம் புரிந்து வந்தனர். சோழன் வேண்டும் பொழுதெல்லாம் ஆட்டன் அத்தியும் ஆதிமந்தியும் சோழ நாட்டிற்குப் போந்து, திருமாவளவனோடு சிலகாலம் இருந்து, பின் தம் நாட்டிற்குச் செல்வர். இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கடந்தன.

என்றும் வற்ரு இயல்பு வாய்ந்து, சோழ நன்னாட்டிற்குப் பீடும் பொருளும் அளிக்கும் பொன்னி

என்னும் காவிரி நதியில் ஆடி மாதத்தில் நீர் பெருக்கெடுத்தோடும். அப் புதுநீர்ப் பெருக்கின் பொழுது அந் நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் அந் நீரில் மூழ்கி விளையாடி விழாக்கொண்டாடுதல் வழக்கம். அவர்கள் திரள் திரளாகப் பல்வேறு துறைகளுக்குஞ் சென்று நீர்விளையாடி மகிழ்வார்கள். அவர்கள் அக்காலை, 'பொன்னளிக்கும் புதுப் புனற் காவிரி பொங்குக' என்று வாழ்த்தும் ஓசை எழுகடல் ஓசையை யடக்கும். சிலர், காவிரி நதியைப் பூசிப்பார்கள். நீர்விளையாடிய பின், ஆங்காங்குள்ள வெண்மணல் எக்கரிலும், சோலைகளிலும், மண்டபங்களிலும் புத்தாடைகளும், அணிகளும் அணிந்து அமர்ந்து, சுற்றத்தாருடனும் மனைவிமக்களுடனும், இன்சுவை மிகுந்த நெய்யால் தாளித்த பல்வேறு வகைச் சோற்றுடன், பல பணியாரங்களையும் உண்டு, மகிழ்ச்சியோடு கடுகி ஓடும் காவிரியின் நிறைந்த புனலை நோக்கி இன்புற்றிருப்பார்கள். இத்தகைய திருவிழாவை, சோழன் திருமாவளவன் நடத்துங் காலத்தெல்லாம் ஆட்டன் அத்தியும் ஆதிமந்தியும் சோழநாட்டிற்கு வந்து திருமாவளவனோடு இருப்பது வழக்கம். அக் காலங்களில் திருமாவளவன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கும், மாயூரத்திற்கும் இடையிலுள்ள கழார் என்னும் ஊரின் காவிரித் துறையை யடைந்து எல்லாருடனுங் காவிரிப் புதுப்புனல் திருவிழாக் கொண்டாடி மகிழ்வான்.

இவ்வாறு காவிரியின் புதுப்புனல் திருவிழாக் காலம் ஒருநாள் வந்தது. ஆட்டன் அத்தியும் ஆதிமந்தியும் திருமாவளவன் அழைத்தற்

கிசைந்து சோழநாட்டிற்கு வந்தனர். திருவிழா நாளன்று மன்னன் திருமாவளவன் எல்லாரோடும் கழார் என்னும் ஊரின் காவிரித்துறையை அடைந் தனன். அங்கு, யாவரும் புதுநீர்ப் பெருக்கில் மகிழ்ச்சியோடு மூழ்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்த னர். ஆட்டன் அத்தியும் நீரில் மூழ்கி விளையா டிக்கொண்டிருந்தான். ஆற்றின் நீரில் நீந்தி விளை யாடுதலை ஆட்டன் அத்தி மிகவும் விரும்பினன். அவனுக்கு நீந்தவும் நன்ருகத் தெரியும். எனினும், பெருவெள்ளப் பெருக்கிற் புணையின்றி நீந்துதல் இன்ருதேயன்ருே! '**நீர்விளையாடேல்; நெடுநீர் புணையின்றி நீந்துதல் இன்ரு**' என்பன ஆன் ருேரின் அமுதமொழிகளன்ருே! பலவிடத்தும் மூழ்கி மூழ்கித் தோன்றித் தோன்றி மகிழ்வோடு நீர்விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஆட்டன் அத்தி, தவறிக் கடுகிவந்த நீர்ச்சுழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவன் பல்வகையிலும் அதனின் றும் தப்பித்து வர முயன்றும் அம்முயற்சி பயன் படாமற் போயிற்று. ஆகவே, அவன் மூழ்கிய நிலையில் வெள்ளத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டான். கரையில் இருந்தவர்கள் நீரில் மூழ்கி விளையாடுகின்ருன் என முதலில் நினைத் தனர். நெடிது காலம் அவனைக் காணுதிருக்கவே, அவர்கள் ஐயுற்றனர். எங்கும் பரபரப்பு உண்டா யிற்று. திருமாவளவன் திகைப்படைந்தான். ஆதி மந்தி நெஞ்சம் திடுக்கிட்டுச் சித்திரப் பாவையைப் போலச் செயலற்று இருந்தாள். நீத்தம் வல்லார் பலர், ஆற்றில் இறங்கிப் பல்வேறிடங்களிலும் தேடித் தேடிப் பார்த்தனர். எங்கும் அத்தியைக் காணுது வருந்தி வருந்தி அரசனுக்கு அறிவித்த

னர். ஆதிமந்தியோ நீர்வழி கண்களையுடையவ ளாய்ப் பித்துக்கொண்டாற்போல், "ஐயகோ! என் னுயிரே! நீ யாண்டுள்ளாய்? நீரில் மூழ்கிக் கரந்து சென்ற மாயந்தான் என்னே! என்னை இங்குவிட்டு எங்குச் சென்றாய்! என் கண்ணே! யான் தனிய ளாய்த் தவித்தல் தகுமோ!" என்று பலவாறு வாய்விட்டரற்றிக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்தாள். அவளைத் தேற்றத் திருமாவளவன் பலவாறு முயன்றான்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஆதிமந்தி ஒருவர் சொல்லையுங் கேட்காது, "மரமே, என் இன்னுயிரைக் கண்டாயோ? புல்லே, கண்டாயோ? மானே, கண்டாயோ? மயிலே, கண்டாயோ?" என்று அரற்றி வழியிடைப்பட்ட வர்களையுங் கேட்டுக்கொண்டு, அழுத கண்ணுஞ் சிந்திய மூக்கும் சிதைந்த ஆடையும் அவிழ்ந்த கூந்தலும் தளர்ந்த மேனியும் தாங்கிக்கொண்டு காவிரிக் கரையூடு கணவனை நாடிச் சென்றாள். மன்னன் திருமாவளவன் அவளைத் தடுத்தற்கு இயலாதவனாய், மற்றவருடன் அளவிலாத் துய ரோடு அரண்மனையை யடைந்தான். நாங்கூர் வேண்மாளும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் திருமாவள வனும் எத்தகைய துன்பமுற்றிருந்தனர் என்பதை யாவரே எடுத்தியம்புந் திறத்தினர்? ஒருவாறு கூறுவோமாயின் அவர்கள் உயிரில்லா உடம்பு போல் இருந்தனர், என்னலாம்.

மக்கள் வாழ்க்கையில் இன்பமுந் துன்பமும் கலந்து வருதல் இயல்பு. இன்னல் வந்துற்றகாலை அழுங்கியும், இன்பம் வந்துற்றகாலை மகிழ்ந்தும் வாழ்நாளைக் கழிப்பது சாதாரண மானிடர்

களுக்கு இயல்பு. ஆனால் பெரியோர்கள் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்குந் தன்மையுடையவராய் வாழ்வர். ஏனெனில், '**ஆவது ஆகுங்காலத் தாவதும், அழிந்து சிந்திப்போவது அயலே நின்று போற்றினும்போதல் திண்ணம்**' என்பதை அவர்கள் நன்குணர்வர். **விதி வலிது.** அதனைத் தடுப்பார் யார்? அரசனும் பரிவாரங்களும் அடைந்திருந்த மகிழ்ச்சி ஒரு கணத்தில் மாறிற்றன்றோ!

கண்டார் நடுக்குறுங் கோலத்தோடு சென்ற ஆதிமந்தியோ காவிரியின் நெடுங்கரை வழியே பிரலாபித்துக்கொண்டு சென்று கடற்கரையை யடைந்தாள். இடைவழியில்அவள், கண்டவர்களை எல்லாம், "என் ஆருயிரைக் கண்டீரோ? என் காதலனைக் கண்டீரோ? ஆடல் அழகனைக் கண்டீரோ?" என்று கேட்டுக்கேட்டு வாய்நொந்தாள். அவளைக் கண்ட மைந்தரும் மங்கையரும் மெய்த்துணுக்குற்று, கற்பின் தெய்வமோ! விண்ணுலகத்தில் இடருற்றுப் பொன்னுலகு நீத்து மண்ணுலகுற்ற மங்கையோ! அணங்கோ! என ஐயுற்றனர். ஆதிமந்தி ஊணும் உறக்கமும் இன்றி நிற்றலுங் கிடத்தலும் அகற்றிச் சின்னாளிற் கடற்கரையை அடைந்து ஆங்கு அலைந்து திரிந்து வருவாரையும் போவாரையும் பலவாறு கேட்டு அரற்றிக்கொண்டிருந்தனள். யாரே அவளுக்குப் பதில் கூறுவார்! அந்தோ பாவம்! கற்பின் கொழுந்தும் பொற்பின் செல்வியும் ஆய ஆதிமந்தியை அனைவரும் பேய்க்கோட்பட்டவள் என்றும், பித்தேறியவளென்றும் கருதினர். இது நிற்க,

காவிரி கொண்டொளித்த அத்தி நீர்ச்சுழியிற் சிக்குண்டு தன்ஞல் இயன்றவரை முயன்றும் பயனின்றி நீரோடு செல்வாஞஞன். ஆஞல் அவன் நீந்துதற்கு முயன்றுகொண்டே வந்தனன். அவன் பலகாலும் வெளியே தோன்றுவதும் மூழ்குவது மாக இருந்தான். நீர் கடுவிசைகொண்டு மண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் அவன் நீர்ப்பெருக்கில் அடித்துக்கொண்டு செல்லப்பட்டான். நட்டாற்றில் நீர்ச்சுழியிற் சிக்குண்ட அவன் அச் சுழியினின்றுந் தப்பித்துக்கொண்டு வர, அவன் அந்நீர்ப்பெருக் கோடு இரண்டு மூன்று மைல் தூரம் சென்ருன். பின்னர், அவன் நீர்ச்சுழியினின்றும் விடுபட்டான். அப்பொழுதுதான் அவனுக்கு அபாயம் நீங்கியது. நீந்திக் கரையேறுதலுங் கூடும் என்ற நம்பிக் கையும் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. ஆஞல் நீர்ச் சுழியில் அகப்பட்டுக்கொண் டிருந்தபொழுது பல காலும் தண்ணீர் குடித்ததிஞல் உடல் பருத்து விட்டதுமன்றி அவயவங்களும் சலித்திருந்தன. அச்சமயம் அவன் நீந்துதற்கு உரிய நிலையில் இல்லை. ஆகவே அவன் இயன்றளவு கரையை யணுகும் முறையில் நீர்ப்பெருக்கோடு அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டான். அந்நிலையில் அவன் பெரிய அலைகளால் மோதப்பட்டுக் கடற்கரையை அடுத்துள்ள ஓர் ஊரின் ஆற்றங்கரையோரத்தில் ஒதுக்கப்பட்டான். அவன் கரையிலேறி அங்கு மணலிற் சலிப்பால் விழுந்து கிடந்தனன்.

கடற்கரையை அடுத்ததாகிய சிற்றூர் ஒன்றில் மருதி என்பாள் ஒருத்தி வசித்துவந்தனள். அவள் தினந்தோறும் அக் கடற்கரைக்குச் செல்வதுண்டு. ஆட்டன் அத்தி, ஆற்றுப் பெருக்கால் அடித்துக்

கொண்டுவரப்பட்டு அலேகடலோரத்தில் மணற் றிட்டில் வீழ்ந்து கிடந்த அந்தத் தினத்திலும் அவள் அங்கு வந்தாள். அங்கு அவள் ஆட்டன் அத்தி விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். அவன் நிலைமையை அவள் நன்கு யூகித்து அறிந்துகொண் டாள். ஆட்டன் அத்தியோ மூடியகண் திறவாத வனுய்ச் சோர்வுற்றுக் கிடந்தான். அவன் மேனி சிறிதும் அசையவில்லே. நெடிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து மருதி அவன் வடிவெழிலால் அவன் ஒரு சிறந்தோனுக இருக்கவேண்டுமென்று நன்கறிந்து கொண்டாள். அவன் நிலேயை அறிந்த அவள், அவனே மெதுவாகப் புரட்டிப் பார்த்து அவன் தன்னேயும் மறந்த மயக்க நிலேயிற் குற்றுயிருடன் களேத்துக் கிடக்கிருன் என்பதை அறிந்துகொண் டாள். அவள் மனம் உருகியது. மருதி, அங்கு சற்று நேரம் இருந்து பலவகைகளிலும் அவனுக் குக் களேப்பு நீங்குமாறு செய்தாள். அவள் உதவி யால் ஆட்டன் அத்தி களேப்பு நீங்கிக் கண் திறந் தான். அப்பொழுதுதான் கை கால்களே அசைக் கக்கூடிய நிலேயை அவன் அடைந்தான். பின்னர், மருதி செய்த உதவிகளால் ஒருவாறு தேறித் தள் ளாடி நடக்கும் நிலேமை எய்தினன். மருதி அவனே வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ருள். அங்கு அவள் அவனுக்கு உண்டாகிய நோயைக் குணப்படுத்தப் பலவகையிலும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டாள். அவள் நல்லுணவு இட்டு அவனுக்கு அளித்தாள். ஆட்டன் அத்தியின் நிலே ஒருவாறு குணப்பட்டு வந்தது. சில நாட் கழிந்தன.

ஆட்டன் அத்தி குணம் அடைந்து எழிலும் திறனும் அடைந்தான். அவன் பழமையேபோல ஆடலிலும் பாடலிலும் காலத்தை இன்புறக் கழிப்ப

தானுன். மருதி என்பாள் ஒரு பாடினி. அவள், ஆட்டன் அத்தியின் ஆடல்பாடல்களிலும், வடிவழகிலும் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தாள். அவள் அவனை அன்புடன் நேசித்தாள். ஆட்டன் அத்தி அவளைக் கந்தருவ முறையைத் தழுவி மணந்துகொண்டான். ஆட்டன் அத்தியும் மருதியும் அன்புற்று இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர். ஆட்டன் அத்தி நாட்டையும் ஆதிமந்தியையும் அறவே மறந்திருந்தான்.

ஆதிமந்தி, கண்ணிற்கினிய கணவன் காவிரிப் பெருக்கால் இழுப்புண்டு போயினனே என்று கலங்கிய நிலையிற் கண்களில் நீர் சோர, தலைவிரி கூந்தலோடு அரற்றிக்கொண்டு காவிரிக் கரையூடு வந்து எங்குந் தேடித்திரிந்தனள். கணவனைக் காணுது கலுழும் ஆதிமந்தி, மருதியின் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் தற்செயலாய்ப் போந்து அரற்றி அழுது கொண்டிருக்கையில், மருதி வெளியே வந்து அவளது துன்புற்ற நிலையைக் கண்டு மனங் கசிந்துருகி, அவளுக்குற்ற விடுக்கண் யாதென வினவி, இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனள். மருதிக்கு ஆதிமந்தி யாவற்றையுங் கூறிக்கொண்டே சென்றனள். இல்லத்தை யடைந்ததும் ஆதிமந்தி ஆங்கு ஆட்டன் அத்தியைக் கண்டனள். இறந்தவர் தோன்றிஞற் போல் பெருமகிழ்ச்சி எய்திய ஆதிமந்தி, ஆட்டன் அத்தியை இறுகத் தழுவிக்கொண்டனள். ஆட்டன் அத்தி வாய் பேசவியலாதவனுய்க் கண்களில் நீர் வடிய ஆதிமந்தியைத் தழுவிக்கொண்டான். **'பிரிந்தவர் கூடிஞற் பேச வேண்டுமோ?'** நெடிது நேரம் கழிந்தபின் இருவரும் தத்தமக்குற்ற

இடுக்கண்களைக் கூறிக்கொண்டு தமக்குள்ளே தாம் தேறுதல் அடைந்தனர்.

இருவர் நிலையையும் அறிந்த மருதி, ஆதிமந்தியின் எழிலைக் கண்ணுற்று, 'இனி ஆட்டன் அத்தி அவளை விட்டுப் பிரியான்' என்று கருதி வெளிப் போந்து கடலைக் குறுகினாள். அவள் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்கள் யாவோ? அறியோம். அவள் கடலிற் பாய்ந்து உயிர் துறந்தாள். அச் செய்தி பின் தெரியவந்தது. அதற்காக அவன் பெரிதும் வருந்தினான். அவன், செய்ந்நன்றி மறவாமல், ஆவன செய்து பின் ஆதிமந்தியோடு காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றடைந்தான்.

திருமாவளவன், தன் பெண்ணையும் மருமகனையும் கண்டு அளவிலா உவகை பூரித்தனன். சில காலம் ஆட்டன் அத்தி மாமனார் இல்லத்திலிருந்து விட்டுப் பின் தன் நாட்டிற்குச் சென்றனன். அரசனை இழந்தோமே என்றிரங்கிக்கொண்டிருந்த அந் நன்னாடு அவனைக் கண்டதும் களிப்பென்னும் கடலுள் மூழ்கியது. ஆட்டன் அத்தி அரியணையமர்ந்து இன்பவரசு நடத்திவந்தான்.

10. அரசியல்

ஒரு நாட்டின் சீருஞ் சிறப்பும் மன்னன் பெருமையும் அவனுடைய ஆட்சிக்கு ஏற்பவே அமைவன ஆகும். மன்னன் மாசறக் கற்ருேனும் பகைப்புலன் ஒடுக்கும் விறலோனும் அமைச்சர் கூறும் நல்வழிக்கண் நிற்போனும் தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர்களைப் பாவிக்குந் தகுதியுடையோனும் நடுநிலை தவருதோனுமாயின் அத்தகைய மன்னனுல் புரக்கப்படும் நன்னடு மேம்பட்டு விளங்கும் என்பதில் ஐயமென்னை? திருமாவளவனேவெனில் மன்னன் ஒருவனுக்குப் பொருந்திடத் தகுந்த மாண்புடைக் குணங்கள் யாவும் ஒருங்கே பொருந்திடப் பெற்ருேன். மற்றும், நாட்டின் நலத்தையும், குடிகளின் நலத்தையும் நாடிச் செய்வன செய்தலின்கண் ஒரு சிறிதும் குறைவுபாடு உடையோன் அல்லன். அம்மட்டோ! 'நீரும் உயிர் அன்றே; நெல்லும் உயிரன்றே; மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்' என்னும் பொன்னுரையை நன்குணர்ந்தவன். அவன் ஆற்றலும், விநோத சாதுரிய புத்தியும், பேரறிவும், நடுவு நிலைமை தவருமையும் அமையப்பெற்றிருந்தமையை நோக்குமிடத்து நாவலந்தீவை ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் தகுதியுடைய மன்னன் அவனே என்பது விளங்காது இராது. நரை முதுமக்கள் உவப்ப, இளமை நாணி, மறைத்து, முதுமை வேடந் தரித்துக் காட்டி உரை முடிவு கண்ட உரவோன் அன்ருே மகிதலம் போற்றும் மன்னன் திருமாவளவன்! அச் செய்கையை நுணுகி ஆராயு

மிடத்து அவனது கூரிய மதிவலியும், விநோதமும் வியக்கத்தக்கனவே யன்ருே!

திருமாவளவன் அவையில் **எண்பேராயமும் ஐம்பெருங்குழுவும்** இருந்தன. நாட்டு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சனப் பிரதிநிதிக ளடங்கிய சபையும் இருந்தது. பார்ப்பார் குருமார்களாக அவன் அவைக்களத்திற் சிறப்புற்றுப் பொலிந்து விளங்கினர். அவன் நாட்டுக் குடிகள் நோய்நொடிகளின்றி வாழும்பொருட்டு ஆங்காங்கு வைத்திய சாலைகள் அமைத்து மருத்துவர்களையும் நியமித்திருந்தான். நிமித்திகர்கள் பலர் அவன் அவைக்களத்திற் சிறந்து விளங்கினர். அரசனை யடுத்து அனுபவத்தாலும் கல்வியாலும் சிறந்து விளங்கிய அமைச்சர்கள் அமர்ந்து அரசனை நல்வழிப்படுத்தி வந்தனர். திருமாவளவன் தனிமைப்பட யாவுஞ் செய்தற்குரிய ஒப்பற்ற அரசனுக விளங்கினுன் எனினும், அமைச்சர்களையும் ஆன்ருேர்களையும் உசாவி அவர்கள் கருத்துக்களையும் ஏற்றுக் கொண்டே யாவற்றையுஞ் செய்துவந்தான்.

திருமாவளவன் காலத்திலே தமிழ்வளம் நிரம்பிய சோழ நன்னுட்டிற் கைத்தொழில், சிற்பம், சங்கீதம் முதலியன சிறந்து விளங்கின. வேளாண்மை சிறப்புற்ருேங்கியது. அவன் வியாபாரத்திற்குரிய பல வசதிகளையுஞ் செய்வித்தனன். கடற்றுறை முகங்களும், அவ்வவ்விடங்களிற் கலங்கரை விளக்குகளுஞ் சிறந்து விளங்கின. வியாபாரஞ் செழித்தோங்குவதாயிற்று. மொழி பல பெருகிய பழிதீர் தேயத்துப் புலம்பெயர் மக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாத சிறப்பினையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று எல்லோரும் போற்றிக் கூறுவர். சோனகர், சீனர், சாவகர், உரோமர் முதலிய பல நாட்டோருங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைந்து வாணிபம் பேணி வந்தனர். அதனாலும் நாட்டிற் செல்வம் பெருகிற்று.

திருமாவளவன் கல்வியைக் கண்ணெனமதித்து வந்தனன். அவனுக்குப் பெருந் துணையாகவும் ஆசிரியராகவும் இருந்து வந்தவர் இரும்பிடார்த் தலையார் என்னும் புலவர் அன்றோ? கல்வியைப் பெருக்கித் தன் நாட்டுக் குடிகளின் அகவிருளை யோட்டி மேன்மைப்படுத்தவேண்டியது தன்கடனே என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். அதனால் அவன் தன் நாட்டில் எங்குங் கல்விக் கழகங்களை நிறுவி மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டி வந்தனன். அவன் காலத்திற் புத்தகநிலையங்கள் பல நிறைந்து விளங்கின. ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவிப் புலவர்களை அவைகளிற் சேர்த்துத் தமிழ்க் கல்வியைப் பரவச் செய்தான். அதனாலுந் தமிழ்க் கல்வி பரவலாயிற்று. அவன் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தான். அவன் காலத்திற் பல்வேறு சமயத்தவர்களும் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

திருமாவளவன், குடிகளிடத்தில் ஆறில் ஒரு பகுதியையே அரசுக்குரிய கடமையாகக் கொண்டான். அவ்வாறு கொண்ட வரிப்பணத்தையுங் குடிகளின் நன்மையைக் கருதியே செலவிட்டு வந்தான். காவிரிப் பேராற்றில் அணைகட்டிக் கால்வாய்கள் வெட்டி நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து

வேளாண் மக்களுக்குப் பேருதவியைப் புரிந்து வந்தான். கல்வியைப் பெருக்கும் முறையிலுந் திரண்ட செல்வத்தைச் செலவு செய்து வந்தான். அவன் ஆட்சியிற் குடிகளுக்குக் கள்வர், பகைவர், வேற்றுப்புலவேந்தர், விலங்கு முதலியனவற்ருல் ஒரு வித அச்சமும் ஏற்படவில்லை. நாட்டில் ஒற்றுமை நிலைத்திருந்தது. குடிகள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பும், நட்பும், பரோபகாரமும் உடையவர்களாய் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

திருமாவளவன், மக்களின் ஒழுக்க நெறியைக் காக்க எண்ணி, விப்பிரர்களைத் தருவித்து நன் மார்க்கங்களை எடுத்து இயம்புமாறு பணித்தான். மற்றும், சைவசமயத்தைப் பேராதரவுடன் போற்றி வந்தான். ஆங்காங்குக் கோயில்களும் மடங்களும் கட்டுவித்து, வேத பாடசாலைகளையும் தேவாரப் பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்தினன். கோயில்களில் நித்திய நைமித்திக விழாக்கள் செவ்வனே நடைபெற்றுவந்தன. மன்னன் சைவ சமயத்தைப் பற்றி ஒழுகினனேனும் பிற மதத்தையும் அன்போடு போற்றிவந்தான். சமண பௌத்த மதங்களும் வைணவ மதமும் அவன் ஆட்சியில் யாதொரு இடையூறுமின்றித் தழைத்தோங்கி வளர்வனவாயின. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து மன்னன் திருமாவளவன் காலத்தை **இராமராச்சியம்** என்றே சிறப்பித்துக் கூறிவிடலாம். அந்நிலையை எய்துதற்கு அவன் தாயோடு தந்தையாய்க் குடிகளாற் போற்றப்பட்டதே காரணம் ஆகும். யாவற்றிற்கும் காரணம் இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் அவனேடிருந்து வந்ததே என்னலாம்.

11. தமிழ்ப்பற்று

ஒரு நாட்டின் மேன்மையும் அதன் உயரிய நாகரிகமும், மக்களின் ஒழுக்கமும் கைத்தொழிலும் செல்வமும் பிறவும் அந் நாட்டு மக்கள் அடைந்துள்ள கல்வியைக் கொண்டே கூறப்பட வேண்டியன. நாட்டிற் கல்வி விருத்தியடைவதற்கு ஏற்ப, அந்நாட்டின் செல்வமும் வளனும் உயர்வும் மேம்படுகின்றன. நம் பாரத நாட்டோர் பண்டைக்கால முதல் கல்வி, நாகரிகம், செல்வம், கைத்தொழில் முதலியனவற்ருல் மேம்பாடுற்று விளங்கினர். தமிழ் நாட்டு மக்கள் அடைந்த நாகரிகமே, உலகில் முதன்முதல் மக்கள் அடைந்த நாகரிகம் என்று கருதப்படுகிறது. தமிழ் மக்களின் பழஞ் சரிதையை நுணுகி ஆராயப் புகுந்தால், அன்னுர் பெற்றிருந்த மேனிலை வியக்கத்தக்கதாக விருக்கின்றது.

மன்னன் திருமாவளவன் காலத்தில் தமிழ் மொழியின் நிலையைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, அக்காலத்து, தமிழ்மொழி தலைசிறந்து விளங்கியது என்பது நன்கு புலப்படும். மன்னன் திருமாவளவன், தன் மாமன் இரும்பிடர்த்தலையாரிடங் கல்வி கற்றுத் தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகளை இளமையிலே அறிந்திருந்தான். மற்றும், கூரிய அறிவு படைத்த அவன், நாட்டுமொழியின் வளர்ச்சியே நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவருந் தகைமை பெற்றது என்று நன்கறிந்திருந்தான். ஆதலின், அவன் தமிழ்மொழியிடத்து அளவிலா அன்பும் ஆர்வமுங் கொண்டு போற்றிவந்தான். தமிழ் மணம் தமிழ்

நாடெங்கும் கமழவும், தமிழ்த்தாய் களிகூத்தாட வும் மன்னன் வேண்டும் முறையில் உதவிவந்த னன். தமிழ்க்கலை பரவுமாறு ஆங்காங்குக் கலைக் கழகங்களும் நூல் நிலையங்களும் அமைத்துத் தமிழ்க்கலை யூட்டிவந்தனன். தமிழ்ப் புலவர் பல ரைத் தன் தோழர்களாகவும் தமிழ் கலைப் பயிற்சி யையே தனக்குப் பொழுதுபோக்காகவுங் கொண்டு மன்னன் காலங்கழித்து வந்தான்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் பலரும் அவனையடைந்து அவனுடைய புகழ், வீரம், தமிழ்ப்பற்று முதலிய அரும்பெருங் குணங்களைப் பாடிப்புகழ்வர். மன்னன் திருமாவளவன் இனிய நன்முகங்காட்டி, இன்சொல் லியம்பி, நல்வரவு கூறி அரண்மனைக்குள் அவர்களை அழைத்துவந்து, நெடுநாள்வரை தன்னிடத்தே வைத்துக்கொண்டு தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகளை அவர்களிடம் உசாவி அறிந்து கொண்டு, பின் அவர்களுக்கு ஆடை, ஆபரணம், செல்வம், யானை முதலியன வெறுப்ப அளித்துத் தேரேற்றி, அவரவர் ஊர்களுக்கு அனுப்புவான் என்றால், அம்மன்னன், தமிழ் மொழியிடத்தும் தமிழ்ப் புலவர்களிடத்துங் கொண்டிருந்த பற்றின் மிகுதியை என்னென்று இயம்புவது! அம்மட்டோ! தமிழ்ப் புலவர்கள் அவனிடம் விடைபெற்றுச் செல் லுங்கால் அவர்கள் பின் அவன் காலால் ஏழடி நடந்து சென்று வழிவிடுத்தனுப்புவனெனின் அவன் கொண்டிருந்த தமிழ்ப்பற்று இத்தகைய தென்று இயம்புந்திறத்ததன்று. அவன் காலத்தில் **நக்கீரர், பரணர், மாமூலர், உருத்திரங்கண்ணனர், முடத்தாமக்கண்ணியார், கருங்குழல் ஆதனர்,**

கழாத்தலையார் முதலிய புலவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் அனைவரும் மன்னன் திருமாவளவனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். முடத்தாமக்கண்ணியார் என்பார் முத்துப்போன்ற பத்துப்பாட்டில் ஒன்றுன **பொருநராற்றுப்படை** என்னும் நூல் ஒன்றைப் பாடியுள்ளார். அதில் அவர், மன்னன் திருமாவளவனுடைய குணம், செயல், கொடை, அரசநீதி, வீரம், தமிழ்ப்பற்று முதலியனவற்றைச் சிறக்க விரித்துக்கூறிப் பெறலரும் பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்தார். உருத்திரங்கண்ணனுர் என்னும் புலவர், திருமாவளவனின் குணம், செயல், கொடை, வீரம், நாட்டுவளம் முதலிய பலவற்றை வியந்து கூறிப் பாடியுள்ள **பட்டினப்பாலை** என்னும் நூலை அவன் முன் கூறி அவனைக் கேட்பித்து பதினறு நூருயிரம் பொன் பரிசாகப் பெற்ருர். பண்டு, **போசன்** என்னும் அரசன் **காளிதாசன்** என்னும் புலவருக்கு **அக்ஷரலக்ஷம்** பொன் கொடுத்தான் என்று கேள்வியுண்டு. தமிழ் அரசனுகிய திருமாவளவனும் அத்தகையனுய் விளங்கியது தமிழகஞ் செய்த தவப்பயனே அன்ருே?

அவன் காலத்திற் கடைஎழு வள்ளல்களும் தமிழகத்திற் சிறந்து விளங்கினுர்கள். அவர்கள் **பாரி, ஓரி, காரி, பேகன், ஆஅய், அதிகமான், நள்ளி** என்போராவர். அவர்கள் தமிழ்மொழியையுந் தமிழ்ப் புலவர்களையும் பெரிதும் மதித்துப் பேணி வந்தனர். அதனுலும் சீர்பெற்று விளங்கியது தமிழ்மொழி. மற்றும், மன்னன் திருமாவளவன் காலத்திற் கபிலர், பரணர், நக்கீரர், இடைக்காடனுர், மாமூலர் முதலாய பொய்யடிமை

யில்லாத புலவர்கள் வீற்றிருந்து தமிழ்மொழியைப் போற்றிய மூன்றும் சங்கம் சிறந்து விளங்கியது. அக்காலத்தில் அச் சங்கத்தில் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த நற்றமிழ் வல்லோர் நானூற்றிற்கு மேற் பட்டிருந்தனர். மற்றும் அக்காலத்தில் விளங்கிய புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பரிபாடல், பதினெண்கீழ்க் கணக்கு, சிற்றிசை, பேரிசை, முத்தொள்ளாயிரம் முதலான நூல்களும், கூத்தும், வரியுமாய பல நூல்கள் மிளிர்ந்து விளங்கின.

மன்னன் திருமாவளவன் இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்றையும் நன்கு பயின்றிருந்தான். ஆதலின், மன்னன் திருமாவளவன் தன் நாட்டில் எங்கும் ஆடரங்குகளும், நாடக சாலைகளும், கலைக்கழகங்களும், பட்டி மண்டபங்களும் அமைத்திருந்தான். அவன் காலத்தில் இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சபாரதியம், பஞ்ச மரபு, பெருங்குருகு, பெருநாரை முதலிய இசைத் தமிழ் நூல்களையும்; குணநூல், கூத்தநூல், சயந்தம், முறுவல், செயிற்றியம், பரதசேனபதியம், பரதம், மதிவாணனர் நாடகத்தமிழ் நூல் முதலான பல நாடகத்தமிழ் நூல்களையும் செவ்வனே பயின்றிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் பல்லோர் தமிழகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கினர். பாவலர்களின் உடன்பிறப்பும் கல்விக்குப் பகையுமாகிய வறுமை என்னும் நோயை, 'வறுமைக்கு வறுமை வந்தது' என்னுமாறு ஓட்டித் தமிழ்ப் புலவர்களைக் காத்த பெருந்தகையுந் தமிழகத்துப்

பேரரசனுமான மன்னன் திருமாவளவனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்மொழி சீருஞ் சிறப்பும் பெற்று மிளிர்ந்தது.

திருமாவளவன் காலத்திற் பெண்களுந் தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினர். பெண் கல்வியைத் திருமாவளவனும் போற்றி வந்தான். அவன் காலத்தில், அரசன் மகள் **ஆதிமந்தியும், வெள்ளி வீதியாரும், வெண்ணிக்குயத்தியாரும், குற மகள் இளவெயினியும், குறமகள் குறியெயினி யும், காவற்பெண்டும், காக்கைபாடினியார் நற் செள்ளையாரும், ஒக்கூர் மாசாத்தியாரும், குன்றி யானும், கழார்க்கீரன் எயிற்றியாரும், நக்கண் ணையாரும், நன்னாகையாரும், காமக்கண்ணிப் பசலையாரும், பூங்கண்ணுத்திரையாரும், பொன் மணியாரும், பாரிமகளிரும், ஔவையாரும்** சிறந்து விளங்கினர். இதனாலே பண்டைக் காலத் திலே தமிழகத்துப் பெண்மணிகள் எத்துணைப் பெருஞ் சிறப்புடைக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தனர் என்பது விளங்கும். மற்றும் இக்காலத்திற் பெண் கல்வியைப் பேணுதல் கடமை என்று கூறுவார்க்கு அது தமிழகத்திற்குப் புதுமையன்று என்பதும் நன்கு விளங்கும். தமிழ்மொழிக்கும், தமிழகத்திற் கும் வாய்ந்த **பொற்காலம்** என்று கூறத் தகுந் தது, கடைஎழுவள்ளல் எழுவருஞ் சிறக்க வாழ்ந் ததும் மன்னன் திருமாவளவன் சோழ நன்னாட் டிற்கு அரசனாகவிருந்து ஆண்டதுமான நற் காலமே ஆகும்.

கல்வி, கேள்விகளிற் சிறந்த திருமாவளவன் நாட்டிற்குப் பல நன்மைகளைப் புரிந்தான் என்பது

ஒருதலை. அவன் இவ்வுலகில் அடைந்து துய்க்கக் கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தையும் அறிவால் நாடி யறிந்து அனுபவித்தான். பின், அவன் மறுமை இன்பத்தையும் மறவாது துய்க்க எண்ணினன். அவனுக்கு மனைவியர் பலர். அவர்களுடன் அவன் இல்லற நெறி கடவாது ஒழுகிவந்தான். யாகங்கள் பலவற்றையும் அருமறையுணர்ந்த அந்தணர் துணைகொண்டு செய்து மகிழ்ந்தான். அவன் வாழ் நாளில் கொடுத்த தானங்கள் மிகப் பல. அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்னெறியில் ஒழுகி இன் புற்றிருந்தான்.

காலன் மிகக் கொடியன். அரியணை யமர்ந்து ஆணை நடாத்தி அவனியாளும் அரசரேனும் அமைந்த நாள் உலந்தால் இறப்பது திண்ண மன்றோ? தமிழ் மொழிப் புலவோர் கண்ணீர் பெருக்கவும் தமிழகம் வருந்தவும் மன்னன் திரு மாவளவன் அந்தகன் கையகப்பட்டான். அவன் இறந்தது குறித்து வருந்திக் கருங்குழலாதனர் என்னும் புலவர் புலம்பிப் பாடியுள்ளார். தமிழகம் அம் மன்னன் பிரிவாற்றுமைக்கு வருந்தியது. அவ னுக்குப் பின், அவன் மகன் **சோழன் நலங்கிள்ளி** சோழ நாட்டிற்கு அரசனுனன்.

12. திருமாவளவன் காலம், மதம், குணதிசயங்கள்

காலம்:—சோழர்தம் மரபில் மிகப் பழைமை யானவனும் கீர்த்திபெற்றவனும் சோழர் குலக் கொழுந்து என்று போற்றத்தக்கவனுமான மன்னன் திருமாவளவன் காலத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்வது மிகவும் எளிதன்று. தேச சரித்திரத் தையும் புலவர்கள் சரித்திரங்களையும் வரன் முறையாகக் காலத்தோடு ஒழுங்குபட எழுதி வைக்கும் முறை பண்டைத் தமிழ் மக்களிடத்து இல்லை என்றே கூறலாம். எனினும், இக்காலத்திற் சிலாசாசனப் பரிசோதகர்களின் துணையைக் கொண்டும் பழந்தமிழ் நூல்களிற் காணப்படும் அரும்பெருங் குறிப்புக்களைக் கொண்டும் சற்றேறக் குறையத் தமிழ் மக்களின் காலமும், தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களின் காலமும் ஒருவாறு எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

கரிகாலன் என்னுந் திருமாவளவன், முதற் கரிகாலனவான். கரிகாலன் என்னும் பெயரோடு பலர் பின்னர் இருந்தனர். ஆதலின் இவனை முதற் கரிகாலன் என்றழைத்தனர். இவன் காலத்தை ஆராய்வோம். அரச குடும்பத்திற் தோன்றி அருந் தவ ஒழுக்கம் பூண்டு மாசிலா மனத்துடன் தமி ழகம் போற்றுந் தகுதிவாய்ந்த பெரியார் **இளங் கோவடிகள்**. அவர், தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த உண் மைச் சரிதை ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அது **'சிலப்பதிகாரம்'** எனப்படும் சிறந்த காப்பிய மாகும். அதனில் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே கூறப் பட்டுள்ளன. அந் நூற்கு உரை எழுதியவர்,

'கரிகாற்பெருவளத்தாற்கு அவன் அவை அரங்கேறிக் காட்டலை விரும்பி' எனக் குறித்துள்ளதால், சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ந்த காலத்துக் கரிகாலன் இருந்திருக்க வேண்டும். இளங்கோவடிகளும், சேரன் செங்குட்டுவனும் நெடுஞ்சேரலாதன் மக்கள். நெடுஞ்சேரலாதன் மனைவி நற்சோணை; நற்சோணை கரிகாலன் மகள். ஆதலின் கரிகாலனது பெண்வயிற்றுப் பேரன் செங்குட்டுவன். செங்குட்டுவனும் இலங்கை முதலாம் கயவாகுவும் ஒரு காலத்தவர்கள். கயவாகு முதலாவான் காலம் கி. பி. 113 முதல் 125 வரை ஆகும். ஆதலின் சேரலாதன் காலம் கி. பி. 75 ஆகும். ஆதலின் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டினன் திருமாவளவன் என்பார். சிலர் திருமாவளவன் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டினன் என்பர். ஒரு தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சியாளர் கி. பி. 30 – 60 வரை என்பர். நுணுகி ஆராயுமிடத்துக் கடைச்சங்க காலத்தில் திருமாவளவன் இருந்திருத்தலினாலும், பட்டினப்பாலை என்னும் நூலை உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் அவன்மீது பாடிப் பரிசில் பெற்றுள்ளதாலும், அவன் காலத்திலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் காலத்தை நுணுகி ஆராயுமிடத்தும் மன்னன் திருமாவளவன் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டினன் என்பதே பொருத்தமுடையதாகும்.

மதம் : மன்னன் திருமாவளவன் காலத்திற்குச் சற்றேறக்குறைய இருநூறாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்திற் ஜைன, பௌத்த, மதங்கள் பரவியிருந்தன. எனினும் தமிழகத்தில் சைவ மதம் சீர் பெற்றுத் துலங்கிற்று. வைணவமும் சைவத்தோடு

தழைத்தோங்கியது. ஆரியர்களது வைதிக மதமும் சிறந்து விளங்கிற்று. அக் காலத்தில் தமிழகத்தில் மக்களும் மன்னர்களும் யாகங்கள் இயற்றுதலைக் கைக்கொண்டு ஒழுகி வந்தனர் என்பது ஒருதலை ஆரியமும் தமிழும் தமிழகத்திற் சிறந்து விளங்கின. எனினும் தமிழ் மக்களிற் பெரும் பகுதியோர் சைவ ரெனவே துணிந்து கூறிவிடலாம். மன்னன் திருமா வளவன் எல்லாச் சமயத்தோரையும் ஒப்ப நடத்தி வந்தான். அவனிடத்தில் மதத் துவேஷமும், சாதித் துவேஷமும் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. அந்தணர்களைக்கொண்டு யாகங்கள் பலவற்றை அவன் செய்வித்துள்ளான். அவன் வைதிக மதத் தையும் அந்தணர்களையும் ஆதரித்து வந்தான். ஜைனப் பள்ளிகளுக்கும் பௌத்த விகாரங்களுக் கும் வைணவ ஆலயங்களுக்கும் சிவன் கோவில் களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் அவன் செய்துள்ள நன்மைகள் மிகப் பல. மன்னன் திருமாவளவன் காஞ்சியில் திருப்பணி யியற்றியதையும் ஏகம்ப வாணரை வழிபட்டமையையும் ஒரு பாசுரம் விதந்து கூறுகின்றது. ஆதலின் மதத் துவேஷ மற்ற மன்னன் திருமாவளவன் சைவ மதத்தைக் கடைப்பிடித் தொழுகிவந்தனன் என்பது பலர் கொள்கை.

குணாதிசயங்கள் :— மன்னன் திருமாவளவன் ஊக்கமுடையவன் ; கல்வியில் பெருவிருப்புடைய வன் ; பகைவரை யடக்கியாளும் விறலோன். தமிழ் மொழியையுந் தமிழ்ப் புலவர்களையும் ஆதரிக் கும் பெருங் குணம் அவனிடத்தில் இயல்பாகப் பொருந்தியிருந்தது. அவன் நாட்டிற்கும், மக்க

ளுக்கும் நன்மை புரிதலிலேயே கண்ணுங் கருத்து முடையோன். பெண் கல்வியைப் போற்றும் பெருந்தகைமை வாய்ந்தவன். நுண்ணிய பொருள் வளங் கண்டு மகிழுந் தன்மையையும் கவிதை களின் சிறப்பையும் புலவர்களின் பெருமையை யும் உணரும் பெற்றி வாய்ந்தவன் திருமாவள வன். தாளாண்மையிற் சிறந்த வேளாண்மை யைப் பேணி வளர்க்கும் பெருந்தகை அவனே. திரைகடல்மீது பல கலம் செலுத்தி வாணிபம் பேணும் எண்ணமும், ஊக்கமும், உழைப்பும் உடை யவன் திருமாவளவன். சிற்பம், ஓவியம், சங்கீதம், நாடகம் என்னும் அருங்கலைகளைப் போற்றி வளர்த்த புண்ணியன்; தமிழை வளர்த்த கண் ணியன்; பெருவளம் பெருக்கிய திருமாவளத்தான். ஒழுக்கமும் கல்வியும் தன்னுயிர்போல் மன்னுயி ரைப் பாவிக்கும் தகைமையுங் கொண்டு திகழ்ந்த ஒப்பற்ற சோழர் குலக்கொழுந்து.

பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்குக!

அரும்பத உரை

1ஆம் பாடம்: மைந்தன் பிறப்பு

பக்கம் 1

மங்கலம் – சிறப்பு
சான்றோர் – பெரியோர்
நடுநாயகம் – நடுவில்தலைமை (முதன்மை)
புனல் – நீர்
புனிதம் – சுத்தம்
தீம் – இனிய
அளித்தல் – கொடுத்தல்
செழுமை – செழிப்பு
குடகு – மேற்கு
கொழிக்கும் – தள்ளும்
பாவலர் – புலவர்
மாண்பு – சிறப்பு
தலம் – கோயில்
செங்கதிர்ச்செல்வன் – சூரியன்

பக்கம் 2

என்பு – எலும்பு
மாட்சி – சிறப்பு
மரபு – குலம்
உதித்தல் – பிறத்தல்
வழுவாத – தவருத
ஆ – பசு
தேர்க்கால் – தேர்ச்சில்
மூதாட்டி – முதுமையடைந்தவள்
நவின்ற – கூறிய
நானிலம் – பூமி
வரையாது – அளவுபடாது
வள்ளல் – கொடையாளி
மல்கி – நிறைந்து, பெருகி
சீர் – சிறப்பு
திறத்தது – தன்மையையுடையது
சாதனம் – ஆதாரம்
சிலாசாசனம் – கல்வெட்டு

பக்கம் 3

வானரம் – குரங்கு
கேரளம் – மலையாளம்
உணர்தல் – அறிதல்
செம்பியர் – சோழர்

பக்கம் 4

முடிகவித்தல் – முடிசூட்டுதல்
திரு – இலக்குமி
கோனெறி – அரசுமுறை
கோடாது – மாருது
ஊக்கம் – முயற்சி
ஆக்கம் – செல்வம்
மறப்பண்பு – வீர இயல்பு
அமர் – போர்
சமர்த்தன் – வல்லவன்
விளம்புதல் – கூறுதல்
பஃறேர் – பல்தேர்

பக்கம் 5

அகம் – மனம்
கொண்டல் – மேகம்
வண்மை – கொடை
பேணும் – பாதுகாக்கும்
வணிகமாக்கள் – வியாபாரிகள்
குறிக்கோள் – நோக்கம்

பக்கம் 6

குறுமுனி – அகத்திய முனிவர்
தொல்குடி – பழையகுடி
பைந்தமிழ் – பசுமையான தமிழ்
உடன்பிறந்தாள் – சகோதரி
எழில் – அழகு
விழைதல் – விரும்புதல்

பக்கம் 7

கைகூடியது – சித்தியாகியது
வயிறுவாய்த்தல் – கருப்பம் அடைதல்
நிமித்திகன் – குறிசொல்வோன்
அறைதல் – கூறுதல்

பக்கம் 8

மீக்கூறல் – புகழ்தல்
மிகை – அதிகம்
தரணி – பூமி

பக்கம் 9

காமர் – அழகு
தனயன் – புதல்வன்
போற்றுதல் – பாதுகாத்தல்
வயவுநோய் – கருப்பவேதனை
தகைமை – தன்மை
உன்னி – எண்ணி
ஓரை – முகூர்த்தம்
நணுகிற்று – கிட்டிற்று

2ஆம் பாடம்: இளைஞன் இடுக்கண்

பக்கம் 11

சுந்தரமேனி – அழகிய உடல்
உரம் – வலி
அரியேறு – ஆண்சிங்கம்
கவரப்பட்டு – கைப்படுத்தப்பட்டு
மிசை – மேல்
பவனி – உலா
கவர்தல் – பற்றுதல்
கூற்றுவன் – யமன்

பக்கம் 12

தனயன் – புதல்வன்
ஆற்றொணா – சகிக்கமுடியாத
இன்னல் – துன்பம்
போந்தமை – வந்தமை
அறிகுறி – அத்தாட்சி
பேரவா – பெரிய ஆசை
உந்தியது – தள்ளியது
ஓராது – ஆராயாது
கருமம் – செயல்
கரவு – வஞ்சனை

பக்கம் 13

சூழ்ச்சி – ஆலோசனை
வதிந்து – வாழ்ந்து
அறியொணு - அறியமுடியாத
எளிது – இலகு
இடையூறு – தடை
செவியறிவுறுத்தி – உறுதி வாய்ந்த அறிவு கூறி

பக்கம் 14

கயவர் – கீழ்மக்கள்
கருணை – இரக்கம்
உய்வழி - தப்பும்வழி
அலமந்து - சுழன்று
விதிர்த்து - நடுங்கி
கடுகி – விரைந்து
திக்கற்ருேர் – அநாதைகள்
மருள் – மயக்கம்

பக்கம் 15

முளரி - தாமரை
ஆகம் – மார்பு
தழல் – நெருப்பு
ஊழ்வினை – விதி
ஊட்டும் - உண்பிக்கும்

பக்கம் 16

மலைதல் - போர்புரிதல்
ஈர்த்து – இழுத்து
காரா – காராம்பசு
கதி - போக்கு

பக்கம் 17

துகில் - சீலை
உறுதி – நன்மை
பருக – குடிக்க
சாளரம் – பலகணி
பொல்லாங்கு - துன்பம்
ஆதரவு – உதவி
அழுங்கி – வருந்தி

பக்கம் 18

பற்றுக்கோடு – ஆதாரம்
அளவளாவுதல் – கலந்து மகிழ்ந்துரையாடுதல்
இடுக்கண் – துன்பம்
அற்றம் - சமயம்

3ஆம் பாடம்: சிறை வெளிப்பாடு

பக்கம் 19

சிறைக்கூடம் – மறியல்வீடு
களிப்பு – மகிழ்வு

பக்கம் 20

குருளை – குட்டி
மிகல் – அதிகரித்தல்

இழைத்த - செய்த
அன்னை - தாய்
அழல் - நெருப்பு
குழைதல் - உருகுதல்
மாதுலன் - மாமன்
திறம் - தன்மை
ஒப்பு - சமம்
உயர்வு - மேம்பாடு

பக்கம் 21

இகழ்ந்து - அவமதித்து
அற்றைநாள் - அன்று + நாள்
கதவம் - கதவு
ஆண்டு - அவ்விடம்
சீயம் - சிங்கம்

பக்கம் 22

சாம்புதல் - தளர்தல்
ஏடு - நூல்
சிற்றூர் - சிறுமை + ஊர்
பேரூர் - பெருமை + ஊர்
பார்த்திபன் - அரசன்
கட்புலன் - கண்ணுக்குப் புலனாதல்
இலக்கு - அகப்படுதல்

பக்கம் 23

கதுவாது - அகப்படாது
அரியணை - சிங்காசனம்
கரு - பிறப்பு
தேக்கி - அதிகரித்து
வெகுண்டு - கோபித்து
யாண்டு - எங்கே

பக்கம் 24

ஆவல் - ஆசை

4ஆம் பாடம்: களிறுகொணர்ந்த காவலன்

பக்கம் 25

எரி - அக்கினி
தீ - அக்கினி
நகரம் - பட்டணம்
குழுமி - கூடி
பல்லாறு - பலவழி
சால - மிக (உரிச்சொல்)
அல்லல் - துன்பம்
களித்தல் - மகிழ்தல்

பக்கம் 26

மண்ணுலகு - பூமி
பொன்னுலகு - சுவர்க்கம்
சச்சரவு - சண்டை
பிணித்து - கட்டி
களிறு - யானை

பக்கம் 27

தொடையல் - மாலை
நழுவல் - வழுவல்
எய்துதல் - அடைதல்
உசாவி - வினவி
செம்மல் - தலைவன்
கரந்து - மறைந்து
தொல்பதி - பழைய ஊர்

பக்கம் 28

உரு - உருவம்
பேரின்னல் - (பெருமை + இன்னல்)
தாழ்நிலே - இழிந்த நிலே
உபாயம் - தந்திரம்

பக்கம் 29

பாங்குற - சிறப்புற
எருத்தம் - பிடர்
குறுகி - அடைந்து
போர்க்களம் - போர்செய்யும் இடம்
மலங்க - மயங்க
ஓம்பி - பாதுகாத்து

பக்கம் 30

நட்புக்கிழமை - நட்புரிமை
கன்னி - அழியாதது

பக்கம் 31

முதறிஞர் - முதுமை + அறிஞர்
பிணித்தல் - கட்டுதல்
புழைக்கை - துவாரம் பொருந்திய கை
நல்லூழ் - நல்லவிதி
அரியாசனம் - சிங்காசனம்
வழுதி - பாண்டியன்

பக்கம் 32

நுண்ணறிவு - நுண்மை + அறிவு
அவலம் - வீண்
பண்டு - முன்னர்
வாக்களித்தல் - உறுதிகூறல்

பக்கம் 33

கம்பீரம் - பரிமளிப்பு
திளைத்து - நிரம்பி

பக்கம் 34

கல்மாஷபாதன் - கரிந்தகாலே யுடையவன்

5ஆம் பாடம்: திருமாவளவன்

பக்கம் 35

குடிகொள்ளல் - தங்கி யிருத்தல்
கடைப்பிடித்தல் - மேற்கொள்ளல்
அமயம் - சமயம்
உறுதல் - பொருந்துதல்
நாளும் - தினமும்
அழுக்காறு - பொறுமை
முனைந்து - முற்பட்டு

பக்கம் 36

வாய்மொழி - முறைப்பாடு
நெறி - முறை
திறம்பா - வழுவா
செங்கோல் - செவ்விய ஆட்சி
நானிலம் - பூமி (குறிஞ்சி) முல்லே, மருதம், நெய்தல்,

ஐவகை அச்சம் - ஐந்துவகை யாக ஏற்படும் பயம் (தன்ஞல், தன் பரிசனத்தால், கள்வரால், பகைவரால், விலங்குகளால்)
பரிபாலித்தல் - பாதுகாத்தல்
நீச்சம் - நீந்துதல்
குலவித்தை - குலத்துக்குரிய வித்தை
தகைமை - தன்மை
பேரவை - பெரியசபை
நண்ணுதல் - அடைதல்
மீது - மேல்
இளேயோன் - குறைந்தவன்

பக்கம் 37

நலம்பட - நன்மைதர
திறம் - இயல்பு
தெளிந்த அறிவு - களங்க மற்ற அறிவு
பாலித்தல் - நடாத்துதல்
நரைமுதுமக்கள் - நரை யுடைய முதியவர்கள்
உரைமுடிபு - திர்ப்பு
உவப்பு - மகிழ்ச்சி
அக்கணம் - உடனே
புன்முறுவல் - புன்சிரிப்பு
பூத்து - அரும்பி
நாண் - வெட்கம் (நாணம்)
உருவு - உருவம்
மன்னல் - இகழல்
முதுமொழி - பழமொழி
அவமானம் - இழிவு

உரவோன் - வலியவன்
கருத்து - எண்ணம்
நைதல் - வருந்துதல்
சுடர் - சூரியன்
வழி - மரபு
பீடு - பெருமை
தோன்றல் – தலேவன்

பக்கம் 38

இயம்புதல் - கூறுதல்
பாய்வு - பாய்தல்
புரக்கும் - பாதுகாக்கும்
கிழவோய் - உரிமையுடைய வனே
கொற்றம் - வெற்றி
வன்மை - வல்லமை
ஈடு - சமம்
வளவர் – சோழர்
சிகாமணி - முடியிற் சூடும் மணி
அகந்தை - ஆணவம், அகங் காரம்
அங்கை நெல்லிக்கனி - உள் ளங்கை நெல்லிக்கனி
குலதிலகம் - குலமுதன்மை யுடையான்
செம்பியர் - சோழர்
அவமதித்த - இழித்துக் கூறிய
வியந்து - புகழ்ந்து

பக்கம் 39

நன்ஞடு - நன்மை + நாடு
நவின்றனர் - கூறினர்

தொல்குலம் - பழைய குலம்
இமசேதுபரியந்தம்-இமயமலை தொடக்கம் சேதுவரையும்
கொள்வது - பெறுவது
பஃறடக்கை - பல
தடக்கை - விசாலமான கை
வேட்ட - வேள்விசெய்த

பக்கம் 40

எங்கணும் - எல்லாவிடமும்
புழுங்கிய - வெந்த
இன்னா - துன்பம் (தீமை)
நன்னயம் - நன்மை + நயம்
இடையூறு - கெடுதி
ஆன்றோர் - பெரியோர்
பரிபாலித்து - ஆட்சிபுரிந்து

6ஆம் பாடம்: பூம்புகார்

பக்கம் 41

கணித்து - ஆராய்ந்து
உய்வழி - தப்பும் மார்க்கம்
எவ்வாற்றானும் - எவ்வித மேனும்
நலன் - நன்மை
நாடுதல் - விரும்புதல்
செம்மையாய் - சிறப்பாய்
துறை - வழி
உறவினர் - இனத்தவர்
துணைவலி - படைவலிமை
எய்தி - அடைந்து

பக்கம் 42

அருள் - இரக்கம்
அறவோர் - தருமவான்கள்
அந்தணர் - பிராமணர்
ஓம்பல் - பாதுகாத்தல்
சுற்றம் - உறவு
தழுவல் - கொண்டாடுதல்
விருந்தினர் - புதியவர்
பேணல் - பாதுகாத்தல்

இரவலர் - பிச்சை ஏற்போர்
செவ்வன் - சிறப்பாக
ஆற்றி - செய்து
தகுவது - தக்கது
உசாவி - ஆலோசித்து
நிலை நாட்டல் - நிலை நிறுத்தல்
பாலது - தன்மையது
வாணிபம் - வியாபாரம்
பேணி - பாதுகாத்து
அலைகடல் - அலைகின்றகடல்
கலம் - கப்பல்
போக்கி - செலுத்தி
ஈட்டுவது - சம்பாதிப்பது
நெறி - வழி (மார்க்கம்)
துறை - பகுதி

பக்கம் 43

இசைதல் - ஒப்புதல்
இராசதானி - அரசகருமங்கள் நடைபெறும் இடம்
பண்டும் - முன்னரும்
புரிந்திட - செய்திட

தொன்மை - பழமை
மிக்கது - சிறந்தது
இமையவர் - தேவர்
பொலிவு - அலங்காரம் [னர்
போந்திருந்தனர் - வந்திருந்த
தொன்னூல்கள் - பழைய நூல்கள்

பக்கம் 44

ஐயப்பாடு - சந்தேகம்
பனிமதிசூடும் - குளிர்ந்தசந்திரனை அணிந்த
பொன்னுலகு - தேவலோகம்
போற்றும் - புகழும்
புரோகிதர் - புரோகிதம் செய்வோர்
ஆவணவீதி - கடைவீதி

பக்கம் 45

இசைக்கருவி - இசைக்குஏற்ற யாழ் முதலிய கருவிகள்
சூதர் - நின்றேத்துவார் (புகழ்வார்)
மாகதர் - இருந்தேத்துவார் (புகழ்வார்)
சோதிடர் - சோதிடம் சொல்வோர்
நாளங்காடி - பகற்காலத்தே கடைகள் கூடும் இடம்
குமரகோட்டம் - குமரன் கோயில்
வாசவன் - இந்திரன்
வச்சிரக்கோட்டம்-இந்திரனது வச்சிராயுதம் அமைந்துள்ள கோயில்
அருகன் - சமணசமயக்கடவுள்
விகாரம் - விகாரை
குன்று - மலை
செறிந்து - நெருங்கி
கூலம் - தானியம்
தொகுத்தல் - சேர்த்தல்

பக்கம் 46

சுங்கச்சாலை - திறைஅறவிடும் இடம்
கலங்கரை விளக்கம் - கப்பல்களை வழிகாட்டி அழைக்கும் இடம், வெளிச்சவீடு
சோமகுண்டம் - ஒரு தீர்த்தம்
துடைத்தல் - நீக்குதல்
கைம்மாறு – பதிலுபகாரம்
மறக்குடி – வீரர்குடி
பலி – பூசை
குரவை – ஒருவகைக் கூத்து
அமைச்சர் – மந்திரிமார்
கவிவாணர் – புலவர்
பண்டப் பொதி – பண்டங்கள் சேர்ந்த கட்டு

பக்கம் 47

கவர - பற்ற
இலஞ்சி – குளம்
படிந்தோர் – தேய்ந்தோர்
வலி – பலம்

வனப்பு - அழகு
எய்த - அடைய
நடுவண் - நடு
பித்து - பைத்தியம்
பிரதிமை - உருவம்
வழுவுதல் - தவறுதல்
அறங்கூறும்அவையம் - நீதி கூறுஞ் சபை
விளித்தால் - அழைத்தால்
காவதம் - நான்குகூப்பிடுதூரம்
தீத்தொழில் - இழிதொழில்
வஞ்சித்தல் - ஏமாற்றல்

பக்கம் 48

மனை - மனைவி
பேதையர் - அறிவிலிகள்
கரி - சாட்சி
புறங்கூறல் - போகவிட்டு இழிவு கூறல்
பாசம் - கயிறு
களிக்கும் - மகிழும்
காமன் - மன்மதன்
போகபூமி - இன்பபூமி
ஒப்பானது - சமமானது
மிக்கானது - சிறந்தது

பக்கம் 49

எயில் - மதில் உறுப்பு
தொடி - ஆபரணம்
செம்பியன் - சோழன்
பொய்த்தது - தவறியது
குன்றும் - குறையும்
வற்கடம் - பஞ்சம், வறுமை
மீக்கூர - அதிகரிக்க
மிக்கு - மேம்பட்டு
தீநெறி - கெட்டவழி

பக்கம் 50

பிணித்து - கட்டி

7ஆம் பாடம்: சேட்சென்னி மைந்தரின் சூழ்ச்சி

பக்கம் 51

வளம் - செழிப்பு
கவர்ந்து - பெற்று
கால்வாய் - வாய்க்கால்
கழனி - வயல்
களைகட்டல் - புல்லுப் பிடுங்குதல்
விளையுள் - விளைவு
ஓதை - ஓசை

பக்கம் 52

சோணாடு - சோழநாடு
நியாயதலம் - நியாயஸ்தலம்
ஆணை - கட்டளை
பொன்னி - காவிரி
பூபதி - அரசன் (பூமிக்குத் தலைவன்)
தரணிபன் - அரசன் (பூமிக்கு அதிகாரி)

சாலி - ஒருவகை நெல்
சிறை - காவல்
விளையுட்டாக - விளைவுள்ளதாக
புரக்கும் - பாதுகாக்கும்
கிழவோன் – உரியவன்
வாயார – வாய் நிறைய
பேரணை – பெருமை + அணை
திரிசிரபுரம் - திருச்சிறுப்பள்ளி

பக்கம் 53

பல்லாறு - பலவழி
ஓம்பி – பாதுகாத்து
கொள்ளுமா கொள்ளல் – கொள்ளவேண்டிய அளவு கொள்ளல்
துலங்கியது - விளங்கியது
ஏரி - வாவி
ஏற்றம் – துலா
வாரி – விளைவு
சுரக்கும் – தரும்
வளன் - பயன்
தேரின் - ஆராயின்
அரிகால் – அரியப்பட்டகால்
சாலும் - அமையும்
"ஏரியும் ஏற்றத்தினாலும்" – பிறநாடுகளிலேவாவிகளின் மூலம் நீர்ப்பாய்ச்சியும் துலாவின் மூலம் இறைத்து நீர்ப்பாய்ச்சியும் பெறக்கூடிய பயன்களின் மொத்தத் தொகையின் அளவு கரிகாலனதுகாவிரிநாட்டில் நெல்லை அரியும்போது கீழே சிந்தும் நெல்லின் அளவுக்குச் சரியென்பது பொழிப்பு
புனைந்து - புகழ்ந்து
மா – விலங்கு
ஏகல் - போதல்
குடிசை – சிறுவீடு

பக்கம் 54

அச்சம் - பயம்
சிறார் - குழந்தைகள்
ஒலிக்க – சப்திக்க
புதர் - பற்றை
கானகம் - காடு

பக்கம் 55

மானக்கேடு - அவமானம்
சீரிய – சிறந்த
செப்புதல் - கூறுதல்
அயல் - பக்கம்
மாது – பெண்
நங்கை - பெண்
எழில் – அழகு
மடமங்கை - இளம்பெண்
ஐயுறல் – சந்தேகித்தல்
மகிதலம் - பூமி
பொற்கொடி – பொற்கொம்பு
எளிது - இலகு
அவா - ஆசை
திருஅனையாய் – இலக்குமி போன்றவளே

பக்கம் 56

பல்லோர் - பலர்
கண்கவர் - கண்ணுக்கு இனிமை
குலமுறை - சந்ததி
வேண்டுகோள் - விருப்பு
சுடர்த்தொடி - ஒளிபொருந்திய வளையல்
அன்னுன் - அவன்
சொல்லியல்பெரு - சொல்ல முடியாத
மேனி - உடம்பு
ஒல்கிட - வளைய
நின்பால் - உன்பக்கம்
வேட்கை - ஆசை
வயம் - பக்கம்
குறையிரந்து - குறையைக் கூறி இரந்து
கூற்று - சொல்
சூழ்ச்சிகள் - வஞ்சக ஆலோசனைகள்
பலித்தன - நிறைவேறின
சூழல் - பக்கம் (அயல்)

பக்கம் 57

நன்னீர் - நன்மை + நீர்
ஓடை - கால்வாய்
தண்மை - குளிர்மை
புள் - பறவை
மாவேட்டம் - மிருகவேட்டை
கண்களுக்கு விருந்து - கண்களுக்குப் புதுமை
காலி - பசுநிரை
மதுகரம் - வண்டு
நாணி - வெட்கி
பொற்பின்செல்வி - அழகின் செல்வி

பக்கம் 58

நிகர் - போன்ற
மொழியாய் - மொழியை யுடையவளே
புவி - பூமி
ஒப்பிலா - உவமையில்லாத
அணிகலன் - ஆபரணம்
வரலாறு - கதை
அமுதனைய - அமுதம்போன்ற
பரிவு - அன்பு
பாவனை - போலிவேஷம்
கொடுவாய்ப்புலி - கொடிய வாயையுடைய புலி
வனிதை - பெண்

பக்கம் 59

கோயில் - மாளிகை
விதிமுறை - நூல்முறை

பக்கம் 60

பேதை - அறிவிலி
நுணல் - தவளை
தகைமை - தன்மை
பசப்பு - பாசாங்கு
வஞ்சித்து - ஏமாற்றி
மதி - அறிவு
பாவை - சூத்திரப்பாவை

பக்கம் 61

நலிவு - வருத்தம்

8ஆம் பாடம்: திருமாவளவன் வெற்றி மேம்பாடு

பக்கம் 62

ஓங்க – அதிகரிக்க
உள்ளம் – மனம்
புழுங்கின – வெந்தன
அன்னார் – அவர்
கொள்ளைகொள்ளல்-பிடித்தல்
திறன் - தன்மை
படையாது – பெருது
குன்ற – குறைய
நலிந்து – வருந்தி
அல்லன - தீமை
ஒருப்பட்டு – சம்மதித்து
உறுவர் – அடைவர்
அக்காலை – அச்சமயத்து
பேய்க்கோட்பட்டார் – பேயாற் பிடிக்கப்பட்டவர்
எத்துணை – எவ்வளவு
விழுமிய – சிறந்த
நல்லுரைகள் - அறிவுரைகள்
விளைவு – முடிவு
களிப்பு – மகிழ்ச்சி

பக்கம் 63

எய்துவான் - அடைவான்
சிந்தித்தல் – ஆலோசித்தல்
வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கல் – நன்கு புலப்படல்
ஆற்றல் – வல்லமை
வள்ளன்மை – கொடை
அஞ்சாநெஞ்சு – துணிவு
போர்முனை – போர்க்களம்
விறலோன் – வெற்றியாளன்
முன்னிய – எதிர்ப்பட்ட
வெந்திட்டு – முதுகிட்டு

பக்கம் 64

ஒடுக்க – குறைக்க
பால் – பக்கம்
ஆவன - செய்யவேண்டுவன
ஆக்கம் – செல்வம், சிறப்பு
நாடி – தேடி
ஊக்கம் – உற்சாகம்
ஒற்றர் – வேவுபார்க்குந் தூதர்

பக்கம் 65

தகுவன – தக்கன
சூழ்ச்சி – வஞ்சனை
பெருமிதம் – மேம்பாடு

பக்கம் 66

அளவிலா – அளவற்ற
உவகை – மகிழ்ச்சி
சீற்றம் – கோபம்
உருகெழு - அச்சம் மிகுந்த
குருசில் - தலைவன்
ஒருகளம் – ஒருபோர்க்களம்
பொருதல் – சண்டை செய்தல்
தானை – சேனை
சித்தப்படுத்தல் – ஆயத்தஞ் செய்தல்
அணுகி – கிட்டி

வாளா – வீணே
துரு – கறை
பூரித்த – நிறைந்த
நசை – விருப்பு
களி – மகிழ்ச்சி
இக்காலை – இச்சமயம்
கொற்றம் – வெற்றி

பக்கம் 67

வேளிர் – குறுநில அரசர்
மறம் – வீரம்
தேக்கி – மேம்பட்டு
கடுவரை நீரிற் கடுத்துவரல்– பெரியமலையினின்று வழியும் நீர்போல விரைந்துவரல்
மாற்றலர் – பகைவர்
கூற்றார் – இயமனார்
மேவ – அடைய
செகுத்திடும் – அழிக்கும்
திறல் – வலி
ஆரவாரித்து - மகிழ்ந்து
காய்கெழு – தாக்குதல் மிக்க
கன்னிப்போர் – முதற்போர்
உட்கி - மடிந்து
வடக்கிருந்தல் - முதுகிற்காயம் படின் அதற்காக வருந்தி வடக்கேசென்று உணவருந்தாது உயிர்விடல்

பக்கம் 68

காய்சினம் - மிக்க சினம்
கடகளிறு – மதமுள்ள யானை
பீடு – பெருமை
கூறு - பகுதி

பக்கம் 69

அளவிடற்கரிய – அளவிட முடியாத
இன்னல் - துன்பம்
கோட்டம் - பகுதி
ஆவன – செய்யவேண்டுவன

பக்கம் 70

காமக்கோட்டம் - காமன் கோயில்
செண்டு - ஒருவகை ஆயுதம்
வெற்பு – மலை
திரித்த – மாறுபடுத்திய

பக்கம் 71

குழாம் – கூட்டம்
மிலைந்து - சூடி
ஓகை – வெற்றிமகிழ்ச்சி
வண்டமிழ் - வண்மை + தமிழ்
வளப்படுத்துவது – செழிப்பாக்குவது
ஆணை - கட்டளை
கப்பம் - திறை
வருகை - வருதல்

பக்கம் 72

துஞ்சிய - இறந்த
வழுதி – பாண்டியன்

பக்கம் 73

திறை - கப்பம்
அளவு – எல்லை
இருநிலம் – பூமி
மருங்கு – பக்கம்
பொருநர் - எதிர்ப்பவர்
பனிதூங்குசிகரம் – பனி தங்கிய உச்சி
கிரி - மலை
குறுக்கிட்டது – எதிர்த்தது
இலச்சினை - அடையாளம்

பக்கம் 74

அயலான் - பக்கத்தவன்
விருந்துகள் – உபசாரங்கள்
போந்தும் – சென்றும்
புரவலன் – அரசன்
இரிந்து - பின்னிட்டு
செவ்வனே – நன்கு

பக்கம் 75

கோன் – அரசன்
ஆரியமன்னர் - வடநாட்டு மன்னர்
புகார் – காவிரிப்பூம்பட்டினம்
விழுச்சீர் – மிக்க சிறப்பு

9ஆம் பாடம்: ஆதிமந்தியார்

பக்கம் 76

உரு – தோற்றம்
திரு - அழகு
கவின் - அழகு
வனப்பு - அழகு
பெண்ணமுது - பெண்களுட் சிறந்தவர்
தங்கை – பெண்
நலம் – சிறப்பு
புவிமகள் - பூமி
திருமகள் - இலக்குமி
நாமகள் - சரஸ்வதி

பக்கம் 77

மணாளன் – கணவன்
எண்ணிறந்தன - அளவற்றன
கருத்தொருமித்த - எண்ணம் ஒத்த
காதலன் – கணவன்
காதலி - மனைவி
இசைந்த - பொருந்திய
வெந்நிடல் - முதுகிடல்
வாகை - வெற்றி
அவாவும் – விரும்பும்
மதனன் – மன்மதன்

பக்கம் 78

தேர்ச்சி - பயிற்சி
பண்டை - பழமைவாய்ந்த
செவ்வன் - நன்கு
கீதம் – பாடல்
சதி - தாளம்
நாட்டியம் - நடனம்

பழம்நழுவிப் பாலில் விழு
தல் - மேலும் நன்மை தரல்
நிமித்திகர் - சோதிடர்
கூவி - அழைத்து
ஓலை - திருமண அழைப்பு
அமராவதி - தேவலோகம்

பக்கம் 79

புடைசூழ - பக்கத்தே வர
போந்த - வந்த
அரதநபீடம் - இரத்தின பீடம்
நன்முகூர்த்தம் - நல்ல நாள்
பல்லாண்டு - வாழ்த்து
பல்லியம் - பலவாத்தியங்கள்
மங்கல நாண் - தாலி
புனைந்தான் - சூட்டினான்
மணவினை - மணவிழா
பண்டாரம் - பொக்கிஷசாலை
ஆசி - ஆசீர்வாதம்
வைபவம் - சிறந்தவிழா

பக்கம் 80

உரையாடி - சம்பாஷித்து
பேறு - பயன்
அறவோர் - தருமவான்கள்
நரைமூதாட்டி - ஔவையார்
தீதில் - குற்றமற்ற
ஆகம் - உடம்பு
கண்டனம் - கண்டோம்
வற்ரு இயல்பு - குறையாத
தன்மை
பீடு - பெருமை

பக்கம் 81

புதுநீர் - வெள்ளம்
துறை - இடம்
காலை - சமயம்
பூசித்தல் - வணங்கல்
எக்கர் - மேடு
கடுகி - விரைந்து

பக்கம் 82

புணை - தெப்பம்
நெடுநீர் - நீண்ட நீர்
இன்ஞு - இது
அமுதமொழி - நன்மொழி
ஐயுற்றனர் - சந்தேகித்தனர்
சித்திரப்பாவைபோல்தல் -
அசைவற்றிருத்தல்
நீத்தம் - நீந்துதல்
பித்து - பைத்தியம்
நீர்வழிகண் - கண்ணிலிருந்து
நீர்வழிதல்

பக்கம் 83

ஐயகோ - ஐயோ
அரற்றி - அழுது
சிந்தியமூக்கு - நீர்சிந்தும்
மூக்கு
சிதைந்த - அலங்கோலமான
கரையூடு - கரைவழியே
இயம்பும் திறத்தினர் -
சொல்லும் இயல்பினர்
அழுங்கி - வருந்தி

பக்கம் 84

ஒப்ப - சமமாக
நோக்கும் - மதிக்கும்

போற்றினும் - பாதுகாப்பினும்
பரிவாரம் - சேனை முதலியன
நடுக்குறும் - நடுங்கத்தக்க
கோலம் - அழகு
பிரலாபித்து - அழுது
துணுக்குற்று - நடுங்கி
நீத்து - விட்டு
அணங்கு - தெய்வப்பெண்
ஊண் - உணவு
அரற்றுதல் - வாய்புலம்புதல்
கற்பின் கொழுந்து - கற்பிற் சிறந்தவள்
பொற்பின் செல்வி - அழகிற் சிறந்தவள்

பக்கம் 85

விசை - வேகம்
மண்டி - நெருங்கி
பலகால் - பலமுறை
அவயவங்கள் - உறுப்புக்கள்
சலித்தல் - தளர்தல்

பக்கம் 86

ஊகித்து - யோசித்து
மேனி - உடம்பு
குற்றுயிர் - குறைந்த உயிர்
அட்டு - சமைத்து

பக்கம் 87

பாடினி - பாடுபவள்
ஈடுபட்டு - கவரப்பட்டு
கந்தருவமணம் - களவுமணம்
அற - முழுவதும்
கலுழும் - அழும்
உற்ற - நேர்ந்த
இல்லம் - வீடு

பக்கம் 88

துறந்தாள் - விட்டாள்
ஆவன - செய்யவேண்டுவன
உவகை - மகிழ்ச்சி

10ஆம் பாடம்: அரசியல்

பக்கம் 89

மாசற - குற்றம் நீங்க
பகைப்புலன் - பகைவர் வாழும் பக்கம்
விறலோன் - வெற்றியுடையோன்
மன்னுயிர் - நிலைபெற்ற உயிர்
மாண்பு - குணம்
உயிர்த்தே - உயிராக உடையது
மலர்தலை - இடம் அகன்ற
விநோத சாதுர்ய புத்தி - புதிய விவேக புத்தி
நரைமுது மக்கள் - நரைத்த முது மக்கள்
உரவோன் - வலியோன்
மகிதலம் - பூமி

பக்கம் 90

எண்பேராயம் - சாந்து, பூ, கச்சு, ஆடை, பாக்கு, இலை

கஞ்சுகம் (சட்டை), நெய் இவற்றை ஆராயும் எண்மர்

ஐம்பெருங் குழு - அரசர்க்கு இன்றியமையாத ஐவகை அரசியற் தலைவர். அவர்: மந்திரியர், புரோகிதர், சேனாதிபதியர், தூதர், சாரணர்.

நொடி - துன்பம்
மருத்துவர் - வைத்தியர்
உசாவி - ஆராய்ந்து
புலம்பெயர் - இடம்பெயர்ந்த
கலந்து – சேர்ந்து
முட்டாத–குறையாத

பக்கம் 91

அகவிருள் - அறியாமை
கல்விக்கழகம் - கல்லூரி
நீர்ப்பாசனம் - நீர்ப்பாய்ச்சல்

பக்கம் 92

பேருதவி - பெருமை + உதவி
வேற்றுப்புலவேந்தர் – பகை நாட்டரசர்
பரோபகாரம் - பிறர்க்குதவி
விப்பிரர் - பிராமணர்
மார்க்கம் - வழி
பணித்தான் - கட்டளையிட்டான்
ஆதரவு - அன்பு
நித்தியவிழா – தினப்பூசை
நைமித்திகவிழா - திருவிழா

11ஆம் பாடம் : தமிழ்ப்பற்று

பக்கம் 93

வளன் - செழிப்பு
மேனிலை - மேல் + நிலை
ஆர்வம் - ஆசை

பக்கம் 94

கமழ – வீச
வெறுப்பு - மிகுதியாக
இயம்பும் - சொல்லும்

பக்கம் 95

பெறலரும் - பெறுதற்கரிய
அட்சரலட்சம் பொன் - ஒரு எழுத்துக்கு இலட்சம் பொன்
தமிழகம் - தமிழ்நாடு
போற்றிய - புகழ்ந்த

பக்கம் 96

மிளிர்ந்து - சிறந்து
ஆடரங்கு – நடனமாடுமிடம்
பட்டி மண்டபம் - வித்தியா மண்டபம்
பாவலர் - புலவர்

பக்கம் 97

கேள்வி - அறிவுடையோர் வாய்ச்சொல்

பக்கம் 98

காலன் - யமன்
துய்க்க - அனுபவிக்க
ஆணை - கட்டளை

12ஆம் பாடம்:

திருமாவளவன் காலம், மதம், குறைதிசயங்கள்

பக்கம் 99

வரன்முறை - வரலாற்றுமுறை
காப்பியம் - கதை தழுவிய பாடல்
சிலாசாசனம் - கல்வெட்டு

பக்கம் 100

அரங்கேற்றம் - புலவர் மத்தியில் ஏற்கக் கூறல்
நுணுகி - நுட்பமாக
மதம் - சமயம்

பக்கம் 101

துவேஷம் - வெறுப்பு
பாசுரம் - பாடல்
ஏகம்பவாணர் – காஞ்சிபுரத்துள்ள சிவபிரான்

பக்கம் 102

தாளாண்மை – முயற்சி
வேளாண்மை – கொடை
சோழர் குலக்கொழுந்து – சோழர்குலத்திற் சிறந்தவன்

வினாக்கள்

1ஆம் பாடம்

1. சோழநாடு எங்கேயுள்ளது? எத்தகைய சிறப்புக்கள் வாய்ந்தது?

2. சேட்சென்னி யாருடைய புதல்வன்? சகோதரன் பெயர் யாது?

3. இளஞ்சேட்சென்னி அரசனான தெங்ஙனம்?

4. இளஞ்சேட்சென்னி யாரை மணந்தான்? எங்ஙனம்? அவள் எத்தகையள்?

5. நிமித்திகன் இளஞ்சேட்சென்னிக்கும் சேட்சென்னிக்கும் கூறியதென்ன?

6. தனக்குப் புதல்வன் பிறந்தபோது சேட்சென்னி வருந்தியதேன்?

2ஆம் பாடம்

1. இளஞ்சேட்சென்னியின் இறப்பு யாருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது? ஏன்?

2. இரும்பிடர்த்தலையார் தம் தங்கையுடன் வதிந்து வந்தமையின் காரணம் என்ன?

3. கரிகாலன் வதிந்த வீடு தீக்கிரையான தெங்ஙனம்? கரிகாலன் அக்கினியினின்றும், எவ்வாறு, யாரால் மீட்கப்பட்டான்?

4. அக்கினியினின்றும் மீண்ட கரிகாலனைக் கைப்பற்றிய வர்கள் யார்? எங்ஙனம்?

5. கரிகாலன் சிறையுண்ட தெங்ஙனம்?

3ஆம் பாடம்

1. கரிகாலனை இரும்பிடர்த்தலையார் எங்ஙனம் சிறையிற் சந்தித்தார்?

2. கரிகாலன் சிறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட தெங்ஙனம்?

3. கரிகாலன் சிறையினின்றும் வெளிப்பட்டபோது சேட் சென்னி எவ்விதம், ஏன் துன்பமடைந்தான்?

4. கரிகாலன் சிறையிலிருந்து வெளிப்பட்டதை அறிந்த இரும்பிடர்த்தலையார் யாது செய்தார்?

4ஆம் பாடம்

1. சேட்சென்னி எங்ஙனம் இறந்தான்?

2. சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் ஏன் ஆட்சியைப் பெற முடியவில்லை?

3. கரிகாலன் எவ்வாறு அரசனுனன்? அதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்த அரசன் யார்?

4. களிறு எங்கிருந்து, எவ்விதம் கரிகாலனைக் கொண்டு வந்தது?

5ஆம் பாடம்

1. கரிகாலன் உரைமுடிபின் சிறப்பைக் கூறுக.

2. கரிகாலன் யாரை, எங்கே மணம்புரிந்தான்?

3. கரிகாலன் ஆட்சிச் சிறப்பைக் கூறுக.

6ஆம் பாடம்

1. கரிகாலன் எதனை இராசதானியாக்கினான்? ஏன்?
2. காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பைக் கூறுக.
3. நாளங்காடியாவது யாது?
4. முசுகுந்தனுக்குத் தேவர்கள் கொடுத்த பரிசு என்ன? ஏன் கொடுத்தனர்?

7ஆம் பாடம்

1. திருமாவளவன் வேட்டையாடச் சென்றபோது நிகழ்ந்தனவற்றைக் கூறுக.
2. இடைப்பெண் எவ்வாறு கரிகாலனை ஏமாற்ற முனைந்தாள்? யாரால்? முடிவு என்ன?

8ஆம் பாடம்

1. திருமாவளவன் யார்யாரை வென்றான்?
2. அவன் பெற்ற கப்பங்களியாவை?
3. கரிகாலன் இலங்கையில் யாரை வென்றான்?
4. சேர, பாண்டியர் திருமாவளவனை எதிர்த்ததேன்? எங்கே எதிர்த்தனர்? முடிவு யாது?
5. செண்டு கரிகாலனுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?
6. செண்டினால் கரிகாலன் யாது செய்தான்?

9ஆம் பாடம்

1. ஆதிமந்தி யார்?

2. ஆட்டன் அத்தி ஆதிமந்தியைப் பிரிந்த தெங்ஙனம்?

3. மருதி என்பவள் யார்?

4. ஆதிமந்தி ஆட்டனத்தியை எவ்வாறு மீண்டும் அடைந்தாள்?

5. புதுப்புனல்விழா என்ருல் என்ன?

10, 11, 12ஆம் பாடங்கள்

1. ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் யாவை?

2. தமிழைக் கரிகாலன் எவ்விதம் வளர்த்தான்?

3. கரிகாலன் காலம் யாது? மதம் யாது?

Thirumakal Press, Chunnakam